

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

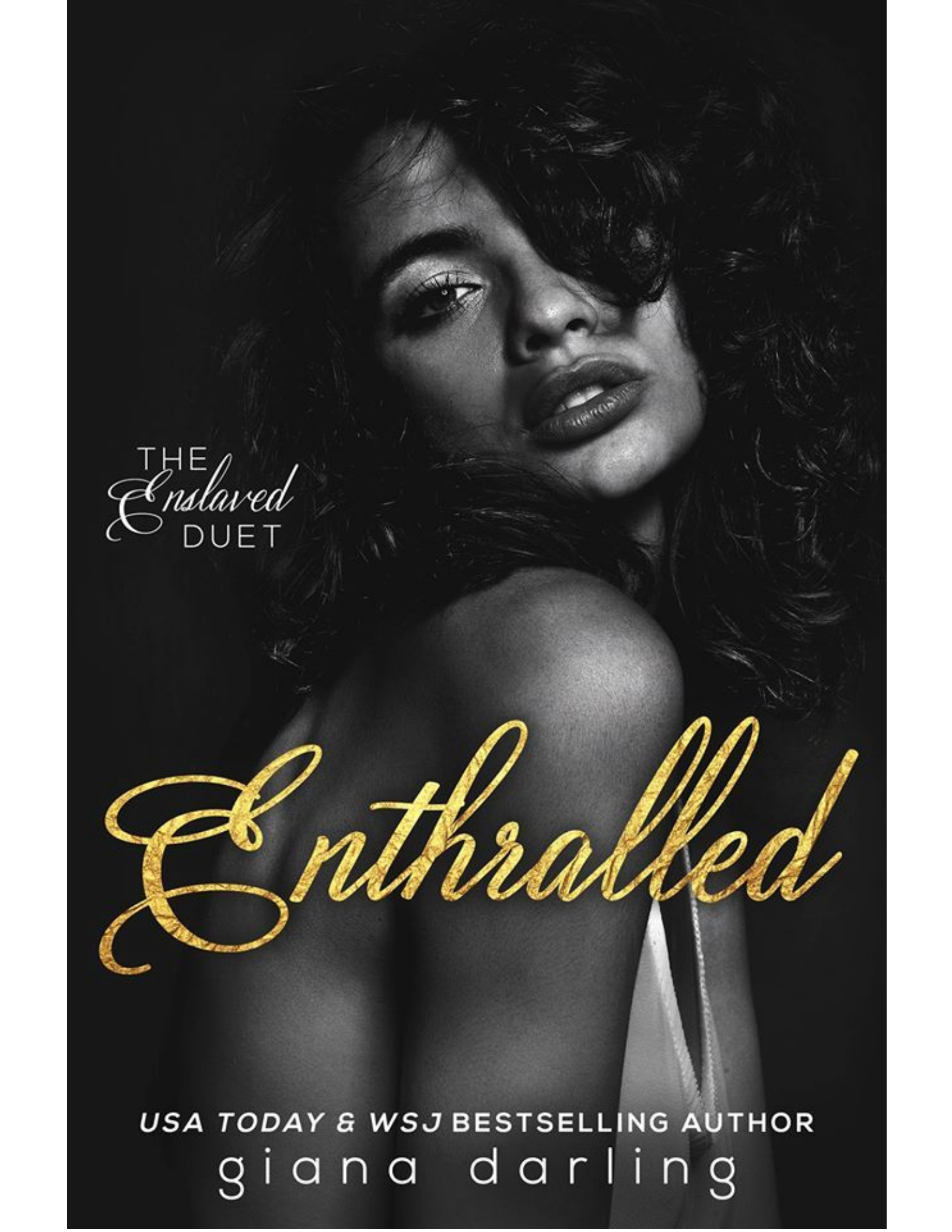
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Enslaved
DUET

Enthralled

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
giana darling

Enthralled

giana darling

Chapter One

Hayatımın en büyük günüydü.

Çoğu insanın bunu sevinçli bir şey için söylediğini biliyorum; bir mezuniyet, bir düğün töreni, ilk çocuklarının doğumu.

Benim durumum biraz farklıydı.

Evet, on sekizinci doğum günümdü ama aynı zamanda satıldığım gündü.

Mecazi anlamda satılmaktan bahsetmiyorum. Bana kalırsa, babam bedenim için alacağı binlerce dolar karşılığında kendi ruhunu satıyor olsa da ruhum hâlâ sapasağlamdı. Bu konuda o kadar da endişeli değildi. Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle... Seamus Moore'un bir zamanlar bir ruhu varsa bile, uzun zaman önce kül olup gitmişti.

Muhtemelen neden buna uyduğumu merak ediyorsunuzdur. İkiz kardeşim Sebastian'ın kırkinci kez tamir ettirdiği eski püskü kırmızı Fiat'ta, sanki normal bir günmüş gibi Umberto Tozzi'ye eşlik eden potansiyel olarak ruhsuz babamın yanında otururken bile ben de aynı şeyi merak ediyordum. En büyük kız kardeşim Elena ücretsiz bir online etik kursu alıyordu ve o bile hayatımın indirgendiği sorunun ahlaki cevabını bilmiyordu -bir bedeni takas etmek birden fazla kişinin mutluluğuna değer miydi?

Cevap vermemiş olması umurumda bile değildi. Benim için buna değdi.

"Sana söylediklerimi hatırlıyor musun, *Carina*?" diye sordu babam arabanın hoparlörlerinden gelen cızırtılı sesin üzerine.

"*Evet.*"

"İngilizce," diye hafifçe azarladı bana doğru çarpık bir gülümsemeye. Sanki aptal bir çocuk gibi davranıyor ve küçük isyanımla onu kızdırıyordum. Soğuk bir bıçağın kenarıyla tenini kızdırmak istedim ama dilimi dişlerimin arasında tuttum ve fantezi acıyla eriyene kadar sertçe ısırdım.

"Söyle bana," diye devam etti. "Hayır."

Eli ince kalçamı buldu ve çelik gibi parmakları sert bir şekilde sıkarak etrafını sardı. Onun fizikselliğine alışkındım ve bu beni korkutmuyordu, potansiyel olarak çok daha tehlikeli bir gelecekle karşı karşıya olduğum şu anda değil. Ama yine de onu şımarttım.

"Onun gözlerine bakmamalıyım-" "Gözlerinin içine," diye düzeltti.

"Onun gözlerinde. Doğrudan bana söylenmedikçe konuşmayacağım. Her konuda ona itaat edeceğim ve onu rahat ettireceğim. Anlıyorum *baba*, İtalyan evliliği gibi ama yemin yerine bir sözleşme var." Dili akıcı bir şekilde konuşuyordum ama stres, bilgin zihnimi termitler gibi kemiriyordu.

Homurdandı, benim komik karşılaştırmamdan hiç hoşlanmamıştı. Seamus İtalyan olmasa da -İrlanda aksanı, koyu kızıl saçları ve kırmızı teni onu her zaman başka türlü gösterecekti- İtalyan olmak onun için bir tür din haline gelene kadar kendini kültürün her yönüne asimile etmişti. Peki ya babamın rahip versiyonu? Şöyle diyelim, şu anki Napolili *kaptan* Salvatore Vitale için büyük bir kumar operasyonu yürüten Rocco Abruzzi ile asla tanışmak istemezsiniz. Sarkık yüz hatları ve ıslak siyah gözlerinin üzerinden sarkan kaşlarıyla yeterince mütevazıydı ama alışılmadık derecede büyük elleri vardı ve onları kumar oynamak için kullanmayı severdi.

Kart oynarlar, kadınlarla oynarlar ve borçlarını ödemeyenlerin, babam gibilerin suratına vururlardı.

Seamus bir elini çenesinin sağ tarafındaki kalıcı morlukların üzerinde gezdirdi, parmakları yara bere içindeydi ve tırnakları yoktu. Ona göre satılmamın tek bir nedeni vardı. O da Napoli'nin yeraltı liderlerine olan inanılmaz borcunu ödemekti. Yıllarca onun işini bitirmelerini, doğramalarını ve cinayeti polise bildirmekten korkan birinin bulup tekmelemesi için bir ara sokağa atmalarını diledim. Birkaç kez, yeterince uzun süre kayıp olduğunda, fantezimin gerçekleştiğini düşündüm, ancak ertesi gün, ıslak gözlü ve kanlı elleri olan adamlardan kaçmak yerine kaplıcadaymış gibi parlak gözlü ve gür kuyruklu olarak ortaya çıktı.

"İtalyanca bilmemesi ihtimaline karşı onunla İngilizce konuşmalısınız, *carina*."

İngilizce konuşmaktan rahatsız olduğum için değil, bu bilgi karşısında doğrulmuştum. Seamus hepimizin bir dereceye kadar konuşabilmesini sağlamıştı ve ben de son iki yıldır Sebastian'la birlikte sıkı bir şekilde çalışmıştım. Eğer dışarı çıkacaksak, İngilizce hayat çizgimizin bir parçası olacaktı. Hayır, beni ürküten şey babamın Roma'daki bir villada bizi kimin beklediğini bilmemesiydi.

"Beni kimin satın aldığını bilmiyor musun?" Gıcırdayan dişlerim sözlerimi çakıllı hale getirmişti ama beni hâlâ anlayabildiğini biliyordum.

Kalbim karnımdaydı ve o da boğazımdaydı. Kendimi Picasso'nun tuhaf hayallerinden biri gibi hissediyordum, vücudum gerginlik ve korkuyla öylesine bükülmüştü ki artık kendimi insan olarak bile tanıyamıyordum. Geleceğimin büyük ve dehşet verici bilinmezliği dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyordum - kirli arabamızdaki toz zerrecikleri, babamın gözeneklerinden sızan alkol kokusu ya da sıcak güney İtalya güneşinin pencerelerden alev gibi yanması.

"Umarım yeni işinizi sorgulamayacaksınız..." Durakladı. "...böyle bir gardiyan, Cosima. Unutma, saygı. Sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

"Evet. Bana erkeklere güvenmemeyi, kimseye körü körüne itaat etmemeyi ve sana çocuk sahibi olma yeteneği verdiği için Tanrı'ya lanet okumayı öğrettin," dedim kayıtsızca.

Beni boğmakla tehdit eden o korkunç korku yerine karnımda sönmekte olan bir yıldız gibi parlayan babama duyduğum nefrete odaklanabilirdim.

Nefret korkudan daha güçlüydü. Biri bir kalkan ve kullanabileceğim bir silahken, diğeri sadece bana karşı silah olarak kullanılabılırdi.

"Birileri sizin için para ödemeye razı olduğu için minnettar olun."

"Ne kadar?" Şimdiye kadar sormaktan kaçınmışım ama gururum bilmeden devam etmeme izin vermiyordu. Değerim ne kadardı? Kalçamın çıkıntısında ve köprücük kemiğimin çukurunda, göğüslerimin etinde ve seksimin kıvrımlarında ne kadar para bulunabilirdi?

Dişlerini gıcırdatma sırası ondaydı ama bana cevap vermemesine şaşırmadım. Dürüst olmak gerekirse, onun bile bildiğini sanmıyordum. Bu ilişkiyi kuran babamın sapık bir arkadaşının sapık bir arkadaşıydı, Seamus'un bir keresinde paraya ihtiyacı olduğunu itiraf edecek ve güzel kızı bakirenin sırrını verecek kadar sarhoşken kart oynadığı bir insan taciriydi. Beni sık sık, şefkatle andığı gibi, onun kozu.

Haber Camorra'ya ulaşmıştı ve gerisi tarih oldu.

"Ne kadar süre için?" diye sordum ve bunu ilk kez yapmıyordum. "Doğuştan gelen hayatımın geri kalanında bana sahip olması mümkün değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti. "Beş yıllık bir süre vaat edildi... sözleşmenin iki katı fiyatla tekrar yenilenmesi olasılığıyla birlikte."

"Peki annem ve kardeşlerim bu kirli paranın ne kadarını görecekler?" Zihnim dönerken bile talep ettim.

Beş yıl.

Beş.

Her şey bittiğinde yirmi üç yaşında olacaktım. Bu kadar uzun süre modellikten uzak kalırsam, herhangi bir şöhret ve servete devam etmek için çok yaşlı olacaktım. İkisi olmadan da yapabilirdim ama ailemin geçimini ömrünün sonuna kadar sağlayabilmek istiyordum.

Yirmi üç yaşında, hiçbir eğitim almamış bir model olsaydım bunu yapamazdım.

Bu yüzden, satışından elde ettiğim gelirin bir kısmı aileme gitmeliydi.

Başka bir seçenek yoktu.

"Borçlarımı karşılamaya yetecek kadar," diye itiraf etti, terli ellerini direksiyonun üzerinde ayarlarken. "Daha fazlası değil."

Gözlerimi kapatıp alnımı pencere camına dayadım ve çocukluğumun geçtiği evin sepya tonlarındaki görüntüsünü zihnimde canlandırdım. Ufalanan harçla birbirine yapıştırılmış ve ağabeyimin kendi eliyle kestiği kırılğan tahta parçalarıyla sarılmış betondan bir kutu. Napoli'nin kenar mahallelerinde, turistlerin kaybolsalar bile asla ulaşamayacakları bir yerde küçük bir evdi. Benim şehrim tehlikeler ve yanılsamalarla dolu bir yerd; binaların arasına ve yolların sonuna örülmüş ağlar, tam ağın arkasındaki bir vaade uzanırken sizi yapışkan lifleriyle yakalar. Kimse bundan kaçamazdı, yine de turistler gelir ve insanlar kalırdı.

Ailemin sonsuza dek o derinliklere mahkûm olmasını istemiyordum. Ailemin güvenliğinden daha azı için hayatımı satmamın imkânı yoktu.

Seamus bana endişeli bir bakış attı. "Düşündüğünü hissedebiliyorum Cosi. Buna hemen bir son ver. Daha fazlasını isteyecek durumda değilsin."

"Ve sen bana ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi söyleyecek konumda değilsin," diye karşılık verdim.

Tam öfkemi kontrol altına aldığımı düşündüğüm anda, zincirleri kırmak için bir şey yapmak zorunda kaldı. Öfkenin tadından nefret ederdim.

ve dilimde metalik bir ısırık hissettim. Anlamsız, öfkeli bir kadın değildim. Tutkuluydum, ama bir noktaya kadar.

Elena bana küçük yaşlardan itibaren bir şeyi, motivasyonunu veya bağlamını anlayabilerseniz, onun üzerinde ve ona verdiğiniz tepki üzerinde güç sahibi olabileceğinizi öğretmişti.

Şimdi babamla birlikte arabada oturup yeni ustama giderken, bunu yaptığım insanlar için bile çok az ya da hiç güvence olmadan bunu kanalize etmeye çalıştım.

Araba örümcekli dallardan uzaklaştıkça, şehrin zonklayan nabzının arkamda gerilediğini hissedebiliyordum. Okyanusa kıyısı olmasın rağmen ülkenin geri kalanı gibi güzel değildi. Liman endüstriyeldi ve buna rağmen oldu sadece bir saat uzakta gelen Roma, İşsizlik Kara Ölüm gibi Napolililerin başına bela olmuştu ve bu, ergen yankesicilerin kirli yüzlerinde ve güzel çiçek kutularının yerine yürüyüş yollarına saçılmış çöplerde kendini gösteriyordu. Memleketimde insanlar yorgundu ve bu belli oluyordu. Ama insanların bunda nasıl bir güzellik bulamadıklarını merak ediyordum.

Gitmek istememiştim. Bu benim seçimim değildi, ancak kaçınılmazlığının acısını kolayca kabullenmiştim, vücudum şoku sonuçsuz bir şekilde emiyordu. Yıkılmakta olan güzel Napoli'ye olan sevgim, yıkılmakta olan güzel aileme olan sevgimin yanında devede kulak kalırdı. Bunu yapıyordum, onlar için bedenimi ve belki de ruhumu satıyordum. Onlara alacakları paranın bir kısmını verecektim, yoksa satış suya düşecekti. Mafya babamı öldürecek; hala onların etkisinin gölgesinde kalacaktık ve o lanet şehirden asla canlı çıkamayabilirdik, ama en azından birlikte olacaktık.

Onların sevgili yüzlerini zihnimin gözlerine çizdim, onları göz kapaklarımda siyah ekranlarına kazıdım, böylece her göz kırpışımda fedakârlığının nedenini hatırlayacaktım.

İçinde bulunduğumuz durumun gerçeklerini çok iyi biliyordum. Sebastian kısa sürede gitmezse, ekonomik durumumuz ne olursa olsun, bir süredir bizi kemiren Camorra'ya girmeye zorlanacaktı.

son iki yıldır hiç de nazikçe topuklarına basmamıştı. Artık on sekiz yaşındaydı, mafyaya katılmaya teşvik edilen gençlerin ortalama yaşının on bir olduğu düşünöldüğünde, askere alınmak için oldukça yaşlıydı.

Bir elinde silah, diğesinde kan ve ağzında deste deste para olan erkek halimin canlı görüntüsünü bozmak için gözlerimi sıkıca kapattım. Sebastian zeki ve becerikliydi, güzelliğı o kadar çarpıcıydı ki sık sık istenmeyen dikkatleri üzerine çekiyordu. Paranın bir kısmını belki Roma'ya gitmek için kullanacağını ve güzelliğini, içine doğduğumuz kokuşmuş yoksulluk çukurundan kendini kurtarmak için kullanacağını umuyordum. Kız kardeşlerimizi ve annemizi yalnız bırakmaya cesaret edemeyeceğini bilsem de, fantezime inanmayı seçtim.

Tıpkı paranın, kalem ya da fırça kullanmada o kadar yetenekli olan ve boyalı vuruşlarının yüzeyinin altında duyguları ve kanlarıyla hapsolmuş tüm insanları bir sayfaya resmedebilen savurgan küçük kız kardeşim Giselle'in eğitimine gitmeye devam edeceğini umduğum gibi. Giselle'in Paris'teki *L'École des Beaux-Arts'taki* eğitimine para gönderebilmek için son bir yıldır Milano ve Roma'da yaşıyordum ve bulabildiğim her işte çalışıyordum. Yoksulluğumuz tarafından engellenemeyecek kadar yetenekli ve Napoli'nin köpekbalıklarıyla dolu sularıyla başa çıkamayacak kadar güzel ve yumuşak kalpliydi. Geçen yıl Elena'nın büyük erkek arkadaşı utangaç kız kardeşimize gereğinden fazla ilgi göstermeye başladığında gitmesi gerektiğini anladım. Onun eğitimi benim modelliğimle finanse ediliyordu ve şimdi satıldığma göre, bensiz devam etmesini sağlayacak imkânlara sahip olmasını sağlamalıydım.

İdeal olan, en zeki kardeşim Elena'ya gerçek bir okula gidip gerçek bir diploma alabilmesi için para kalmasıydı. Annem için, lezzetli yemekleriyle başa çıkmak için iyi donanımlı bir mutfağına sahip yeni bir ev. Ya babam için - tam da o sırada beni satın alınmış bir kadın olarak geleceğime yönlendiren adam için? Seamus Moore için tek dileğim

ruhunun ona bu hayatta satın alabileceği en iyi şey için. Hızlı bir ölüm.

Abruzzi'nin adamlarından biri olan Nico -benden çok büyük değildi ve Camorra'da iyi duygular beslediğim tek adamdı- geçen hafta Rocco ve birkaç kişiyle birlikte eve gelmişti. Sebastian'ın ve benim on sekizinci yaş günümü kutlamak için bir haftalığına Milano'dan gelmiştim ve Camorra'dan uzak durmayı umuyordum. Annem kız kardeşlerimle pazardaydı ve Sebastian da kasabadaki fabrikada çalışıyordu, bu yüzden erkekler biraz *grappa* içmek için içeri çekilebilmiş, Nico ise dışarıda kalmıştı. "Bana eşlik etmek için," diye açıklamıştı ama artık yatırımlarına göz kulak olmak için olduğunu biliyordum.

Okumaya devam ediyordum, saçlarım kalın obsidyen bir perde oluşturacak şekilde aramıza düşüyordu ama çok sevdiğim, çok yıpranmış kitap ellerimde hafifçe titriyordu. Kalbim, kesik kesik atarak tehlikeli bir şekilde çarpan bir telin üzerinde dengede duruyor gibiydi.

"Neler oluyor?" Sonunda sordum, vücudum havadaki kesinliğe bu kadar uyum sağlamışken okuma taklidini sürdüremiyordum.

Ev bir cenaze töreni alanı gibiydi ama kimin öldüğünü bilmiyordum.

Dönüp ön basamakta yanımda oturan Nico'ya baktığımda, sıcak kahverengi gözleriyle beni süzüyordu. Nico'dan biraz hoşlanmama izin vermemin tek nedeni gözlerinin henüz ıslanmamış ve siyah olmamış olmasıydı.

Argo ve diğer lehçelerden daha çok Latince notalarla dolu Napoli İtalyancasıyla konuşuyordu. Sesi boğuktu.

ve sıcak, iyi yanan bir fırının sesi gibi ve evimi, anadilimi düşündüğümde duyduğum Nico'nun sesi.

"Sen İtalya'daki en güzel kızsın."

Gözlerimi devirmemem gerekiyordu, ama güzellik içinde büyüdüğüm için çoğu kızdan daha fazlasını yapabildim ve bir ömür boyu iyilik yapmak bana kötü alışkanlıklar öğretmişti. Nico karşılık olarak sadece gülümsediği için şanslıydım.

"Bunu daha önce de duymuştum, Nicci."

İri omuzlarını silkti. "Bu onu daha az doğru yapmaz."

"Hayır," diye kabul ettim ve dalgalanan dalgalarını yumruklarımda topladım. "Biliyorsun, bir gün hepsini keseceğim." Başını salladı ve kesmeyeceğimi bilip bilmediğini merak ettim,

O benim güvenlik battaniyemdi, pelüş tavşanı olan bir çocuk gibi koluma sararak uyurdum.

Bunun yerine, "Bir fark yaratmaz" dedi.

Sokağın karşısındaki sarı çimenlere ve sarı güneşin altındaki göz kamaştırıcı parlaklıktaki sarı evlere baktım. Sarı en sevmediğim renkti ve bazen Napoli sarıya bulanmış gibi görünüyordu. Altın sarısı değil ama daha sıcak bir renge bulanmış, idrar gibi pis kokan bir gölge.

"Bugün ne hakkında konuşuyorlar? Daha fazla borç mu?"

Nico başını sallamakta yavaştı, ama yine de Nico çoğu şeyde yavaştı. Boyu onu mükemmel bir haydut yapıyordu, ama kalbindeki iyilik ve düşüncelerinin metodik hızı onu ideal bir kötü adamdan daha az yapıyordu.

İçimi çektim. "Onu neden öldürmediklerini anlamıyorum."

Genelde ağzım sirke doluyken konuştuğumda beni görmezden gelirdi ama başını sallamaya devam etti. "Hayır, başka bir planları var Cosi. Ve bu plan seni de içeriyor."

Hemen öldüğümü anladım. Belki tam anlamıyla değil ama Nico bu kelimeleri telaffuz ettiği andan itibaren hayatımın artık bana ait olmadığını biliyordum. Bunu bekliyorduk elbette. Seamus ancak bu kadar çok el oynayabilirdi.

geriye kalan tek şey bendim, onun kozu. Bunu hepimiz biliyorduk -ikiz kardeşim, kız kardeşlerim, annem- ama kimse benimle bu konuda konuşmuyordu, ben ısrar etsem bile.

İşte o gün gelmişti ve ben merdivenlerde hiç tanımadığım bir adamla yalnızdım. Kaderimin habercisiydi.

"Anlat bana."

Tereddüt etti. "Yapacaklar."

Gözlerinin içine bakabilmek için dizlerimi savurup kalçasına vurdum. Kocaman ellerinden birini avuçlarımın arasına aldığımda irkildi. "Sana soruyorum."

"İşler değişiyor. Salvatore'nin yeni *danışmanı* acımasız ve çok zeki. Napoli'deki planları işe yararsa New York'taki ekibin başına geçebileceği konuşuluyor." Nico, uzmanlık alanı silah taşımak ve politikacılara rüşvet vermek olan yakışıklı mafya babasından söz etti. "Rocco, *Capo'nun* yanındaki konumu konusunda gerginleşiyor. Daha fazla paraya ihtiyacı var. Borcu olanların parayla ödeme zamanı geldi ya da..." Söylenmemiş sözler *ya da hayatları bile olsa sahip oldukları başka değerli şeyler* havada asılı dururken omuz silkmesi anlamlıydı.

"Ve ben Seamus Moore'un sahip olduğu en değerli şeyim," diye fısıldadım, bunu yüksek sesle söylemekten neredeyse korkuyordum.

Ağustos sonuydu ve hava sıcaklıkla doluydu ama bir ürperti küçük, sivri dişleriyle omurgamı ısırdı ve kemiklerim çatırdayana kadar beni sarstı.

Nico başını salladı ve sonra bana ihtiyacım olan sessizliği verdi. "Sana evlenme teklif ettim."

Güldüm. Bu o kadar tatlı, aptalca bir duyguydu ki, özellikle de daha iyi bilen birinden, ciğerlerimin basınç odasından patlayan kahkahalara engel olamadım.

Alınmamıştı. "Birlikte iyi olabilirdik. Güzel bebekler."

"Evet," geniş dizini okşadım ama geleceği görmeme izin vermedim. "Güzel bebekler. Bunun yerine, ne, ben olacağım

bir mafya babasıyla mı evlendin?"

"Pek sayılmaz. Salvatore'un *danışmanı* birisini bulmuş..." Boğazını temizledi ve dizinin üzerindeki elime baktı. Kalın bir parmak eklemine bileğime dokundurdu ve iç çekti. "Seni satın almak isteyen birini buldu."

Ağzım gülmek için açıldı, sanırım, ama ciğerlerim çökerken sadece sıcak hava kaçtı.

"Çok güzelsin Cosima, bakirsın ve bağımsızlığına rağmen iyi bir kızsın," diye açıklamaya çalıştı, sesi sanki tonunun ağırlığı beni bastıracakmış gibi ağır ve alçaktı. "Bu kadar şaşırmış olamazsın."

"Benimle yat o zaman." Asla yatmayacağını biliyordum, bu şekilde değil. İtalya'nın en güzel kızı bile uğruna ölmeye değmezdi. "Kaçacağım."

"Yapmayacaksın." Rocco küçük evden çıktı, kırmızıya batırılmış parmaklarını annemin perdelerinden birinden kopardığına neredeyse emin olduğum gri bir keten parçasına sildi.

Ayağa fırladım ama o korkunç gözleriyle beni olduğum yerde dondurdu.

"Yapmayacaksın güzel kızım, çünkü yaparsan baban..." Seamus onun arkasında odada belirdi ve düşük ışıktaki bile ellerinden damlayan kanı görebiliyordum, alnındaki açık yarıktan yüzüne gözyaşı gibi akıyordu. "...ve annen, erkek kardeşin ve kız kardeşlerin, hepsi ölecek. Onları şu ağaca asacağım." Dar sokaktaki tek güzel nokta olan devasa bir Kıbrıs ağacını işaret etti. "Bileklerine çanlar bağlayacağım ki rüzgâr çıktığında vücutları şarkı söylesin. Bu kadar bencil olabilir misin, güzel kız?"

Hayal gücüm göz kırpmamdan daha kısa bir sürede görüntüyü hazırladı, ancak o daha sözünü bitirmeden başımı sallıyordum. Çan sesleri kulak zarımı gıdıkladı.

Sarktım.

Rocco başını salladı ve neredeyse nazikçe gülümsedi ama benim bakışlarım onun ahlaken yozlaşmış bakışlarının bataklığına gömülmüştü. "Bir yabancıya satılacaksın, senin için hatırı sayılır bir meblağ ödemeyi kabul eden bir adama. Sen sormadan söyleyeyim, detayları bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Ailenin yaşamasını ve refahını istiyorsan, bu adam kim olmanı istiyorsa o olacaksın. Anladın mı?"

Hareket etmeyince yaklaştı, çenemi ellerinin arasına aldı ve boğazım kapanana ve gerginliği azaltmak için ayak parmaklarımın üzerine tüneyene kadar yukarı doğru eğdi.

"Altın gibi gözler. Para gözleri." Açık ağzıma doğru nefes aldı. "Böyle bir güzelliği kaybetmek neredeyse utanç verici."

Beni bıraktı ve ben ılık havayı derin derin içime çekerken tökezlememek için mücadele ettim.

"Salvatore bu plan hakkında ne düşünüyor?" Umutsuzca sordum.

*Kaptan*ın bana karşı hiç anlamadığım bir zaafı vardı çünkü ergenliğe girmeden önce başlamıştı ve her erkek benimle ilgilenmeye başlamıştı.

Hayır, yüce Salvatore yıllardır izliyordu, bir melekten çok bir iblisle ortak yönleri olan iyiliksever bir koruyucuydu.

Beni satmaktan mutlu olacağına inanamadım.

Rocco'nun etli pençesi bileğime dolandı ve beni daha yakına çekti. Garip bir şekilde, hareketinde şiddet yoktu. Onun yerine, katran karası gözlerine bakmak için başımı geriye doğru eğdiğimde gördüğüm tek şey endişeydi.

"Salvatore güzelliğin ve etin değerini biliyor. Daha dün kahvaltıda kendisine saygısızlık ettiği için Napolili bir memuru çatalla gözünden bıçaklayan bir adam bu. *Capo'nun* senin gibi güzel, değersiz küçük bir şeyi umursayacağını düşünmen neredeyse çok tatlı."

Bileğimi büktüğünde acı içinde tısladım ve fısıldamak için yaklaştı, "Aslında, Salvatore'un bana ne dediğini tam olarak hatırlıyorum. 'O harika bir güzellik ve bu bizim dünyamızda bir kadının sahip olabileceği en kötü şans. Dolaşmak için çok cazip

özgür ve tek bir yerde tutulamayacak kadar tehlikeli. Onun için iyi bir fiyat aldığınızdan emin olun."

Gözlerimi sıkıca kapattım çünkü Salvatore'un ezilmiş kadife gibi pürüzsüz sesinin bu sözleri söylediğini duyabiliyordum. Daha önce de nadir ama etkili ziyaretlerinde bana benzer şeyler söylemişti; gözleri keskin ve hüzünlüydü, sanki bana karşı kullanmak istemediği bir silah boğazıma dayanmıştı.

Onun için iyi bir fiyat aldığınızdan emin olun.

Kelimeler, Braille alfabesiyle yazılmış bir yara izi gibi kalbimi delip geçti.

"Güzel Elena'nın burada benim korumam altında kalacak olması ve Giselle'in okul tatilinde ziyaret edecek olması iyi bir şey. Aksi takdirde başlarına ne geleceğini bilemeyiz," diye ekledi kayıtsızca.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde boynum kırıldı ama Rocco çaresiz gözlerimi görmezden gelerek iyi cilalanmış ayakkabılarının kenarına yapışmış bir tutam kire odaklandı.

"Sakin onlara dokunayım deme," dedim, yarı yalvarma yarı tehdit ama tamamen etkisiz.

Rocco sivri dişlerini bana doğru sırttı. Camorra içinde, gençliğinde bir infazcı olarak çalışırken dişlerini metal bir törpüyle keskinleştirdiğine dair bir söylenti vardı. Şimdi o keskin beyaz dişlere bakınca aksini düşünmek zordu.

"Benim onlara dokunmak gibi bir arzum yok ama diğer birçok erkeğin var. Kız kardeşlerinin de babaları gibi güzel kızıl saçları var. Napoli'de kızıl saçlılar çok nadirdir, isterseniz bir incelik de diyebilirsiniz."

"Yapmayacaksın," diye bağırdım. "Eğer bu *stronzo ile kendi isteğimle* gitmemi istiyorsan, o zaman adamlarından hiçbirinin kız kardeşlerime yaklaşmasına izin vermeyeceğine dair bana söz vereceksin."

Nico rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve sessiz kalmamı, kaderime razı olmamı ve Rocco'nun benimle medeni bir şekilde konuştuğu için bile mutlu olmamı dilediğini anlayabiliyordum. Dışarıdan bakan biri için durum adaletsiz görünebilirdi ama gerçekte ince bir buzun üzerinde kayıyordum. Adamlar babamın evinin son rötuşlarını yapıyordu.

Çürük ve kanlı bedenim beni farklı bir şiddetle damgalamakta tereddüt etmezdi.

Rocco sanki düşüncelerimi okumuş gibi bakışlarını bana doğru çevirdi ve kıvrımlarımı tırtıklı bir bıçak gibi kazıdı. Açık bir şey giymiyordum -bunu yapmak için yalvarmak gerekirdi- ama yine de vücudumu iyi tanıdığını, göğüslerimin kabarıklığını ve belimin eğimini doğru tahmin edecek kadar hayal kurduğunu hissediyordum. Erkeklerin yüzlerinde yazılı olan arzunun tanımlayıcılığına alışmıştım ama bunu nasıl güce dönüştüreceğimi henüz öğrenmemiştim.

Rocco bana doğru tehditkâr bir adım daha attığında çenemi yere indirdim, omuzlarım içeri çöktü ve ellerim kasıklarımın önünde itaatkâr bir şekilde kenetlendi. Bu pozisyon, bu teslimiyet doğaldı ama kıkırdaması alnıma ılık ılık yayıldığında hâlâ utançtan yanıyordum.

Kalın bir parmağı orta kısmımdan kulağımın kabuğuna doğru kayarken, "Gelecekteki sahibin için seni bakire tutmak zorunda olmamız utanç verici," dedi. Nazik bir dokunuştı ama korkudan neredeyse şiddetle ürpermeme neden oldu. "Onu da satabilirdim."

Dönüp annemin çiçek bahçesinin bir kısmına park etmiş kırmızı Ferrari'ye doğru yürümeden önce, eğilmiş yüzüme doğru sert ve güçlü bir şekilde tekrar güldü.

O sırada Nico yanıma geldi ve omzuma anlamsızca kocaman bir el koydu. "İnsanlar seni özleyecek."

Rahatlatmak istediye de tam tersi bir etki yarattı. Diyaframımdan ejderha nefesi gibi öfke fışkırdı. Onun da, beni özlemenin ağırlığının merkezimdaki boşluğun yanına bile yaklaşamayacağını düşünen herkesin de canı cehenneme. Onlar bana sahip olmayabilirdi, önemsiz ben, ama ben onlara, bu eve, bu kirli güzellikteki şehre ve günaha batmış meleklerden oluşan bu aileye sahip olamazdım. Ve boşluğa yeni bir adam, *sahibim*, kendinden, evinden, şehrinden, dilinden... en azından sikinden parçalar sokmaya çalışacaktı. Ben

O zamanlar bile değerli olmamın tek nedeninin güzel cilam olduğunu ve birinin beni satın almasının tek nedeninin seks olduğunu bilecek kadar zeki idim.

Başımı öne eğdim ve Nico bunu bir kovulma olarak algıladı.

Haydutlar gider gitmez ön merdivenlere gittim ve kitabımı aldım. İngilizceydi, babamın üniversitedeki işinden eve getirdiği ilk kitaptı. Amerikalı bir kadının, Edith Hamilton'ın mitolojilerinden oluşan bir derleme. Kardeşlerimden hiçbirinin ilgisini çekmemişti ve Seamus elinde kitap ve bir şişe Amerikan burbonuyla kapıdan içeri adımını atar atmaz kitabı kendime mal etmişim.

Babasının rızası ve annesinin kayıtsızlığıyla Hades tarafından kaçırılan güzel çocuk tanrıça Persephone'nin hikâyesine geçtim. Başparmağım sayfayı kapatırken köşesini yırttı, nemli parmak izim ucuz kâğıda takıldı ve onu büktü.

"Cosima."

Seamus kapının girişinde duruyordu. Daha doğrusu kapıya yaslanmıştı, vücudu bir çocuğun eski parti balonu gibi renkli ve sönüktü. Her iki elinin de üçer tırnağını sökmüşlerdi ve bir omzunun çıkık olduğu belli olmasına rağmen onları şefkatle göğsünde tutuyordu. Tek kelime etmeden üç basamağı tırmandım, gövdesinden tuttum ve kolunu yerine yerleştirdim. Kuru ve çatlak dudaklarının arasından nefesi tıslayarak çıkıyordu ama itiraz etmedi. Ne de olsa bunu ilk kez yapmıyorduk.

"Bu iyi bir fikir," dedi.

Nemli alnı parlıyordu ve gömleğimin koluyla alnını silme dürtüsüne karşı koyamadım.

"Bu " I Anlaştık, ama sadece Çünkü
duygular imkansızdı.

Her kalp atışı onları kanımdan uzaklaştırıyor, göğüs kemiğimin arkasına sıkışmış küçük bir kutuda yoğunlaştırıyordu. Eğer ben

Şimdi tepki gösterdi... Birisi ölecekti ve bunun ben olma ihtimali hoşuma gitmiyordu.

"Aileye söyleyemezsin," diye uyardı.

"Hayır." O zaman ölecek olan benim ailem olacaktı. Rocco ve ekibine karşı açtığım savaşta kırık mermi kovanları gibi önüme atılacaklardı. Bunu onlar *için* yapıyordum ve yoluma çıkmalarına izin veremezdim.

Roma ya da Milano'da ani bir işim çıktığında yaptığım gibi mutfak masasının üzerine bir not bıraktım. İş için ülke dışına çıkmam gerektiğini ve ne zaman döneceğimi bilmediğimi açıklardım.

Elbette üzülürlerdi ama bunun hayatta kalmamız için gerekli bir kötülük olduğunu biliyorlardı.

Sık sık giderdim.

Bu yüzden geri dönmeyeceğimi anlamaları biraz zaman alacaktı.

"Onlara ben bakarım." Seamus baba gibi davranarak her zaman iyi bir iş çıkardı. Evdeyken bizi yatırır, İrlanda ninnileri söylerken alkolik nefesi yatıştırıcı olurdu. Hâlâ İngilizceyle boğuşan Elena'ya kitap okur, kızıl saçlarını ve çilli yüzünü kendisinininkine çok benzeten Giselle'e poz verirdi. Sadece Sebastian'a karşı mesafeliydi ve o zaman bile bunun nedeni ağabeyimin saygı eksikliği ve Seamus'un temsil ettiği her şeyi açıkça onaylamamasıydı. Seamus evdeyse, Sebastian genellikle evde olmazdı.

Bir de ben vardım, en sevdiği kızı. Bu pek bir şey ifade etmiyordu, Seamus'un birini, hatta annemi bile gerçekten kayıracak bir kalbi yoktu ve dürüst olmak gerekirse ben herkesin favorisiydim. Çatlaklarla dolu bir ailede, ben camdan bir bölmeydim.

Ama onun gözdesi olmak bana Seamus Moore hakkında, söylediği tek bir kelimeye bile inanmamam gerektiğini öğretmişti. Tüyleri dökülmüş yüzüne sertçe gülümsediğimde, saçmalıklarını anladığım için benimle gurur duyduğunu biliyordum. Bu ona beni iyi eğittiğini gösteriyordu.

Chapter Two

Neredeyse varmıştık.

Roma tabelası bize on beş dakikalık bir yol vaat ediyordu ama karanlıkta bile on dakika içinde orada olacağımızı bilecek kadar rotayı iyi tanıyordum. Ondan sonra, tepeyi tırmanıp Aventine'e, turistlerin yoğun olmadığı, gizli bir cennet gibi yapraklar ve çitler arasına sıkışmış seçkin bir mahalleye çıkacaktık. Şehrin o kısmına hiç gitmemiştim. Seyrek modellik kariyerim, Yahudi Mahallesi'ndeki küçük bir trattoria'dan en sevdiğim pizza dilimini yemeyi arzulamadığım sürece *centro storico'nun* dışına çıkmam için bana hiçbir neden vermemişti.

Yokuşu tırmanırken Fiat zorlukla homurdanıyordu, ellerimi kucağımda birleştirdim ve kendimi üç derin nefes almaya zorladım. Kendi planım vardı ve birinci bölümü harekete geçirmenin zamanı gelmişti.

"Baba."

Seamus bana baktı ve küçük bir ara sokağa girerken gülümsedi. "Evet, *Carina*?"

"Satış için bir şartım var."

Bir kırmızı kaşım kalktı ve ona hiç benzemesem de, ellerimizin akıcı hareketinde ve yüz hatlarımızın esnekliğinde kendimizi ne kadar benzer ifade ettiğimiz esrarengizdi. Göğsümde sert bir sızı hissettim ve acaba

Onu özleyeceğim için mi yoksa ondan çok nefret ettiğim için mi?

"Şartlarımı kabul etmezsen hemen şimdi, burada ortadan kaybolacağım," dedim.

"Peki o zaman." Devam etmek için elini salladı, sonra da tek yöne dönerek büyük bir ferforje kapının önüne geldi. Camı indirdi ama dahili telefona konuşmadan kapılar açıldı.

Güzelce kesilmiş çimler ve sarmal ağaçlarla çevrili eğimli araba yoluna bakarak bekledim. Ev hemen belirdi, kırmızı kil çatısı ve altın rengi sıva duvarlarıyla büyük ve gelenekseldi. Kesinlikle güzeldi, ama sahteydi, sahibinin belki biraz daha az konforla otantik bir şekilde sahip olabileceği bir şeyin çok bariz bir modern reproduksiyonu.

"Gitmen gerek," dedim arabadan hızla inip koltuğumun altına sakladığım küçük spor çantayı almak için arkaya uzanırken. "Kıyafetlerini ve biraz para koydum." Sebastian'ın kaçış fonundan utanç verici bir şekilde çaldığım para. "Pipon bile burada."

"Ne kadar düşüncelisin," dedi küçük arabadan inip sıcak metalin üzerinden bana bakarak.

"Ben ciddiym, baba." Kaygım arttıkça aksanım da belirgin bir şekilde kalınlaştı. Araba yolunda oyalanacak fazla vaktimiz yoktu. Bir perdenin seğirdiğini görmüştüm bile. "Oraya asla geri dönmeyeceğine dair bana yemin etmeni istiyorum."

"Bana ihtiyaçları var," dedi ama inandırıcı değildi çünkü Seamus Moore bile bunu doğru söyleyecek kadar iyi bir yalancı değildi.

"Gerçekten yok. Sen sadece aileye utanç ve talihsizlik getirdin. Şimdiye kadar neredeyse affedilebilirdi. Kumar problemin ve tatlı dilin var." Omuz silktim. "Sen böyle doğmuşsun. Ama şimdi, kızını kumarda kaybettin. Giselle ya da Elena'yı aynı duruma düşürmene asla izin vermeyeceğim."

"Ah, anlıyorum. Yani bunun iyi bir takas olduğunu mu düşünüyorsun? Kötü baba için şehit edilen altın kız?" Seamus'un gözleri neşeye parıldıyordu. Zihnimden, bana bilgelik gibi aktardığı oyunlardan ve takaslardan zevk alıyordu. Aslında bilgelik değil, aptallıktı, ama o başka türlü inanmak istiyorsa da umurumda değildi.

"Hayır, bence ikimiz olmadan daha iyi olacaklar. Çok fazla dikkat çekiyoruz," dedim.

Mafyaya bulaşmış kızıl saçlı kumarbaz ve peşinden koştukları güzel bakire... Kimse için mutlu bir son değildi, özellikle de sevdikleri için.

"Kibirli."

Omuz
silktim.

"Kız kardeşlerin de çok güzel. Ve Sebastian'ın."

Kardeşimden, diğer yarımından söz edilince kalbim çarpmaya başladı, tekledi ve durdu. Ama bunu dikkatlice düşünmüştüm ve onların geleceğine dair istatistikleri ve olasılıkları kendi geleceğimi öngörebildiğimden daha net biliyordum.

"Yakışıklı bir adam yine de bir erkektir. Ve sen gidersen, gerçekten de dışarı çıkma şansları olacak," diye belirttim.

"Kimse öylece 'çıkamaz', Cosima." Babamın sesi ilk kez hoş olmaktan çıkıp değişmişti. "Sonuçları olmadan olmaz."

"Biliyorum." Başımı salladım, hareketin kesinliği bir çekiç gibiydi. "Buna ne diyorsun?"

Çantayı arabaya geri attım ve kapıyı çarparak kapattıktan sonra topuklarımın üzerinde dönerek villanın devasa meşe kapılarına yöneldim. Bu hayatta önemseydiğim tek şeyleri içeren küçük bir portföyü, değerli ve gereksiz bir şeymiş gibi, bir futbol topu gibi kolumun altında tutuyordum.

"Bana yemin et" demek için kapıda yanımda durmasını bekledim.

Tereddüt etti. "Biraz daha paraya ihtiyacım olacak."

Neredeyse gülümseyecektim; çok tahmin edilebilirdi. "Eğer mafyanın parasını çalmak istiyorsan, seni durdurmayacağım."

Kapıyı tekmeledi, parmak eklemleri kapıyı çalamayacak kadar acıydı. Kapı aniden açıldı, sanki biri eli kapı kolunda bizim gelmemizi bekliyormuş gibi. Karşımızda pahalı siyah-beyaz bir takım elbise giymiş, kalın ve derin bir şekilde ayrılmış, düzenli bir şekilde taranmış ve bir tarafa doğru kaymış tuzlu ve biberli saçlarıyla uyumlu bir adam duruyordu. Hayatımda gördüğüm en az etkilenebilir adamdı; sadece bir İngiliz'in olabileceği gibi tamamen solgundu ve yumuşak, etli yüz hatları vardı. Tek kelime etmeden, siyah giyimli iki adamın geçip üstümüzü aramasına izin vermek için kenara çekildi.

Seamus'un bir şey söylemek, itiraz etmek ya da daha büyük olasılıkla uygunsuz bir şaka yapmak istediğini söyleyebilirdim ama uşağın kibirli bir bakışı onu durdurdu. Kahyanın arkasından yaklaşıp kalın parmaklarıyla göğüslerimi ve kasıklarımı okşayan iri yarı adamı görmezden gelmek kolaydı; adam profesyoneldi ve yüzüme üstünkörü bir bakış bile atmadı. İlk kez bir erkek benim cüretkâr kıvrımlarımdan cinsel olarak etkilenmediğini gösteriyordu ve bu beni garip bir şekilde tahrik ediyordu. Serin ve karanlık iç mekândan çıkmış olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu ve beni eve çekmek için kolumu sıkıca kavradığında hafifçe ürperdim.

Kırmızı kiremitli muazzam bir fuayeden geçerek uzun bir koridordan büyük ve kapalı bir kapıya yönlendirildik. Bizi orada bıraktılar, ne yapmamız gerektiğine dair hiçbir işaret vermeden sessizce uzaklaştılar. Biz de sessizlik içinde bekledik çünkü böyle bir mezarda konuşmak bize saygısızlık gibi geliyordu.

"Eğer değişeceğime söz veririmsem?" Seamus o kadar sessiz konuşuyordu ki, ağzı kıpırtısız ve gevşekti, ona bakıyor olmama rağmen konuştuğundan emin olamıyordum.

"Yapmayacaksın."

"İstemediğimi mi sanıyorsun Cosima? Kendim olmaktan hoşlandığımı mı? Tanrı aşkına, bunu yapmak, kızımı satmak istediğimi mi sanıyorsun? Seni seviyorum." Titrek bir nefes aramızdaki havada dalgalandı. "Annemi ve ailemizi seviyorum. İkimizi de onlardan ayırma."

"Sana gerçekten bir iyilik yaptığımı düşünüyorum," dedim ve yaptım da.

Ona bir çıkış yolu veriyordum. Napoli'ye dönerse, yaptıklarından sonra ailenin onu kollarını açarak karşılayacağını düşünmek için deli olması gerekirdi. Bu şekilde, en azından benim onayımı aldığını bilerek gidebilirdi.

Seamus Moore pek çok şeydi ama deli bunlardan biri değildi.

"Tamam," dedi. "Söz veriyorum."

Bu kadar kolay kabul etmesi beni rahatsız etmeliydi ama rahatlamakla meşguldüm. Etkilerinin yüzümü kapladığını, ağzımın tatlı bir iç çekişle açıldığını, gözlerimin erimiş tereyağı gibi yumuşadığını hissedebiliyordum. Kilidin değişmesinin yarattığı sessizlik ile kapının hafifçe sallanarak açılması arasında yüz ifademi yeniden düzenleyebilmem için yeterli zaman yoktu. Yakında bedenime sahip olacak adamlarla tanıştıgımda nasıl görünmek istediğimi bilmiyordum ama kesinlikle böyle değildi.

Ve gözlerindeki bakıştan, şaşkınlığımdan faydalandığını hemen anlayabiliyordum. Kalın kirpikli gümüş gözler, bir yığın kitap ve Dewy ondalık sistemine sahip bir kütüphanecinin verimliliği ve hafif ilgisiyle vücudumu işaretledi ve katalogladı. İnsanüstü duyularıyla boynumun sol tarafındaki ben üçgenini ve uzun tırnaklarımın etrafındaki yırtık tırnak etlerini, mütevazı desenli elbisemin ince baldırlarımın üzerinde nasıl süzüldüğünü not etti. O kara gözlerdeki sonuçları da görebiliyordum: yetersiz beslenmiş, stresli ve yoksulluğun ince tabakasıyla kaplı. Utanç duygusunun tanıdık yakıcılığı, içimde boğazıma yerleşen ve öğürmek istememe neden olan çelik gibi bir öfke çubuğu oluşturdu.

Yavaşça gözlerimi kırptırarak bakışlarının yapışkan derinliklerinden gözlerimi çektim ve karşımdaki adamı inceledim. Takım elbise ceketinin yakasına kadar uzanan, parlak altın renginde gür saçları ve güçlü yüz hatlarının üzerine gerilmiş karamel gibi yenilebilir görünen bir teni vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, benim anormal boyumdan neredeyse bir karış daha uzundu ve omuzlarının müthiş

genişliği

dar bir bel. Bu fiziksel özellikleri hiç tereddüt etmeden ve kolayca sıraladım. Güzellik benim mesleğimdi ve o şaşkın halimle bile muhteşem bir erkeği takdir edebilirdim.

Gözlerim çenesinin kare kesimi boyunca dolaşıp tekrar o bıçak grisi gözlerine ulaştığında, hafif bir mizahla cilalanmışlardı. Merakımı giderdiğini, görünüşünü incelerken beni izlediğini ve onu arzuladığımdan başka bir şey bulamadığını fark ederek kılandım.

Kim olduğunu anladığımda dehşet içinde ona baktım.

"Bir milyon pound değerinde değil, değil mi?" Boğuk sesi, üst sınıf olduğu belli olan İngiliz aksanıyla çelişiyordu, bu yüzden sözlerini çözmem biraz zaman aldı.

Ona çıkışmak için ağzımı açtım ama Seamus hemen sırttı ve önce konuştu, "Bence onun çok güzel temizlendiğini göreceksin."

"Bu konuya gelmeden önce," diye ısırdım, babamın önünde hafifçe öne ve yana doğru adım atarak onu en azından sembolik olarak bu müzakerenin dışında tuttum. "Ücreti yeniden müzakere etmem gerekiyor."

"Öyle mi?" diye sordu, sadece zenginlerin bu kadar güzel etkileyebileceği türden sıkılmış bir bıkkınlıkla.

"Evet," diye onayladım, yumruklarımı kalçalarımaya yerleştirdim ve çenemi eğdim. "Ayrıca ya 300.000 poundluk toplu bir meblağ ya da beş yıllık sözleşmem boyunca aylık toplam bu miktarda bir ödenek sağlamanız gerekecek. Caprice Marie Lombardi'ye ödenecek."

Adam bana taş gibi gri ve inatçı gözlerle baktı. Bırakın taviz vermeyi, kararlarını başkalarıyla tartışacak bir tipe bile benzemiyordu. Ağzının köşelerine, güzel gözlerinin yanındaki kırışıklıklara ve sert çenesinin geometrik çizgisine dikilmiş bir kibir vardı.

"Bu harcama artışından ne elde edeceğimi sorabilir miyim?"

Çenemi öne çıkardım ve gözlerimi ona diktim. "Bazıları bunu bana borçlu olduğunu söyleyebilir."

Babam rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdandı, bu yabancıнын bana, bedenimin gelecekteki kullanımından daha fazlası için borçlu *olduğundan* tamamen habersizdi.

Çok uzun zaman önce değil, ona yardım etmiştim.

"Vücuduna ve özgürlüğüne şikayet etmeden erişmeme izin vereceksin," diye ekledi kibarca.

"İsteklerinize tamamen uysal olacağıma söz veremem," diye mırıldandım.

"İrlandalı." İngiliz'in gözleri kısıldı ama dolgun dudaklarının kıvrımında gizlenmiş bir mizah vardı. "Mizacı hakkında pek de iyi bir gösterge sayılmaz. 1,5 milyon sterlin için uysal bir varlık beklerdim."

Seamus hafifçe önüme geçerek acımasızca açılmış dişlerimi engelledi. "Onun güzelliğinin bedelini ödüyorsun. Doğası zamanla değişebilir."

Arkamızdan açılıp kapanan kapı dikkatimizi odaya giren yaşlı bir adama çekti. Pahalı görünümlü bir evrak çantası taşıyordu ve saçları gümüş bir miğfer gibi parlıyordu.

"O halde başlamaya hazır mısınız?" diye beklenti içinde sordu.

Sarışın adam -gelecekteki sahibim- bana doğru küçümseyici bir hareket yaptı ve bu da yaşlı adamın benim alanıma girmesine neden oldu.

Çekindim. "Anlaştık mı?"

Bana baktı, güzel yüzü tamamen ifadesizdi. Yüzünün ardındaki düşüncelerinin iç işleyişini sadece tahmin edebiliyordum ve bu bilinmeyi düşünmek beni dehşete düşürüyordu. "Bir anlaşmamız var, ama şimdiden bilinsin ki eğer

Çok fazla direnirsen, anlaşmamızı feshetme hakkımı saklı tutuyorum. Şimdi," diye emretti, "kıpırdama."

Hala öyleydim. Öyle olmak istediğim için değil, erkeklere itaat etmeye, güvenliğimi gururumun önüne koymaya alışkın olduğum için.

"Titiz olun doktor. Saf olmadığını öğrenmek için onu İngiltere'ye sürüklemek istemiyorum," dedi sarışın adam soğuk İngiliz çeliğini andıran aksanıyla.

Öfkeden titriyordum ama yine de doktor etrafımda bir, iki kez dönüp üçüncüde yanımda dururken kıpırdamadan durdum. Bir kolunun altına sıkıştırmadan önce panosuna hızlıca birkaç not aldı. Beni bir atı muayene eder gibi sıvazlarken ürkmemeye çalıştım; yanlarımı, kığımın kabarıklığını ve kalçalarımın her iki yanını içten ve dıştan üstünkörü yokladı. Soğuk parmakları içeri dalmadan önce cinsel organımın üzerinde gezindiğinde dudaklarımın arasından bir tıslama yükseldi, sağlam kızlık zarımı dürten sığ bir itiş.

"Saf," dedi doktor parmaklarını kaldırıp göğüs cebinden çıkardığı bir mendile silerken. "Güzel bir şekilde bozulmamış kızlık zarı."

Seamus kendini beğenmiş bir tavırla, "Sana söylediğim gibi," dedi.

Sarışın adam ona alaycı bir bakış fırlattı. "Kumar borçlarını ödemek için kızını satan bir adamın sözüne güvenmediğim için beni bağışlayın."

Boğazımdan yükselen hafif histerik kahkahayı bastırdım. Seamus kaşlarını çattı, ama böyle bir gerçek ifadesine karşı koyacak bir şey yoktu, bu yüzden sessiz kaldı. Sahibimin durumumuzu nereden bildiğini merak ettim ve sonra bir kız için küçük bir servet ödeyecek kadar parası olan birinin istediği her şeyi öğrenebileceğine karar verdim.

"Şimdi vedalaşma zamanı. Ayrılmadan önce doktorun bazı testler yapması gerekecek," dedi babama.

İlk incelemesinden sonra bana hiç bakmadığını biraz ihtiyatlı bir şekilde fark ettim. Neden göz kamaştırıcı, zengin bir adam seks için para ödemek zorunda olsun ki?

Çünkü satılmamın sebebinin bu olduğu çok açıktı. Güzel bir kadından başka ne istenebilirdi ki? Ve sonra neden onun gibi birinin

bir kadın satın alması gerekecekti... çünkü onun zevkleri bedava bir kadın için fazla sapkındı.

Kalın bir şekilde yutkundum ve korunmak için ona gitmemeyi uzun zaman önce öğrenmiş olmama rağmen babama yaklaştım.

Seamus bir kolunu omuzlarıma dolayarak ve beni kendine çekerek beni şaşırttı. Boyu 1.80'in biraz üzerindeydi ama o zaman bile Britanyalı'dan ne yazık ki kısaydı.

"Ona iyi bakılacağına dair güvencenize ihtiyacım var," diyerek beni yine şaşırttı.

Diğer adam başını yavaşça bize doğru çevirdi, koyu renk gözleri, kelimeler yazılmadan önce parlak mürekkep havuzları gibiydi, tamamen boştu.

"Önce ellerini onun üzerinden çek. Artık onun sahibi benim ve benden başka kimse ona dokunamaz," dedi soğukkanlılıkla. "İkincisi, Bay Moore, böyle bir güvence vermeyeceğim. Artık bir insan değil, bir *mülk olduğu için* ona istediğimi yapacağım. Ona yatırdığım para göz önüne alındığında, ona çok fazla zarar vermeyeceğimi, en azından güzelliğini bozacak veya onu çok çabuk öldürecek kadar zarar vermeyeceğimi varsayabilirsiniz, ancak ne güvenceyi hak ediyorsunuz ne de sözleşme yoluyla garanti ediyorsunuz, bu yüzden..." Öne doğru sadece küçük bir adım attı ama güçlü gövdesi avını yutmadan önce son adımını atan bir yırtıcı gibi kıvrılmıştı. "O pis ellerini onun üzerinden çek ve defol."

Titreyenin Seamus mu yoksa ben mi olduğumdan emin değildim ama ikimiz de kendimize geldikten sonra kolunu hızla omuzlarımdan indirdi ve büyük bir adım geri attı.

Utanç ve öfke dilime dolandı, acı ve safra gibi yoğun. Ne tür bir baba kendi güvenliğini çocuğununkinin önüne koyar?

Seamus Moore.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, gözleri kutup mıknatısları gibi benden uzaklaşıyordu, ama ben ondan önce davrandım.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim," diye acı içinde İtalyanca fısıldadım, her kelime boğazımı saran demir yumruğu sıkarak geçti. "Tek tesellim, baba, kumarı ya da içkiyi bırakmayacağını ve muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl içinde kendini öldürteceğini bilmek. Eğer açıklanamaz bir nedenden dolayı bu gerçekleşmezse, eğer inanılmaz bir nedenden dolayı benim için hazırladığın bu çileden sağ çıkarsam ve seni tekrar görürsem, seni kendim öldüreceğimi bilmeni isterim."

Seamus sendeleyerek bir adım geri attı, morarmış yüzündeki gri gözleri irileşmişti. Farklı bir acı, fiziksel olandan daha kötü bir acı, o gözlerin önce bulanıklaşmasına sonra da yaşlarla parlamasına neden oldu.

Hiç etkilenmedim.

O piç kendi kıcını kurtarmak için beni seks kölesi olarak satıyordu.

Sebastian'ın Camorra'ya katılmasından, kız kardeşlerimin onların adamlarından birine kapılmasından nasıl bu kadar korktuğumu düşünmek beni eğlendiriyordu, oysa bir adamı öldürmeye yemin eden bendim.

Kendi babam.

İğrençti ama sözlerim doğruyd.

Eğer hayatta kalırsam, onu tekrar görürsem, Rocco'nun ailemin geri kalanına yapmaya söz verdiği gibi, ayak bileklerine çanlar bağlayıp rüzgârda şarkı söylemesi için onu bir ağaca asacaktım.

"Cosima," diye söze başladı Seamus, ellerini hayır duası için uzatarak öne çıkı.

"Bana verdiğin sözünü unutma. Şimdi defol." Babam aptalca, sadece kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan ve çenesini aşağı indiren sahibime baktı. Babama daha iyi bir açıdan bak.

Seamus bana dönüp bakarken gözyaşları sel oldu ama yavaşça başını salladı, uşağı kapıdan çıkarken takip ederken omuzları çökmüştü.

Gidişini izlemek için dönmedim.

Bunun yerine, ellerimi kalçalarımaya koyarak yeni sahibimle tamamen yüzleşmek için döndüm. "Şimdi bana ne bok yediğini anlatabilirsin."

yaptığını sanıyorsun. Senin lanet hayatını kurtardım!"

Omuz silkmekten çok daha zarif bir şekilde bana sadece göz kırptı.

"Yani bana borcunu böyle mi ödüyorsun?" Tersledim.

"O gün sana küçük güzel boynunu nereye soktuğuna dikkat etmeni söylemiştim. Benim gibi bir avcı seni ısırılmayacak ya da en azından yem olarak kullanılmayacak kadar güzel bulabilir."

Kendime rağmen, zalim ifadesi beni korkuttu. Tüylerim yırtık bir cırt cırt gibi diken diken oldu. "Seni hayvan gibi bir kadını *satın almaya* kalkışacak bir adam olarak düşünmemiştim."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir değişim oldu. Sakin ifadesi eriyip gitti ve taş gibi soğuk kalbi ortaya çıktı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o benim alanıma doğru kocaman bir adım atınca durdum. Parmakları çenemi buldu ve sıkıca kavradı, böylece sıvı siyah gözlerinden başka bir yere bakamadım.

Düşünmeden, dudaklarım onun yakınlığı karşısında bir hırıltıya dönüştü.

"İrlandalı ve İtalyan," diye azarladı dilini dişlerine yumuşak bir şekilde vurarak. "Klişelerin yanlış olduğunu kanıtlayacağından ve itaatkâr, uysal küçük bir köle olacağını kanıtlayacağından şüpheliyim."

"*Hai ragione*," dedim ona hak vererek.

Yüzüme doğru sertçe gülümseyerek beni şaşırttı ve konuşamamam için kapalı dudaklarımın ortasına bir başparmağını bastırdı. "Sorun değil, güzelim. Seni kırmak için sabırsızlanıyorum."

Sonra, planladığım gibi başparmağını ısırıp koparamadan, boynumun yan tarafında keskin, küçük bir ağrı patlak verdi ve bayıldım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Chapter Three

Dört ay önce.

Dışarıda, Milano bunaltıcı ve aydınlıktı. Sokakta bir yerde bir bebek ağlıyor, başka bir çift ise İtalyan lehçesinde hararetli bir şekilde tartışıyordu. İlkbahar ortası şafağının sarı ışığı bekleme salonunu doyuruyor ve beyaz plastik sandalyelere dizilmiş çok sayıda güzel kadının uykulu uykulu göz kırpmasına neden oluyordu. Saat sabahın beşiydi ve kimsenin bu kadar erken bir saatte çekici olmaya hakkı yoktu ama bu kadınlar için görünür yorgunluk bir seçenek değildi.

Küçük, havasız odanın bir köşesinde oturmuş, nemli avuçlarımla portfolyomu tutuyordum. Diğer modellerin kucaklarında ağır ağır duran fotoğraf yığınlarının yanında gerçekten de berbattı ama karamsar olmayı göze alamazdım. Aynı milyonlarca dolarlık kampanya için yarışan altmış yedi kız vardı ve her biri bir öncekinden daha güzeldi. Parlak bronz gibi teni ve karamel öpücüklü afro saçlarıyla muhteşem bir Afrikalı kadın yanımda oturmuş, hem uzun hem de kıvrımlı olan nadir Asyalı kadınlardan biriyle sohbet ediyordu. Karşımda Cara Delavigne oturuyordu ve yanımdaki kızlar Kate Upton'ın seçilme şansı hakkında sessizce konuşuyorlardı. Bu tür bir iş bir modelin altın biletiydi ve şehirdeki herkes bunu istiyordu.

Onlara karşı sahip olduğum tek avantaj buydu; buna *ihtiyacım vardı*.

Böyle bir işten elde edilen para, Giselle'in sanat okulu harcını ödemenin ve Napoli'deki ailenin geri kalanını ayakta tutmak için yetersiz kalanları kullanmanın ötesine geçebilir. Elena'yı üniversiteye yerleştirebilir, Sebastian'ı çıkmaza girmiş fabrika işinden kurtarabilir ve annemi kaloriferi ve su tesisatı çalışan bir eve yerleştirebilirdi. Ölmekte olan ekonomimizin etrafında leş gibi dolaşan kara gözlü mafya adamlarını bizden sonsuza kadar uzaklaştırabilirdi.

Dünyanın ağırlığını omuzlarımda kaydırarak daha rahat yerleşmesini sağladım ve kendime, Atlas dünyayı ayakta tutabiliyorsa benim de kendiminkini ayakta tutabileceğimi hatırlattım.

Görüşme odasının kapısı açıldı ve fırfırlı bir sarışın çıktı. Hepimizin arasından aceleyle geçerken topuklu ayakkabılarının çıkardığı *tsk* sesi bana annemi hatırlattı; beni azarlarken parmağını sallıyor, dilini şaklatıyordu.

"Cosima Lombardi."

Başımı kaldırdım ve adımı söyleyen ince kızıl saçlı kadını gördüm. Çilleri vardı ve empati kurabileceğim sıkıntılı bir görünümü vardı; belli ki titiz iş adamlarına ve nevrotik modellere hizmet vermek stresli bir işti. Durduğu kapı aralığından yanından geçerken ona nazikçe gülümsedim ama bana sadece göz kırptı ve kapıyı arkamızdan sıkıca kapattı.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım, kendime olan güvenimin her zerresini bir kalkan gibi etrafıma çektim, sonra da görüşmek üzere panele doğru döndüm.

Dört kişi benim jürim olacaktı. İlki belki de en büyük meydan okumam olan Freida Liv'di. Son on yılda dünyanın tartışmasız en başarılı modeli olan Freida Liv, yürek parçalayan bir güzelliğe sahipti. Altın sarısı saçları kısacık kesilmişti, on iki yıl önce radikal page boy kesimini ilk benimseyenlerden biriydi ve soluk, ışıltılı mavi gözleriyle çarpıcı hale gelen mükemmel simetrik bir yüz sergiliyordu. Buna rağmen

Güzelliğine rağmen ifadesi iticiydi, sanki biri onu çekiştiriyormuş gibi sıkışık ve çarpıktı. Yerine geçecek kişi için mülakat yaptığına göre birileri olduğunu tahmin etmiştim.

Diğeri daha yaşlı bir adamdı, derin bronzlaşmış gözleri düğmeli gömleğinin solmuş kotu gibiydi ve parlak beyaz sarı saçları vardı. Bu, St. Aubyn modaevinin, modellerini işe almadan önce onları sık sık iğrenç zihinsel görevler yapmaya zorlayan kötü şöhretli yöneticisi Jensen Brask'tı. Bir keresinde, modellik göz alıcı görünebilir ama gerçek bir zihinsel dayanıklılık gerektirir, dediği kaydedilmişti. Bunun seçme sürecinde sadece bir ara adım olduğunu bildiğim halde, ikinci seçme çağrısında burada olmasına şaşırmıştım. Önlerine çıktığımda, kollarım iki yanımda, yüzüm dikkatle duygulardan arındırılmış bir halde, hafifçe kaşlarını çatarak beni izledi. Seçmelerde hep böyle olurdu; onlar sizi gözleri ve hayal güçleriyle ulaşabildikleri her fiziksel varlığınızla utanmadan yargılarken kaçınılmaz bir bakışma yarışına girerlerdi. Sınırlı deneyimime göre, en iyisi hareketsiz durmak ve kabul etmekte.

Yanında dünyanın en büyük mankenlik ajanslarından biri olan Looking Glass Models'ın CEO'su ve kurucusu Willa Percy oturuyordu. Eğer bu işi alırsam, sadece bu büyük, uluslararası kampanyayı değil, aynı zamanda Willa Percy'nin altın listesinde de bir yer edinecektim. Tamamen Chanel giymiş, güzel bakımlı Afro-Amerikan bir kadındı ama gözlerinde sınıftan değil, acımasız, yoksulluktan doğan bir hırstan söz eden bir bakış vardı.

Bu bakışı biliyordum çünkü aynaya baktığımda gözlerimde sık sık görmüştüm.

Son eleştirmen, kampanyalarda yanında modellik yapacağım Jace Galantine'den başkası değildi. Üç yıldan kısa bir süre içinde Amerikan model sahnesine çıkmış ve hiç vakit kaybetmeden sektörün en büyük isimlerinden biri haline gelmişti. Artık St. Aubyn markasının erkek yüzü olarak yerini sağlamlaştırmıştı ve kadın yüzü olarak istediği kişiyi veto etme yetkisine sahipti.

suç ortağı. Dikkatle bana bakıyordu; kare kesimli yüz hatları beni incelerken sıkışmıştı.

Cesurca bakışlarını karşıladım ve ona yavaşça göz kırptım.

Saçma bir şekilde çekici olan gırtlaktan bir kahkaha patlatmadan önce gözlerini kırptırdı. "Kimsin sen, Renna?"

Kızıl saçlı kadın panosunu kontrol etti. "Cosima Moore, 17 yaşında, İtalyan, Tivoli Models Roma."

Jüri üyeleri klasörlerinin arasında benim vesikalık fotoğrafımı buldular ve bir süre okudular. Kısa bir portfolyoydu ve Freida Liv ince bileğinin bir hareketiyle onu bir kenara fırlattığında sinirli bir şekilde ellerimi sıktım.

Willa Percy, "En büyük kampanyanız Haziran ayında Mila Cosmetic ile oldu," diye doğruladı. "Ve en son Intimissimi iç çamaşırları?"

"Evet, İtalya'daki en yetenekli insanlardan bazılarıyla çalışacak kadar şanslıydım." Intimissimi ile geçirdiğim zamanın anısı içimi ısıttı ve her zamanki özgüvenimin geri geldiğini, omurgamın dikleştiğini hissettim.

"Evet, ama bu küçük bir ulusal kampanya değil." Freida Liv buzul gözleriyle bana baktı. "Burada, St. Aubyn'de işler farklı yürüyor. İyi bir pist deneyiminiz var..." Dolce & Gabbana ve Valentino için yaptığım podyum yürüyüşlerinin fotoğraflarını dikkatsizce karıştırdı. "Ama St. Aubyn'in aradığı şey bu değil."

"Freida'nın söylemek istediği şu" -Jensen meslektaşına çok şey ifade eden bir bakış attı- "St. Aubyn kozmetik, hazır giyim ve parfüm serisi olan uluslararası bir moda evidir. Bir bukalemun kadar uyumlu ve bir orman kedisi kadar güçlü olmanız gerekecek. Kadınların imreneceği birini istiyoruz, Bayan Lombardi. St. Aubyn'in ağırbaşlı, resmi giyimden sofistike sekse geçiş yapmasını istiyoruz."

"Bunu yapmak için yeni bir yüzden daha fazlasına ihtiyacın olacak," dedim kendimi tutamadan. Elim ağzıma gitti ama aynı hızla indirdim. Konuşmadan önce düşünmemek her zaman en büyük kusurlarımdan biri olmuştu. Beni işe almadan önce bunu bilseler iyi olurdu.

Jensen'in beyaz kaşları karamel yüzünde yükseldi. "Doğru, bu iş tasarımcılarla, kreatif direktörlerle ve şirketle başlar ama sizinle biter ve tüketicilerin tek önemsedığı de budur."

Başka bir soru sormak için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. Burası sıradan bir modelin soru sormasının uygun olacağı türden bir ortam değildi. Jace Galantine tereddüt ettiğimi fark etti ve beni uyarmak için başını salladı.

"O zaman neden bir aktris tutmuyorsunuz? Artık standart bu ve eminim yenilenen markanızı temsil etmeleri için en iyilerden bazıları sizinle temasa geçmiştir."

Freida Liv bana ters ters baksa da Jace öğrencisinden memnun bir profesör gibi başını salladı. "Yeni CEO başka bir yoldan gitmek istedi."

"Bu aslında bir test," diye açıkladı Jensen huysuzca, yorgun gözlerinde heyecan parlıyordu. "Marka için. İsimsiz bir güzeli alıp onu yıldızlığa taşıyabilir miyiz?" Freida nazikçe alay etti ama iki adam onu görmezden geldi. "Eğer öyleyse, marka için markadan ayrı bir kimliği olan bir aktörden daha çok işe yarar. Brooke Shields ve Calvin Klein Jeans, Adriana Lima ve Victoria Secret." Avuçlarını açtı. "Yeni bir imaj yeni bir yüz gerektirir."

"Yeter." Freida araya girdi, gözleri yüzümde soğuk bir ifadeyle. "Renna seni birkaç parça denemeye götürecekt."

Başımı salladım, kalbim göğsümde ağır ağır atıyordu. Renna çeşitli parçaları giymeme yardım ederken ellerim titriyordu; vücudumun üzerinde ışıklı sis tabakaları gibi hareket eden beyaz organze bir elbise ve göbük deliğime kadar keskin bir V şeklinde kesilmiş, tek tek kesilmiş dantel panellerden oluşan parlak kırmızı bir takım elbise. Bu hayatımın fırsatıydı ve öne çıkmak için ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dışarıdaki, en az benim kadar yetenekli güzel kadınları ve Napoli'deki ailemi düşündüm. Şiddetli bir kararlılık kanıma doldu, sıcak ve canlı. Her kıyafetle odaya döndüğümde, gücün altın gibi parladığını hissedebiliyordum

lame tenime değdi. Beyaz elbisemle içeri girdiğimde Willa Percy bile etkilenmiş görünüyordu.

 elbise ve dört ayrı kıyafetten sonra bir kez daha jüri heyetimin karşısına çıktım, ancak bir şekilde atmosfer değişmiş, buz tutmuştu ve her biri bana kayıtsızca bakıyordu. Nedenini anlamam sadece bir dakika sürdü.

"*Ciao, Cosima.*"

Landon Knox kapı aralığında uzanıyordu, tuzlu ve biberli saçları ve sakalı gölgelerle karışarak yüzü olmayan bir adam imajı yaratıyordu. Ama güneşte, gölgede, gece ve gündüz nasıl göründüğünü biliyordum. Biliyordum çünkü karşımda duran menajer benim model olma sebebimdi.

Omurgamı acımasız bir ürperti sardı. "Bay Knox."

Işığa doğru bir adım atarken güzel yüzünde ince bir gülümseme vardı. "Burada olacağını, açlıktan ölmek üzere olan bir kedi gibi merdiveni tırmalayacağını bilmeliydim."

Sesindeki küçümseme midemi bulandırdı ama çenemi eğdim. "ok çalışıyorum."

"Ah, biliyorum." şimdi yakınımdaydı, neredeyse tam nmdeydi ve müdahale edip etmeyeceklerini görmek için tedirgin bir şekilde yargılarıma baktım. İki adam ve Willa rahatsız görünse de Freya bana tatlı tatlı gülümsedi. "Ama sen burada olmayacaksın, St Aubyn için değil."

Yakınıma eğildi ve sesini alçalttı, öyle ki nefesi yüzümün üzerinden hastalıklı sıcak bir dalga halinde geçti. "Beni terk ettiğinde sana bir daha İtalya'da çalışmayacağını söylemiştim."

Boğazımda yükselen hıçkırığı yuttum ve kısa bir süre önce umutsuzca sevdiğimi düşündüğüm Landon'a ters ters baktım. "O zaman bu sizin kaybınız Bay Knox." Jüri yelerine döndüm ve gözlerim öfkeyle parlasa da ağırbaşlı bir şekilde gülümsedim. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, daha fazla zamanınızı boşa harcamayacağım."

Başımı dik tutarak ve yumruklarımı iki yanımda sıkıca kavuşturarak odadan ıktım. Ancak dış odadaki düzinelerce güzel yüzü geçtikten sonra, güvenli bir şekilde dışarı çıktığımda

Milano'nun isimsiz sokaklarında başımı tuğla binaya
y a s l a d ı m ve ağlama isteğimle savaştım.

Binanın yanındaki ara sokağın gölgesinde saklanmış olsam da alnımda boncuk boncuk ter vardı, ama tanıdık sığağa ve öğle vakti Milano trafiğinin sürekli kakofonisine minnettardım. Başımın arkasını az önce başarısız bir şekilde çıktığım binanın serin taşına dayadım ve nefesimi kesmekle tehdit eden ezici başarısızlık duygusuyla savaştım. Bu işin getireceği paraya ihtiyacımız vardı. Beş kişilik ailemin geçimini sağlayan birincil kişi bendim ve on dört yaşımdan beri modellik yapıyor olmama rağmen reddedilmenin darbesi hâlâ çok sertti.

Landon'ın bu ziyareti benim için mahvedeceği düşüncesiyle dişlerimi sıktım. O bir İngiliz'di ve İtalyan *Vogue'unda* editördü. Henüz küçük bir kızken bana gösterdiği özel ilgi, şimdi model olmamın nedeniydi. Bir zamanlar, ben genç ve etkilenmeye açıkken, biyolojik babamdan daha çok bir baba figürü olmuştu. O kadar da yaşlı değildi, şimdi kırklı yaşlarının ortasındaydı ama on dört yaşındaki benimle kıyaslandığında, yaşlılığından dolayı yaşlı ve güvenli görünüyordu. Bir anlamda öyleydi de. Beni hiçbir zaman cinsel olarak manipüle etmeye çalışmadı, ama kumda çizginin çekildiği yer burasıydı.

Bu durum onun ne yediğimi, ne kadar uyuduğumu, misafirliğe giderken ve hatta evde kendi ailemle birlikteyken ne giydiğimi ve başkalarının yanında nasıl davranacağımı dikte etmesine engel olmadı. Her zaman ona itaat etmek zorundaydım.

Başından beri başarısız olmaya mahkum bir ilişkiydi. Gördüğünüz gibi, hiçbir zaman çok hürmetkar olmadım.

İlişkimiz yedi ay önce, anoreksiya komplikasyonları nedeniyle hastaneye yatırıldığım gün sona erdi.

Duvarı ittim ve hafif şeffaf bluzumun eteklerini çekiştirdim ve bir elimle saçlarımı düzelttim, metroya ve şehrin kenar mahallelerindeki küçük ortak daireme dönmeye hazırdım. Yanımdan geçen kişiyi fark etmemin tek nedeni kulaklığının iPod'undan çıkmış olmasıydı ve müziğin teneke gibi sesi ara sokaktan bana doğru yürürken ona bakmama neden oldu. Yakışıklı bir çocuktı, benden çok da genç sayılmazdı ama beni endişelendiren yüz hatlarındaki ifadeydi. Gözleri cadde boyunca ilerleyen arabalar arasında hızla gidip geliyordu ve şık siyah bir Town Car binanın önünde durup ara sokağın girişini kapattığında neredeyse heyecanla ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Temkinli bir şekilde ona yaklaştım, neyi beklediğini merak ediyordum. Gözlerim ondaydı ama arabadan çıkan ve az önce çıktığım binaya doğru ilerleyen birini görebiliyordum. Çocuk ayak parmaklarının üzerinde zıpladı - bir, iki kez - ve ileri atılırken duruşundaki baş döndürücü korkuyu fark ettim.

Bunu yapma kararını bilinçli olarak tartışmadan onu takip ediyordum. Parmakları kabzayı kavrarırken, ileriye doğru üç adım attığında elindeki silahın kusursuz parıltısını gördüğümde bir anlık dehşeti yuttum. Yine de silahı tedirgin bir şekilde tutuyordu ve ben onun titrek tutuşundan bir güven ve sonuç çıkardım.

Tam arabadan inen masum adama ulaşmak üzereyken ona yetiştim ve omzunu sıkıca kavradım. Sebastian'ın genç kızken bana ve kız kardeşlerime saatlerce öğrettiği savunma hareketlerinden birini hatırlayarak, adımlarındaki tereddütü, bir bacağının düz bir şekilde kilitlenmesini ve diğerinin havada asılı kalmasını bekledim. O an için nefesimi tuttum ve ayağımı sert bir şekilde bacağının dış kavşağına indirdim.

Diz kapağı bacak kaslarını birbirine bağlar. Yere düşerken mide bulandırıcı bir çıtırtı ve ardından bir çığlık geldi. Kalbim göğsümde acımasızca çarparken, derin bir şaşkınlıkla yattığı yerden başımı kaldırıp yaz ortasında fırtınalı bir gökyüzü kadar çeşitli ve yoğun gri gözlere baktım. Bir an için, bir saniyeden daha kısa bir süre için, bu gözler dönen dünyanın merkeziydi ve bana derin, titreyen bir nefes almam için güven verdi.

Bu nefes alış veriş sırasında arabadaki iki adam harekete geçti, şoför neredeyse arabadan atlayarak saldırganı yere yatırdı, saldırganın ellerini acı içinde arkasından çekerken bir dizini omurgasına bastırdı. Pahalı ceketinin içinden bir çift fermuarlı bağ çıkarıp onu sabitlemesini izledim.

Bir saniye bile geçmeden, gri gözlü adam üzerime geldi.

Devasa cüssesi benimkine acımasızca çarptığında nefesim vücudumdan sert bir şekilde kaçtı ve omurgam çatlayıp arkamdaki tuğla duvara sıkıştı. Nefes almaya çalıştım ve kalın ön kolu boynuma doğru gelip cezalandırıcı bir tutuşla bastırdığında şoktan boğuldum.

Görebildiğim tek şey gözleriydi. Ağır, çatık bir kaşın altında koyu kahverengi kirpiklerle çerçevelenmiş, fırçalanmış çelik gibi kocaman irisler. O kalaylı gözlerin her bir darbesinde, yüzümde bir neşter gibi yumuşak ete attığı her bir santimde tehdidi okuyabiliyordum.

Beni asıl tehdit eden ben olduğum için değil, beni tanımadığı için tehdit ediyordu. Daha da ötesi, motivasyonumu anlamıyordu.

Bir yabancı, bir amacı yoksa neden tanımadığı bir adam için kendini tehlikeye atsın ki?

Gözlerimle -metalik de ama altın rengi, onunkiler soğukken sıcak- onun elinden kurtulup işlemediğim bir suçun mahalinden kaçmaktan başka bir amacım olmadığını anlatmaya çalıştım.

Yine de ona karşı koymadım. Karanlık bir mağarada sonsuza dek sıkışıp kalmış ilkel bir yaratık gibi içimde yaşayan temel bir şey, ona direnirsem beni yere sereceğini söylüyordu.

Ve nazikçe değil.

Çünkü bu tehdit benim durumumdan ya da oluşturduğum şüpheli soru işaretinden çok daha fazlasıydı. Bu adam basitçe tehlikeliydi. Ondan bir çekim alanı gibi yayılıyordu, zaten çürük olan bedenime ek bir baskı uyguluyordu.

Karanlık gözlerinde ölüm vardı, tıpkı başlangıcından beri hayatımın leşinin etrafında dönen akbabalar olan birçok Made Men'in gözlerinde olduğu gibi.

"Sen de kimsin lan?"

İngiliz sesinin keskin kenarı, azalan adrenalinimin sisini kesti, bir kırbaç şaklaması gibi güçlü ve temizdi.

İngilizce konuşuyordu ve ben İtalyanca konuşamıyor mu yoksa bir an için nerede olduğumuzu unuttu mu diye merak ettim.

"Az önce hayatınızı kurtaran kadın, *sinyor*," diye nefes nefese cevap verdim çünkü kolu hâlâ boğazımda kemerle bağlıydı. "Sanırım bu bana nefes alma hakkı kazandırmalı?"

"Kendimi bir kez tekrar edeceğim," diye kestirip attı. "Sen de kimsin lan?"

Nefes almakta zorlanırken görüş alanımın kenarında beyaz yıldızlardan oluşan takımyıldızlar patlıyordu, ben de piç kurusuna istediğini verdim.

"Cosima Lombardi."

Arabanın diğer tarafından gelen kargaşa dikkatimi çekti, olay yerine gelen İtalyan polislerinin küstah bağırışları ve saldırganı etkisiz hale getiren sürücünün alçak İngiliz aksanı.

"Cosima." İtalyanlar gibi sesli harfleri birbirine yuvarlayarak isminin tadına baktı. "Az önce ne yaptın sen?"

"Hayatını kurtardım," diye tekrarladım, ellerim onun takım elbiseli ön kollarını kavramak için yukarı kalktı.

suçluya ve onu tutan korumaya ulaşmak için arabanın kaputunu kırdı.

Garip sarışın adam sanki tenime işliyormuş gibi bana sıkıca bastırdı, sonra aniden geri çekildi ve ellerimi bıraktı. Yüz hatlarındaki karanlık, gece yaratıkları gibi gölgelerin içine çekildi, sadece gümüş gözlerinin parıltısı kötü niyetini ele veriyordu.

"Bu son kez bir hayat kurtarmaya çalışışım," diye mırıldandım, hafifçe titreyen ellerimi korsajımın üzerinde düzeltirken.

"Ah, umarım öyledir," diye karşılık verdi, ama çoktan dönmüştü bile, gözleri poliste, maskesi takılıydı. "Yine de bunun son kez karışmaman gereken bir duruma karışman olacağından çok şüpheliyim. Koruma içgüdüleriniz yok ve böyle bir başarısızlık sizin sonunuz olacak."

Onun polis memurunu selamlayışını, memurun onun tokalaşmasındaki sertlik karşısında nasıl irkildiğini ve geniş omuzlarının üzerinde bir örtü gibi taşıdığı yenilmez gücü izledim. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde İngiliz, kanun adamı üzerinde hâkimiyetini kurmuştu. Bir adam beni suçla ilgili sorgulamaya geldiğinde bile onunla meşgul olmaya devam ettim. İletişim bilgilerimi verdikten sonra sorgudan serbest bırakıldığımda ve bir memur beni metroya doğru götürürken bile.

Yatağın altındaki bir canavar düşüncesi gibi, rüyalarımın karanlığında gizlenen ve onları kabusa dönüştürmeye hazır bir yaratık gibi oyalanıyordu ve yeraltına inmeden önce omzumun üzerinden baktığımda, derimi kabartan bir şahin niyetiyle beni izliyordu.

Babamın hayatımın sonu olacağını her zaman bildiğim gibi, bunun aptalca bir şekilde katledilmekten kurtardığım yırtıcıyı son görüşüm olmayacağını da biliyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Chapter Four

Günümüz

Beynim kafatasımın sınırları içinde çok ağır ve sıcaktı. Kulaklarımın arasında bir sarkaç gibi zonkluyor, vücudumdaki bir dizi ham siniri harekete geçiriyor, böylece her tarafım acıyla titriyordu. Gözlerimi açamıyor ya da ciğerlerime yeterince hava çekemiyordum. Felç olmuştum, cenin pozisyonu gibi hissettiren bir pozisyonda, taş gibi sert bir zeminde sıkışıp kalmıştım. Görme yetimi geri istiyordum çünkü onsuz, acıdan tükenmiş ve yalnızlıktan perişan bir halde, hayal gücümün bulunduğu ortamı Tartarus çukuru, Cehennem'in son halkası olarak canlandırması çok kolaydı.

Karma ve kader, kısmet ve alın yazısı hakkında düşündüm. Başımıza gelen açıklanamaz şeyleri açıklamak için yarattığımız efsanevi yapılar. Başımıza kötü bir şey geldiğinde bunu bir şekilde hak ettiğimize dair saçma düşünceyi.

İyi bir insandım ama belki de en iyisi değildim. Fedakâr olamayacak kadar kendi aileme odaklanmakla meşguldüm ve kariyerimin gerektirdiği kibirden kaçınamayacak kadar kendimi kariyerime adamıştım. Napoli'nin çukurlarla dolu çukurunda geçirdiğim on sekiz yıl boyunca öz babam tarafından cinsel köleliğe satılmayı hak etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bunu hak etmemiştim ama başıma geliyordu.

Şiirselliğin, adaletin ve hatta umudun eksikliği, ağrıyan kemiklerime yoğun bir yerçekimi gibi ağır geliyordu.

Bir noktada, serin parmakların saçlarımın arasından geçerek nemli alnımı ve ağrıyan omuzlarımı taradığını hissettim. Bir süre sonra, dudaklarımın arasına bir pipet yerleştirildi ve hiç düşünmeden emdim, lezzetli, soğuk su akışını kavrulmuş boğazımdan boş karnıma doğru çektim ve orada çalkalanan bir deniz gibi çalkalandı.

"Güzelim," diye duydum batık zihnimin derinliklerinden belli belirsiz. "Uyuyan güzelim, uyanma vakti geldi. Oyun zamanı."

O klinik, keskin kenarlı sese itaat etmek istedim ama gözlerim kafatasımın içinde sıcak taşlar, beynim ise su dolu topraktı.

Sanki mücadelemi, onun taleplerine boyun eğme isteğimi hissetmiş gibi, ses beni usulca susturdu ve parmaklar saçlarımın arasından geçmek için son bir kez daha geri döndü. Soğuk basınç dudaklarımı ayırdı, istenmeyen bir prensten istenmeyen bir öpücük.

"Neden?" Zar zor uyanmıştım ama anlamak için yanıp tutuşuyordum.

"Düşmanımın kanı ne kadar masum olursa olsun, yine de benim düşmanımdır," diye kulağıma fısıldadı, böylece kelimeler uyanıklığımın ve rüyalarımın derinliklerine kök saldı. "Sonsuza kadar bilinçsizce saklanamazsın. Uyandığında ben burada olacağım."

Sonra o gitti ve ben yine sonsuz saatler boyunca süzüldüm, ta ki Hades'in yer kabuğunu yararak beni ayak bileklerimden tutup cehenneme sürüklediği bir kabus beni bir solukta uyandırana kadar.

Ve gözlerim açıldı.

Uzun odanın iki yanında sıralanan düzinelerce devasa pencereden içeri sızan ışık beni neredeyse kör ediyordu; güneşin pırıl pırıl, cilalı mermer zemindeki yansıması, başımı çeviremeden kornealarımına şiddetle saplanıyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve başımdaki, göğüslerimdeki ve bacaklarımın arasındaki korkunç acıya değil nefesime odaklandım, sonra tekrar açtım.

Bir balo salonundaydım.

Ya da en azından, büyüklüğü ve arsız zenginliği sayesinde bir balo salonu olduğunu tahmin ettim.

Kubbeli, güzelce boyanmış tavanlardan kristal avizeler damlıyordu ve altın varak vurgular, mermer sütunların üzerinde ve aplikler boyunca eski ağaçların üzerindeki pahalı yosunlar gibi ayrıntılı bir şekilde kıvrılıp açılıyordu.

Çırlıçıplaktım, beyaz ve siyah kareli mermerden bir zeminde cenin pozisyonunda iki büküm olmuştum, ipler ve düğümlü altın kordonlar boydan boya uzanıyordu. Gözlerim, oturduğum yerin hemen yanındaki balo salonunun ortasına çakılmış çelik bir çivinin etrafına sarılmış ağır metal zincire takıldı. Daha net görebilmek için hafifçe yer değiştirdiğimde, metalin mermer üzerinde tıslayarak kayması kulaklarıma çarptı ve sol ayak bileğime dolanan bir şeyin ağırlığı duraksamama neden oldu.

Yavaşça sol bacağımı düzelttim ve ayak bileğime kelepçelenmiş kalın deri kelepçeye ve beni yere sabitleyen kısa zincire baktım.

Gözlerimden yaşlar fışkırdı, yanaklarımdan aşağı düşerken erimiş ve acı vericiydi.

Gördüğüm ya da en çılgın hayallerimde bile hayal edebileceğim en güzel odada oturuyordum ama orada bir misafir ya da hatta bir yabancı olarak bulunmuyordum.

Altın varak kadar süslü, o devasa mermer sütunlar kadar hareketsizdim. Lord Alexander Davenport'un sahip olduğu ve topladığı mobilyaların bir parçası.

Acıyla yer değiştirdim, sırtüstü yuvarlanıp devasa tavana bakarken acı içinde inledim, sonra da umutsuzca bunu yapmamış olmayı diledim.

Çünkü orada, ölümsüz atların çektiği demir arabasının üzerinde siyahlara bürünmüş Yunan tanrısı Hades'in Bahar Tanrıçası Persephone'yi yakalamak için toprağı yarararak ilerleyişini gösteren bir tablo kabartma olarak resmedilmişti.

Acaba sisler içindeyken bir şekilde resmi fark edip rüyalarımı mı aktardım diye düşündüm, ama her halükarda efsanenin yeniden ortaya çıkması yıpranmış zihnimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Başka bir şeye odaklanmaya çalışarak doğrulup göğüslerimdeki ve kalçalarımın arasındaki ağrıya bakmaya karar verdim.

Bir iniltiyle doğruldum ve göğsüme baktım.

Her iki ucunda elmaslar bulunan altın bir çubuk, esmer meme uçlarımin her ikisine de kilitlenmişti.

Bir diğeri, bu kavisli ve dikey olarak yerleştirilmiş, klitorisimin kapağını deldi.

"*Porco Giuda!*" Bu müstehcen manzara karşısında hafifçe küfrettim.

Yeni Lordum ve Efendimin etime işlediği bir vaat olan seksle ahlaksızca işaretlenmiş bir bakireydim.

Özgür iradem ve bedenim artık benim kontrolümde değildi. Onlar onundu.

Kargaşamın kokusuyla çağrılmış gibi, yaldızlı kafesimin uzak ucundaki kapı aralığında sadece bir gölge olarak geldi.

"Ah, uyanıyor," dedi sessizce, ama balo salonunun durgunluğunda sesi kulağıma fısıldanmış gibi samimi bir şekilde bana ulaştı.

Ürperdim.

"Yaklaş," diye seslendim kısık sesle, sahte bir kabadayılıkla. "Böylece seni cehenneme lanetlerken gözlerinin içine bakabilirim."

Alçak, dumanlı bir kıkırdama. "Ah Cosima, çoktan oraya vardığımızdan şüphe mi ediyorsun?"

Boğazımı parçalamakla tehdit eden çaresizlik hıçkırıklarını yutmaya çalışarak ona baktım. İlerledi, şık deri ayakkabıları ölümüm için geri sayan bir saatin tik takları gibi mermere vuruyordu.

Sadece bir adım uzaktayken, neredeyse göz hizamızda olacak şekilde çömelirken takım elbise pantolonunun kumaşını sıkıştırdı.

Gülünç görünmesi gerekirdi - koca vücudu böyle katlanmış, ön kolları güçlü kalçalarına dayanmış, parmakları

Bir eli sarkıyordu, böylece zincirimin bobinine dolanabilecekti ama öyle yapmadı. Bunun yerine, avını gözlemlemek için yerleşmiş bir yırtıcıyı akla getiren bir pozisyona sıkıştırılmış, heybetliydi. Saldırmak için dünya kadar zamanı vardı ve yakalama yeteneğine güveniyordu, bu yüzden öğle yemeğiyle oynamaya karar vermişti.

Benimle oynamak için.

"Yeni evinize hoş geldiniz demek istedim," diye söze başladı. "Şimdilik bu dört duvardan oluşuyor. Daha fazlasına hak kazanana kadar bileceğin tek şey bu balo salonu. Peki bu hakkı nasıl kazanacağını biliyor musun güzelim?"

Dişlerimi sıktım, diş minesinin gıcırdadığını hissettim ve acının öfkemi yatıştırmasına izin verdim, böylece gerçekten nefes alabilecektim. "Eminim bana söylemekten mutluluk duyacaksın."

Gülümsemesi dudaklarının gerçek bir hareketinden çok yüzüne musallat olan bir ifadenin hayaletiydi ama bu yüzden daha da uğursuzdu.

"Evet, size söylemekten mutluluk duyuyorum. Bana, Efendinize itaat ederek odadan çıkma özgürlüğü, içecek su ve yiyecek yemek gibi ayrıcalıklar kazanırsınız."

"Efendim mi?" Mırıldandım. "Şaka yapıyor olmalısın."

Başını eğdi, yüz ifadesi gerçekten şaşkındı. "Söylesene Cosima, bir erkek güzel bir kadını kendi zevki için kullanmayacaksa neden satın alır?"

"Beni isteğim dışında kullanmak mı istiyorsun?" Tersledim.

"Ah." Yavaşça başını salladı, beni düşünürken bir elini çenesinin dik kenarında gezdirdi. "Anlıyorum. Camorra ve onlar aracılığıyla babanla yaptığım anlaşmanın doğasını kavramış görünmüyorsun. Seni *sahip olmak* için satın aldım, evet, ama Roma'daki evime *kendi* isteğinle girdiğin anda bu anlaşmanın koşullarını kabul ettin. Babanın mafya tarafından vahşice öldürüldüğünü gördüğünde, sevgili kardeşlerini ayak bileklerine çanlar bağlayarak sokağın karşısındaki ağaca asmakla tehdit ettiklerinde ve çan sesini neredeyse kulaklarında duyduğunda." Durakladı, dehşetimi ve şaşkınlığımı

Başkalarından daha çok şey bilmeye alışmış bir adamın sessiz memnuniyeti. "Cosima, aileni mafyayla birlikte riske atmak istiyorsan, istediğin zaman ayrılmakta özgür olduğunu bilmelisin."

"Çanlar hakkında bunu nereden biliyorsun?" Beynim bu fikre bozuk bir plak gibi takılmışken sordum. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bilgi güçtür. Kim olduğumu bile bile bana bunu sorabilir misin?"

"Kim olduğunuzu bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Sadece kıyametimin dört atlısı gibi görünüyorsunuz."

Altın rengi kaşlarından biri kalkmış, alnında kaç yaşında olduğunu merak etmeme neden olan çizgiler oluşmuştu. Benim on sekiz yaşımdan çok daha büyük olduğu belliydi.

"En azından bir profesörün kızının olması gerektiği gibi iyi eğitim almışsın. Bu senin için işleri kolaylaştıracaktır."

"Sana karşı isyan mı?" Karşısında zincirlenmiş ve çırılçıplak otururken savunmasızlığımın aşırı derecede farkında olarak karşılık verdim.

Sakin yüz hatlarının üzerinden karanlık bir şey geçti, bulutlar yerdeki gölgelerden ibaretti ve beni yaklaşan fırtınaya karşı uyarıyordu.

"Ben Alexander Davenport, Thornton Kontu ve şu anda benim oyunumu oynuyorsun Cosima. Farkında olmadan kuralları çiğnediğinde cezalar alarak öğrenmeni sağlamak yerine sana kuralları öğretmek için zaman ayırdığım için mutlu ol."

Ayaklarının dibindeki parlak mermer zemine tükürdüm ama fazla bir şey ifade edemeyecek kadar susuz kalmıştım. "Cehenneme git, seni canavar!"

"Bundan sonra işler böyle yürüyecek güzelim," dedi Alexander soğukkanlılıkla. "Hayatta kalmak için ihtiyacın olan her şeyi sana ben vereceğim. Su, yiyecek, soluduğun hava. Hepsi bana ait. Bu yüzden isyankâr ruhunu rafa kaldırmanı ve daha kölece bir tarafını keşfetmeni öneririm."

Ona ters ters baktım. Mermer ve altın varaktan yapılmış muhteşem bir odada, ağır, ortaçağ zincirleriyle yerdeki bir cıvataya bağlanmış olmamın bir önemi yoktu.

Sahip olmak, işine geldiğinde bir kenara atmak ya da bir köpek gibi eğitmek ona ait değildi.

Ben Cosima Lombardi'ydim ve bu sadece kendim için bile olsa birileri için bir *anlam ifade etmeliydi*.

"Sizin eğlenmeniz için kafese kapatılmış vahşi egzotik bir canavar gibi balo salonunuzun ortasında yerdeki bir cıvataya zincirlenmiş halde tutulmayacağım."

Yavaşça ayağa kalktı, gövdesinin genişliğini ve kaslı bacaklarının uzunluğunu çözdü. Hareketlerindeki titizlikte, zincirlenmiş benliğimin üzerinde belirirken gözlerini bana kilitlemesinde bir iplik ve hesaplama vardı.

Elinin uzanıp saçlarımı usulca okşamasını dikkatle izledim.

"Egzotik, evet," diye usulca kabul etti, mürekkep rengi saçlarımdan bir tutamı parmaklarken. "Vahşi, henüz görmedim ama bunu dört gözle bekliyorum."

"Sanırım bana hemen tecavüz etmediğin için sana teşekkür etmeliyim?" Alay ettim.

Bir tutam saçımı bıraktı, dudakları iğrenç bir küçümsemeye dönüştü. "Kendini hayvan gibi hissediyor olabilirsin ama ben onları sikmiyorum. Banyo yapma hakkını kazandığında ve artık çiftlik hayvanları gibi kokmadığında sikim içinde olacak."

"Beni bu zincirlerden kurtarın, seve seve bir tane alırım," diye karşılık verdim çünkü artık bunun farkına varmıştım, kendi kokumu alabiliyordum.

Beni İtalya'dan İngiltere'de bulunduğumuz yere kadar taşımaları için bir günden fazla baygın kalmış olmalıyım.

Gülümsemesi inceydi, kirli sakallarının gölgelediği yanaklarını iğrenç derecede çekici çizgiler halinde kırıştırıyordu. "Bunun bir al-ver ilişkisi olduğunu öğreneceksin güzelim."

Öne doğru eğildi, elleri meme uçlarımı sıkıca kavramak için uzandı ve sonra çekti, yeni delinmiş göğüslerimdeki yakıcı gerilimi azaltmak için vücudumu öne doğru zorladı.

"Sen veriyorsun," diye fısıldadı uğursuzca, ben inleyene kadar meme uçlarımı бүktü. "Ve ben de senin enfes bedenini alacağım. Ancak o zaman seni ödüllendireceğim ve o zaman bile bu hediyeleri büyük bir minnettarlıkla kabul etmeni bekliyorum." Durakladı, gözleri dudaklarımda o kadar sıcaktı ki sanki sıcak çayla haşlanmış gibi hissettim. "O gür ağızdan çıkan 'lütfen, Efendim' ve 'teşekkür ederim, Efendim' kelimelerinin hoş sesini hayal edebiliyorum."

"İyi çünkü bu sadece senin hayalinde gerçekleşecek," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım onun tutuşuna karşı kıvranırken.

Alexander'ın gülümsemesi yüzündeki kırışıklıkları derinleştirdi ve aynı anda hem daha yaşlı hem de daha genç görünmesine neden oldu. "İşte bu, Cosima," diye adeta mırıldandı. "Kendini bana teslim et. Seni acının uçurumuna ve bakire zihninin hayal bile edemeyeceği türden bir arzunun sınırına götürmeme izin ver."

"Asla," diye ısırdım, kendimi onun elinden kurtardım ve hantal bir şekilde yere yığılırken acıdan ağladım.

Kafamı kaldırdığımda Alexander ayaktaıdı; devasa formu, uğursuz cazibesini ortaya çıkaran tamamen siyah bir takım elbise giymişti.

Çıplak ve bağılı, devrim umudu olmadan isyan eden utancımıla bana pasif bir şekilde baktı.

"Nasıl istersen öyle olsun, köle. Ne kadar dayanacağını göreceğiz."

OceanofPDF.com

Chapter Five

İki haftadan fazla bir süredir karanlıktaydım. Zaman algım ışıksız, düzenli öğünsüz, arkadaşsız ve saatsiz çarpıtılmıştı. Sahip olduğum tek şey zaman geçirmek için kendi düşüncelerim ve midemin çukurunda oturan, sivri, zehirli dişleriyle astarımı kemiren vahşi yamyamdı.

Beni iki günde bir besliyorlardı. Birinin tabağa koyduğu ekmek ve soğuk jambon, uyandığımda ara sıra karşıma çıkıyordu. Yeme bozukluğuyla mücadele ettiğim günlerde bile hiç bu kadar az yememiş ve bundan bu kadar rahatsız olmamıştım.

Su da vardı. Kirli ve ılık su, zincirin bana izin verdiği alanın en ucundaki porselen bir kaseye dökülüyordu. Asla yetmiyordu, susuzluğumu zar zor dindiren sığ bir havuzdu.

Zekiceydi.

Hareketsizlikten huzursuzdum, sürekli acı çekecek kadar açtım ve neredeyse sayıklıyordum.

Devasa pencerelerin üzerindeki panjurları kapatmışlar ve ısıyı düşürmüşlerdi, öyle ki kendi üzerime kıvrılıp sefalet içinde titrerken ve rahatça uyuyamazken kış havasında nefesimin bulutlandığını görebiliyordum.

Tuvalet olarak bir kova kullanıyordum ve Tanrı'nın küçük lütuflarına şükürler olsun ki, her seferinde düzenli olarak boşaltılıyordu.

birkaç saat uyuyabildim.

İki hafta.

Bunun övgüye değer mi yoksa aptalca mı olduğundan emin değildim. Tek yapmam gereken yeni gerçekliğime teslim olmaktı ve bu yaldızlı korku odasından kurtulacak, gerçek yemek yiyebilecek ve ılık sudan fazlasını içebilecektim.

Tekrar ben olmak için özgürüm.

Karanlıkta kilitliydim, ama bu ışık yokluğundan daha fazlasıydı. Kendi yalnızlığımın karanlığıydı; ruhumun merkezindeki kuantum deliği beni *ben* yapan her şeyi yavaşça emiyordu.

Hayatım haline gelen gecenin kaosunda benlik duygumu pekiştirmek için Cosima gerçeklerinden oluşan bir ansiklopedi yazmaya çalıştım.

Cosima Ruth Lombardi.

24 Ağustosth , 1998'de Napoli, İtalya'da Caprice Maria Lombardi ve Seamus Patrick Moore'un çocuğu olarak dünyaya geldi.

En sevdiğim renk, bir bardakta yakalanmış ve zengin, sıcak mum ışığında tutulan şarap kırmızısıydı.

Tüm çiçekler arasında en çok gelincikleri severdim, çünkü narsist ama gerçek bir şekilde bana kendimi hatırlatırlardı. Kan kadar cesurdular ama geleneksel İtalyan kırsalının daha yumuşak renklerine karşı sade duruyorlardı. Fark edilmek istiyorlardı ve fark edildiler de. Ancak güzellikleri kısa ömürlü ve kırılgandı, çünkü yapraklarının ince ipeği bir hafta içinde parçalara ayrılıp rüzgârda dağılıyordu.

Kendimi o siyah merkezli çiçeklerden biri gibi hissediyordum, aldığım her nefeste parçalanıyordum ve yok oluşuma tek bir tanık bile yoktu.

Beni böyle istedi.

Bir petri kabındaki çürüyen parçacıklar gibi kayboldu.

Nedenini anlamak için İngiliz aksanıyla kelimeleri düzgün küçük açıklamalara dönüştürdüğünü duymama gerek yoktu.

Beni kırmak istedi.

Güzel, içi boş bir kabuk, kırıp içine girmek için.

Kişiliğime sahip olmak ve bedenime tecavüz etmek yeterli değildi. Ruhumu öyle bir boşaltmak istiyordu ki içimde sadece onun siki ve döllerı kalsın.

Günler önce söylediğı sözler dünyamın karanlığını yarararak göz kamaştırıcı bir şekilde parladı.

"O bakir amcığa girdiğimde ve kanını sikime bulaştırdığımda ağlayacaksın. Canını yaktığım için değil, yakıyor olsam bile. Hayır, ağlayacaksın çünkü o kadar boş, o kadar işe yaramaz olacaksın ki, bir şey tarafından doldurulmak için yalvaracak ve ağlayacaksın. Ve o şey ben olacağım, Cosima. Parmaklarım göt deliğinde, kalın sikim spazm geçiren amcığında, dilim ağzında ve ben içine girerken ve sen Efendinin adını haykırırken ruhun topuğumun altında ezilecek."

Beni sık sık ziyaret eder, kapı aralığında gezinir, koridorun ötesinden içeri sızan parlak ışık umuduna karşı siyah bir leke gibi dururdu. Beni kabuğu olmayan bir yengeç gibi değişik pozisyonlarda kıvrılmış, acınacak derecede çıplak ve temelde savunmasız bir şekilde izlerken her zaman sessizlik vardı.

Sonra sesi gelirdi, kadife gibi yumuşak ama şiddetli, boğazıma çok sıkı bağlanmış bir kurdele.

"Diz çöküp Efendinizi selamlamaya hazır mısınız?"

Bu sözler, onu tükürüklü kelimelerle ya da donmuş bir sessizlikle reddettikten çok sonra bile kafamın içinde sonsuz bir yankı gibi çalmaya devam etti.

Benimle alay ettiler.

Kimsenin önünde diz çökmek, güzelliğime ve bedenime güvenerek beni bir çıkmazdan daha kurtarmak istemiyordum ama seçeneklerim yok denecek kadar azdı ve ruhum tam ortadan çatlıyordu.

Işık, ses, yiyecek ve içecek, ama en çok da arkadaş yokluğunun bu kadar vahşice silah haline getirilebileceğini asla bilemezdim.

Ama yalnızlığımın çelik kenarı tarafından ezildiğimi hissettim ve bir dahaki sefere Alexander'ın

Kapının eşiğinde, istemesem de diz çöküp Efendimi selamlamaya hazır olurdum.

Bir sonraki sefer kapıyı açtığında ayakta idim.

Sahip olmadığım enerjiyi harcadım ve bacaklarım titredi, ama ellerim kalçalarım da yumruk olmuş ve çenem kare şeklinde kapıya baktım.

Dizlerimin üzerine çökmek için uzun bir yoldu ama kanıtlamam gereken bir nokta vardı.

Akılsız, ruhsuz bir köle değildim.

Ben bir insandım, bir kadındım ve üstelik bir İtalyan'dım. Savaşmadan çökmeyecek kadar omurgalı biriydim.

"Güzelim," dedi Alexander, aksanlı sesi sessiz ama taşıyordu. "Diz çöküp Efendini selamlamaya hazır mısın?"

"Evet. Yine de önce bunu tartışmak isterim."

Uzun odada ilerlerken ses tonunda soğuk bir mizah vardı. "Öyle mi? Buna izin verecek kadar merak ediyorum."

Küstahlığı yüzünden ona öfkelenmemek için dudağımı ısırđım. "Öncelikle, yaptığım pazarlığı anladığımı söylemek istiyorum.

ailemi güvende tutmak için girdim. Onların güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım, bu yüzden evet, diz çökmeye ve sapkın eğilimlerinizi gevşetmek için ihtiyaç duyduğunuz hasta köle olmaya hazırım." O sırada gözlerinin şimşek dolu fırtına bulutları gibi parladığını görebilecek kadar yakındı. "Ama bilmeni isterim ki ben sadece senin malın ya da aletini sokacağın bir delikten fazlasıyım."

Titreyerek derin bir nefes aldım ve omuzlarımı başıma çöken keder tsunamisine karşı çelikleştirdim. "Sana her dokunduğumda, ellerimin kız kardeşimin saçlarını ördüğünü, erkek kardeşimin sıyrık ve çürükleriyle ilgilendiğini ve annemle irmik hamuru açtığını düşüneceğim. Benden her diz çökmemi istediğinde, bir Napolyon yamacındaki gelincik tarlasında oturup parmaklarımı gelinciklerin ipeksi kenarlarında gezdirdiğimi düşüneceğim. Seni bedenime almam için beni zorladığında, seninle kurduğum şefkatli hayalleri hatırlayacağım.

aşk ve romantizmi daha iyi bilmeden önce bir kızdım ve işiniz bitene kadar o anılarda saklanacağım.

"Bedenime sahip olabilirsiniz Lord Thornton, ama aklıma, ruhuma ya da kalbime asla sahip olamayacaksınız."

Yanaklarımda gözyaşları, göğsüm sanki bir yarış tamamlamışım gibi kabararak orada durdum ve saf, neşeli bir meydan okumayla ona baktım.

Devrimci konuşmuştu.

İsyan olmayacaktı ama bu zorbanın karşısında anarşistime bir ses vermek muhteşem hissettirdi.

Alexander iki adım önümde durduğu yerden gözlerini kırıştırdı. Yavaşça ellerini kaldırdı ve bir an için bana vuracağına inandım.

Onun yerine alkışladı.

Travma geçirmiş zihnimi doğrudan şaplaklara ve kırmızı kış yanaklarına götüren yavaş, güçlü ses şaplakları.

Beni alkışlıyordu.

"Aferin *Topolina*, çok iyi iş çıkardın."

İtalyanca lakap beni kızdırdı. "Küçük fare" tam olarak zorluklara karşı gücü ifade etmiyordu.

"Gösterdiğin ruhu takdir ediyorum," diye övdü ve bu övgüyü gözlerinde görebiliyordum, kor gibi sıcak ve karanlıktı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve anlık pişmanlık iliklerime kadar işledi.

Ruh gösterimi sevdi çünkü onu ezerken daha fazla zorluk vardı.

Daha da yaklaştığında nefesimi tuttum, tasarımcı takımının lüks kumaşı uyluklarımdan çıplak tenini gıdıklıyor, delikli göğüslerimin hassas tepelerini törpülüyordu. İri elini boğazıma sarıp her bir parmağını tek tek nabzımın attığı noktaya doğru kıvrırken karanlık gözleri tüm dünyamdı.

"Bu bedene sahip olmak yeterli," diye hırladı. "Şimdilik."

Sonra öne doğru eğildi, dişleriyle çenemi sıkıca ısırırken kalın kirpikleri dalgalanarak kapandı ve

Dilini yanağıma düşen bir damla gözyaşının izinde gezdirdi. Nefesi yanağımda gezindi, dudakları şakağıma değdi ve eli boynumda daha da sıkılaşıarak fısıldadı: "Ama bir gün öyle olmayacak ve ben her şeyin için geleceğim. Aklın, ruhun ve masum kalbin."

Bir astrologun yıldızlarla dolu gökyüzüne baktığı gibi gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi. Onun tarafından kataloglanmış, onun dışında herkes için ölü olan bir dilde anlamadığım kelimelerle tanımlanmış hissettim.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve "Hayatımın sonuna kadar her gün senden nefret edeceğim" diye fısıldadım.

"İstersen beni sev, istersen benden nefret et. Her iki durumda da ben hep aklında olacağım," diye hatırlattı bana. "Şimdi köle, benim için diz çök."

Diz çökmek istemedim. Daha önce bunu hiç düşünmemişken çok büyük bir jest gibi gelmişti. Ama böyle bir adamın önünde diz çökmek, kafamı kesmeye hazırlanmak gibi hissettirdi, balta ellerinde parlıyordu, boynum maruz kalmaktan hassaslaşmıştı.

Başka seçeneğim olmamasından, böyle bir kadere kendi yaptıklarımla değil, güçsüz babamın yaptıklarıyla mahkûm edilmiş olmaktan nefret ediyordum.

Tereddütümden memnun olmadı.

Parmakları omzumu ısırdı ve beni yavaşça yere yatırdı.

"Diz çök ve rahatına bak; dizlerinin üzerinde çok zaman geçireceksin," diye emretti ve dizlerim acıyla mermer zemine çarpar çarpamaz elini başımın üstüne kaydırdı.

Hafifçe nefes aldım; korku, kızgınlık ve ölmekte olan gururun birleşimi ciğerlerimi iki yumruk gibi sıkıştırıyordu.

"Bu birlikte ilk eğitim seansımız olacak. Sizden fazla bir şey beklemiyorum ama tam bir itaat bekliyorum, anlaşıldı mı?"

Gözlerimi kapattım ve kuru dudaklarımı yaladım, kendimi başka bir yere götürmeye çalıştım, soğuk Brit'in anlatmaya çalışmadığı bir yere

Ne yapacağımı.

"Gözlerini her zaman benden ayırmayacaksın," diye buyurdu. "Normalde bir köle asla efendisinin gözlerine bakmaz, bu yüzden bu ayrıcalık için bana teşekkür etmelisin."

"Kendimi bu kadar özel hissettirdiğin için teşekkür ederim," dedim, tatlı bir sakarinle.

"Bu hayatta yaptığım her hareketin bir nedeni var. Bu da bunun bir başka örneği. Kölemin gözlerimin içine bakmasını istiyorum, böylece içimdeki hayvanın onu mahvetmek için serbest kalışını izleyebilsin. Kısıtlama olmadan. Merhamet göstermeden. Çünkü onu zapt edecek kadar güçlü bir tasma yok."

Kalın bir şekilde yutkundum, omurgamı piyano tuşları gibi çalan titremeyi engelleyemedim. "Anlaşıldı."

"Anlaşıldı, *Efendim*," diye sertçe düzeltti.

Dişlerimin arasından "Evet, *Efendim*," diye mırıldandım.

"Mmm, kötü tavrının beni caydırdığını mı düşünüyorsun, *bella*?" Sorudan sonra durakladı, sonra elini başımın arkasında kullanarak şakağımı pantolonunun altındaki sikinin granit uzunluğuna bastırdı. "Tam tersini başarıyor, bu yüzden istediğin kadar yaramazlık yap."

Kumaşın arasından onun sıcaklığını hissedebiliyordum, nabızı işgalci bir gücü müjdeleyen bir davul sesi gibi yanağıma çarpıyordu.

"Şimdi kendini bana böyle sunacaksın," diye soğuk bir şekilde koçluk yaparken bir deri ayakkabısıyla dizlerimi birbirinden ayırdı.

Soğuk hava, açıkta kalan cinsel organımın dudaklarına dişlerini geçirdi ve utanç verici bir netlikle ıslak olduğumu fark etmemi sağladı.

Alexander'ın fark etmeyeceğini ummak çok fazlaydı.

Makosen ayakkabısının burnunu nazikçe çıplak, somurtkan dudaklarımın üzerinde gezdirdi, sonra yeni delinmiş klitoris başlığımın üzerinde daha sert bir şekilde gezdirdi.

"Altın rengi sana çok yakışmış," diye hafifçe övdü ve uzanıp meme uçlarımdaki altın çubuklardan birini bükte. "Altın kölem için altın gözler ve altın seks."

"Ne mutlu ki, göz rengimin oluşmasında senin parmağın yok," diye mırıldandım karanlık bir sesle, ayakkabısının pürüzsüz burnunun ısınan cinsel organıma karşı nefis bir serinlik hissettirmesinden, basıncın karnımda bir şeylerin çiçek gibi açmasına neden olmasından nefret ediyordum.

"Rengi değil belki ama orada pusuya yatmış iblisleri artık en az bunu yaptığım kadar kesin bir şekilde ele geçiriyorum," dedi ve ayağını kasık kemiğimin üzerine sıkıca ama acı vermeyecek şekilde bastırdı.

İki elini saçlarımda kavuşturup bakışlarımı onunkilere çevirdiğinde nefesim kesildi. O kadar sıkı çekiyordu ki gözlerim sulanırken, onunkiler dikkatle bastırılmış arzuya yanan kömürler gibi tütüyordu.

"Sana sahibim, küçük fare," dedi bana. "Ama sahip olmanın nasıl işlediğini anlamış görünmüyorsun, bu yüzden ilk dersini verelim. Kendimi alışılmadık derecede yardımsever hissediyorum, bu yüzden sana bir seçim hakkı vereceğim. Ya beni ağzına alırsın, çırpınmana rağmen her şeyimi gırtlığına alırsın ve efendinin döllerinin her damlasını içersin ya da seni tutup kışını mosmor ederim, sonra da iki gün boyunca bir damla bile yiyip içmeden seni burada bırakırım. Eğer ilkini seçersen, şefe sana en sevdiğin yemeklerden birini hazırlatırım. *Pasta alla Genovese*, sanırım?"

Günlerce ekmek ve ılık sudan sonra zengin, etli makarnayı düşününce ağzım nemle dolunca tereddüt ettim.

Zihnimi ona karşı güçlendiremeden zayıflığımdan yararlandı. "Ve güzelim, eğer beni gerçekten memnun edersen, duş almana bile izin veririm. Ne kadar özlem duyduğunu biliyorum."

Rüşvetinin ağırlığı altında çöktüğümde omurgam çocuk yapı taşları gibi devrildi.

Duş almak istedim.

Roma döneminden beri olduğu gibi İtalyanlar için temizlik tanrısallığın yanında yer alıyordu ve ben de burnumu kendi pis kokumdan kurtarmak istiyordum.

Yemekten bile daha cazipti.

Onun sakatlayıcı sahipliğine karşı güçlü kalmak istedim, ama kaybetmekte olduğum bir savaşta mücadele ettiğimi fark edemeyecek kadar gerçekçiydim. İnkâr edilemez gerçek şuydu ki, bu adam zaten bana sahipti. Para el değiştirmiş, şüphesiz sözleşmeler imzalanmış, benim imzam taklit edilmiş ve anlaşma fazlasıyla yapılmıştı.

Ben onundum.

Eğer bunu kabullenmeye başlamazsam, akıl sağlığımı mağara kafesinin soğuk ve karanlık yalnızlığında kaybedeceğim.

"Bu benim *dolce topolina'm*," diye mırıldandı Alexander, saçlarımı sıkı sıkı tutmaya devam ederken bile neredeyse tatlı tatlı. "Şimdi aç o gür ağzını."

Bir eliyle beni teşvik ederken diğer eliyle pantolonunu etkili bir şekilde açıp sikini çıkarırken başım geriye eğildi.

Bakireydim ama daha önce biyoloji kitaplarında ve Made Men'in babama ve hatta kardeşim Sebastian'a rüşvet olarak verdiği müstehcen dergilerde penis görmüştüm.

Ama Alexander'ın bana sunduğu gibi bir şeyi daha önce ne görmüştüm ne de hayal etmiştim.

Bir uzantıdan çok bir silahtı.

İşaret parmağımın ve başparmağımın çevresinden çok daha kalın, olgun bir İtalyan eriği renginde ve büyüklüğünde bir kafası vardı, bırakın dudaklarımın arasına almayı, elime almayı bile hayal edemezdim.

Ama uzunluğundan aşağıya doğru nabız gibi atan damarlar ağzımı sulandırdı ve dilimin onları bir dondurma külahından şaftına doğru damlayan damlalar gibi izlemesi için kaşınmasına neden oldu.

Başımı şaşkınca salladım, kulaklarımın arasındaki sapkın arzuyu bir tür kulak kurdu gibi yere atmaya çalıştım.

Kendi yıkımımın silahını çekici bulmak istemedim.

Yine de beynimin en karanlık köşelerindeki küçük bir ses bana bunu yaptığımı fısıldadı.

Alexander büyük elini aletinin etrafına sardı ve sonuna kadar yavaşça pompaladı, böylece ucunda bir inci tanesi kadar precum oluştu. Elini başımın arkasına koyarak beni yaklaştırdı ve nemi ayırık dudaklarımın üzerine parlatıcı gibi çekti.

Dilim hiç beklenmedik bir şekilde patikayı takip edip onu tatmak için dışarı fırladı.

Salamura tat tomurcuklarımda patladı ve şaşkın bakışlarım bu keşifle birlikte onunkilere doğru fırladı.

Gözleri parlıyordu, o kadar sıcaktı ki havayı nefes alınamayacak kadar buhara dönüştürüyordu.

Nefes nefese kaldım.

"Evet," diye onayladı soğuk İngiliz tonlarında, tahrik olduğunu gösteren tek ipucu sesinin hafifçe kalınlaşmasıydı. "Tadını beğenmen iyi oldu. Yerini öğrenene kadar düzenli olarak yiyeceğin tek yemek bu olacak. Şimdi ellerini arkanda kavuştur, daha geniş aç ve beni içine al."

Gerginlik vücudumdaki her bir kası topladı ve onları saçlarımdaki elinin her çekişiyle manipüle ettiği karışık bir kordon haline getirdi. Ağzımı kırılma noktasına kadar açtığımda ve sikişimin geniş başının dilimin üzerinden boğazımın arkasına doğru yumuşadığını hissettiğimde omuzlarım kamburlaştı ve stresle yandı.

Ben onu yutarken rahatlatarak nefes verdi, sonra sarsılarak yutkundü, istemeden de olsa onu öğürme refleksimin sınırını aşarak boğazımın derinliklerine götürdü. Aletine gömüldüğümde itiraz ederek inledim ve kendimi kurtarmak için mücadele ettim.

Eğer onun zevk tıslaması bir gösterge ise, benim mücadelem ona sadece daha fazla zevk verdi.

Ayakkabısının düz kısmı kasık kemiğime hafifçe vurdu, sonra hafifçe alçalarak ıslak seksimin üzerinden geçti. Basınç klitorisime karşı iyi hissettirdi ve Alexander'ın ağzımın derinliklerine batırdığı grotesk his yerine buna odaklanmaya çalışarak kıpırdandım.

"Yakında bir gün beni emmeyi o kadar çok seveceksin ki, beni tatmin ettikten sonra klitorisine tek bir dokunuşla orgazm olacaksın," dedi, boğazımdan aşağı her kayışında nabzının dilime karşı sertçe attığını hissedebilmeme rağmen klinik sesindeki hiçbir şey arzusunu ele vermiyordu.

Tamamen çekildi, aleti yüzümün önünde öfkeyle sallanırken müstehcen bir şekilde parlıyordu. Ağızımdaki fazla tükürüğün bir kısmını ayaklarının dibindeki yere tükürdüm ve yanan gözlerimdeki yaşlarla ona baktım.

"*Vaffanculo a chi t'è morto*," diye küfrederek ona gidip ölü aile üyelerini becermesini söyledim.

İtalyancada korkunç bir hakaretti, İngilizceye iyi çevrildiğini düşünmüyordum ama Alexander'ın yüzü sözlerim karşısında anında öfkeyle gerildi, yani açıkça anlıyordu.

Öfkeli gözleri benimkileri yakarken, beni yavaşça, sıkıca sikinin üzerine çekti, boğazımın arkasına derin bir tünel açtı ve beni hafif kürklü kasıklarına sıkıca tuttu. Bir eli başımdan yanağıma doğru kayarak kalın aletin kabardığı boğazımın üzerinde durdu. Parmakları nabzımı sıkıca sararken protesto edercesine homurdandım, tamamen nefes alamıyor ya da ikili engelleri aşamıyordum.

Boğazımdan ayrılmadan ağızıma girip çıkmaya devam etti, her pompalamada tutuşu daha da sıkılaştı, ta ki acımasızca küfredip gırtlığımdan aşağı boşalana kadar. Dilimde onun tuzlu suyunun tadını alamıyordum ve dehşet verici bir an için bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

Beni kendine doğru çekti, siki dilimin üzerinde yarı kalkık durana kadar yavaşça yumuşadı. Saçlarımı okşamaya başladığında şaşırdım ve rahatsız oldum, ama yanağıma kalçasının iç kısmına bastırarak hafifçe gevşemeye başladığım kadar uzun süre devam etti.

Bunu yaptığım anda zalim parmaklarını saçlarıma doladı ve başımı geriye doğru eğerek soğuk ve öfkeli gözlerine bakmamı sağladı.

"Eğer bir daha ölü ailemden bahsedersen, *Topolina*, seni duvara zincirler ve derini altın şeritler halinde soyana kadar kırbaçlarım. Anlaşıldı mı?"

Tehdidini iliklerime kadar hissettim. Başımı sallamam ağızımdaki et yüzünden kesilmişti ama o bunu bir söz olarak algıladı.

Elleri tenimden kayboldu, siki ağızımdan o kadar hızlı çekildi ki neredeyse yere, ayaklarının dibine kusacaktım.

Öksürürken kendimi soğuk zemine dayadım ve sonra gözlerimde yanıp sönen neon tabelalar gibi nefret ve korkuyla Alexander'a baktım.

"Neden ben?" Islak ağızımı elimin tersiyle silerek sordum. Kullanmadığı için boğazım yanıyordu. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Bu adamın hayatını kurtarmıştım ve o da bana karşılığını cinsel hizmetçilikle mi ödüyordu?

Hiç mantıklı gelmedi.

"Neden sen?" diye sordu duygusuz bir tıslamayla. "Bu sorunun cevabını hak edecek hiçbir şey yapmadın."

Tenim utanç ve korku içinde sıcak ve soğuk bir şekilde parladı, bu güçlü karışım beni herhangi bir uyuşturucudan daha fazla şaşırttı. Durum anlayamayacağım kadar gerçeküstüydü. Bir ay önce Napoli'de ailesiyle birlikte fakir ama güzel bir hayat yaşayan genç bir kızdım.

Şimdi, bilmediğim bir ülkede Efendisinin ayaklarının dibinde diz çökmüş bir köleydim ve bana tahsis etmeyi düşündüğü şey dışında hiçbir şeyim yoktu.

Alexander başka bir şey söylemeden pantolonunun içine geri girdi ve topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yürümeye başladı. Ancak kapıya ulaştığında dönüp bana baktı, çenem hala ıslak ve titriyordu, dizlerim sıkıca kapalıydı ama içleri kendi hain uyarılmışlığımla parlıyordu, sol ayakkabısının burnunu kaplayan uyarılmışlıkla aynı uyarılmışlık.

"Sana şunu söyleyeyim, Cosima Lombardi, *topolina*, kölem," dedi, sözleri hüzünlüydü. "Bu rolü üstlenmen

benim için olduğu kadar senin hayatın için de hayati önem taşıyor. Bir avcı bile bir şeylerin avidır, benim bile."

OceanofPDF.com

Chapter Six

Yine o rüyayı gördüm, Persephone'nin zalim ve yakışıklı Hades tarafından kaçırıldığı ve onu nemli yeraltı dünyasına sürükleyip kendi yanında tahta geçmeye zorladığı rüyayı. Ancak bu kez, Bahar Tanrıçası ve Ölüler Kraliçesi tamamen isteksiz değildi. Karanlık dünyanın güzelliğine hayret etti ve hükümdarı olarak kendisine bahşedilen güçte şaşırtıcı bir büyü buldu. Zevk alamadığı tek şey yanındaki soğuk ve gizemli adamdı.

"Kimsin sen?" diye sordu karanlık tanrıya. "Senin için kim olmamı istiyorsun?"

Zincir şakırtılarının sesiyle uyandığımda, bu sorular zihnime kazınmıştı.

Alexander Davenport onun için kim olmamı istiyordu?

Cinsel sapkınlıktan daha fazlası olmalı. Tanrı aşkına, o bir konttu. Yakışıklı, unvanlı ve paralı, zevklerini elde etmek için İtalya'dan fakir bir kız ithal etmeye başvurması gerektiğinden şüpheliydim. Tabii sapkınlığı Napolili genç kızları aşılamak değilse.

"Günaydın canım," diye selamladı bir kadın sesi, Alexander'ın kendi canlı tonlarından çok farklı bir İngiliz aksanıyla kenarları yumuşatılmıştı.

Bu evdeki yeni hayatımda gördüğüm ilk yeni yüzle yüzleşmek için sarmal bir zincirin üzerinde rahatsız bir şekilde yuvarlanarak etrafımda döndüm.

Yuvarlak hatlara sahip, yanaklarında elmalar, güçlü göğüsleri ve yarım ay gibi yuvarlak kalçaları olan bir kadındı. Soluk sarı saçlarının sarmalları, nazik ve doğal bir yaşlanmaya işaret eden bir yüzü çerçeveliyordu ve soluk kot mavisi gözleri beni görünce gülümseyerek kırışırken tamamen nazikti. "Burada ne yapıyorsun?" Sonra hemen sordum

başka bir sorunun daha acil olduğuna karar verdi. "Lütfen, buradan çıkmama yardım edin."

"Oh, telaşlanma, sevgili kızım. Bu öğleden sonra seni temizleyeceğim ve bu akşamki yemeğe hazırlık olarak seninle ilgileneceğim. Lord Thornton yemek odasında ona katılmanı istiyor," dedi bana, sanki geçmiş zamanlarda ilgilenilen normal bir misafirmişim gibi.

Ayağa kalktım, zincirler hareketimi yüksek sesle protesto ediyordu. "Ayrı ayrı yemeyi tercih ederim."

Dudakları büzüştü ama yüzünün geri kalanı inatla neşeli kalmaya devam etti. "Pekâlâ, Lord Thornton'a alışmak biraz zaman alabilir ama bu cereyanlı yerden çıkmak senin için iyi olacak. Seni odana götürmeyi tercih ederdim ama görünüşe bakılırsa henüz bu nimeti bahşedecek kadar uslu durmamışsın." Bana dilini şaklattı ve sonra sağ tarafıma, üstü sıcak buhar şeritleri halinde kıvrılan devasa bir bakır ayaklı küvetin yerleştirildiği yeri işaret etti. "Ben de küveti yukarı gönderttim. Isısını kaybetmeden önce seni yıkayalım."

Banyoyu protesto etmek istedim çünkü yeni varlığımdaki her şeye isyan etmek istiyordum ama yüzüme inat burnumu kesecek kadar aptal değildim.

"Bir deri bir kemik kalmışsın, zavallı şey," diye tekrar gıdıkladı kadın.

Kendime baktım, karnımın içbükey eğimine karşı büyük göğüslerimin müstehcen kabarıklığını ve derimin altında çıkıntı yapan kemik izlerini fark ettim.

"Zaten kaybedecek pek bir şeyim yoktu," diye itiraf ettim usulca, Alexander'ın aletinin yabancı görüntüsünden ya da beni bilmediğim bir evin zeminine bağlayan zincirin uzunluğundan daha çok tenselliğimin görüntüsünden rahatsız olmuştum.

Bu bana hayatımda kendimi en az sevdiğim zamanı, başka bir insanın bedenimi fiziksel acı ve zihinsel beceriksizlik noktasına kadar kontrol etmesine izin verdiğim zamanı hatırlattı.

Döngünün yeniden başladığını hissedebiliyordum, bu sefer yeni bir adamla.

En azından bu seferki kendini açıkça benim Efendim olarak tanımlama nezaketini gösterdi.

Landon Knox, beni kendi kişisel ve finansal çıkarları için kullanmak amacıyla arkadaşım ve akıl hocam gibi davranmıştı.

Şimdiye kadar, Alexander Davenport sadece beni becermek istiyor gibiydi.

İkisi de iğrençti.

Tüm erkekleri cehenneme göndermek istiyordum ama Sebastian'ın kalbinde saklı olduğunu bildiğim iyiliğe sarıldım. O tanıdığım en sevgi dolu adamdı. En cesur, en sadık ve açık ara hem içi hem de dışı en güzel adamdı.

İkizimin düşüncesi kalbimi ısıttı, kenarları ufalanırken, bakımsızlıktan çekirdeği çürürken bile.

Büyürken çok fazla şeye sahip değildim ama annemin ve kardeşlerimin sevgisine her zaman sahiptim.

Şimdi, o bile yok.

"Sana yardım edeyim evlat," diyerek yanıma sokulan kadın, küvete doğru yürürken sıcak kolunu belime doladı. "Bu halinle ölüme yakalanacaksın. Efendi Alexander'ı küçükken yaptığım gibi dizlerimin üzerine yatırmayı düşünüyorum."

Bu kısa boylu, yumuşak, yaşlı kadının, bırakın Alexander gibi bir yırtıcıyı, yetişkin bir adama şaplak atması fikri bile beni güldürecek kadar çirkindi. Bunun yerine, ben

Bir ayağımı banyo suyunun yakıcı sıcaklığına sokarken elimi tutmasına izin verdim.

Sıcak, ipeksi suya derin bir iç çekişle dalarken sıcak zencefil, vanilya ve misk aroması etrafımı sardı. Yağ kokulu su çıkıntılı köprücük kemiklerime kadar geliyordu ama yeterli değildi. Bakıcım itiraz edemedi başımı suya daldırdım ve dibe yakın bir yerde yüzmeye başladım, saçlarım sıvının içinde mürekkep gibi kıvrılıyordu. Ayak bileğime bağlı zincir bile kadife derinliklerde şeffaf bir his veriyordu. Dibe battığımda gözlerimi sıkıca kapatıp yeniden doğduğumu, hayata yeniden başlamamın güvenli olduğu ana kadar ana rahminde saklandığımı hayal edebiliyordum.

Kadınları bencil oyunlarında piyon olarak kullanmaya fazlasıyla istekli olan açgözlü erkeklerin olmadığı bir hayat.

İki el omuzlarımdan suya daldı ve beni havaya kaldırdı, bir ebe beni rahimden çok erken çıkardı.

Bir hıçkırıkla suyun içinden fırladım.

Yaşlı kadın ellerini saçlarımda gezdirdikten sonra yere damlasın diye küvetin kenarına yerleştirirken kalın aksarıyla, "Kendine dikkat et, tatlı çocuk," diye mırıldandı. "Artık endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bırak Bayan White seninle ilgilensin."

Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmesi biraz ürkütücü olsa da, yüzüne koyacak bir isme sahip olmak güzeldi.

Yine de burayla ilgili her şey ürkütücüydü, bu yüzden kendimi buna alışmaya karar verdim.

Bayan White ellerini banyo suyunun aromasına neredeyse mükemmel bir şekilde uyan baharatlı kokulu şampuanla köpürttü. Zihnimin arkasında bir şey bana bu kendine özgü kokuyu tanımam gerektiğini söylüyordu ama ellerinin aniden buklelerime batması ve kafatasıma sıkıca sürtünmesinin verdiği zevk tedirginliğimi sildi.

"Uzun zamandır buraya bir kız gelmemişti," diyordu Bayan White, ben kalın ses tonunu anlayacak kadar ipucu bulduğumda.

Konuşmasında bir tını vardı. "Bizi canlandırmak için evde yeniden genç bir kan olması iyi olacak."

"Biz mi?" Masumca sordum.

Güçlü başparmakları şampuanı kafa derimde geniş daireler çizerek şekilde ovarken, "Personel çok uzun süredir boşta," diye mırıldandı. "Pearl Hall'da eskiden sosyetenin büyük bir merkeziydik, biliyor musun? Kraliçe I. Elizabeth'ten bu yana Kraliyet Ailesi'nin her nesline ev sahipliğı yaptık. Tabii ki Efendi Alexander'ı bu aileye ve onların çeşitli girişimlerine karşı görevini yerine getirmek için evden uzakta olduğı için suçlamıyorum. Bugünlerde çoğı büyük aile büyük mülklerini şatafatlı otellere ve düğün mekanlarına dönüştürmek zorunda kalırken, onların tam bir hane halkını idare edebilecek imkanlara sahip olmalarına minnettarım," diyerek sözlerini tamamladı.

"Ne kadar korkunç," diye sempati duydum, geveze kadınla yakınlık kurmaya hevesliydim.

"Ülkede kalan birkaç özel mülkten biriyiz," dedi gururla beni küvette hafifçe öne doğru iterken ve saçlarını durulamak için bir sürahi ılık su kullanırken. "Pearl Hall 1500'lerde inşa edildiğinden beri Birleşik Krallık'ın mimari tacında bir mücevher olmuştur."

"Ya Lord Thornton?" Ben sordum.

Çok fark etmemeliydi ama ona Efendi Alexander yerine, başkalarının da ona hitap etmek zorunda kaldığı bir unvan olan Lord Thornton olarak hitap etmeyi tercih ettim.

Bayan White da ona böyle hitap etmiş olabilirdi, ama bunun benimkinden tamamen farklı bir nedeni olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Prens Arthur'la birlikte Eton'a gitti, gerçi o çocuktan birkaç yaş büyüktü. Aslında bizim Üstat Alexander'a karşı zaafı olan Kral'dır. Her sonbahar İskoçya'daki Kraliyet malikanesinde birlikte avlanırlar."

Kemikli dizlerime bakıyor, lanet İngiltere'nin kralına bu kadar yakın bir adamın nasıl olup da bir kadını seks için satın alabilecek bir konumda olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Neden bunu yapıyorsun?

"Lord Thornton gibi bir adamın bir kadını safariden yakalayıp getirdiği bir canavar gibi balo salonunun zeminine zincirlediğine şaşırılmış görünmüyorsunuz," dedim alçakgönüllülükle, ses tonum suçlamamla öylesine tezat oluşturunuyordu ki güzel Bayan White'ın bunu anlaması bir an aldı.

Bunu yaptığında yuvarlak yüzü dondu ve sağ gözü seğirdi.

"Evet, şey..." Boğazını temizledi ve saç kremi saçlarımdan geçirebilmek için beni küvetin kenarına doğru çekti. "Bazen detayları bilmemek ama sonuca güvenmek daha iyidir. Efendi Alexander'ı küçüklüğünden beri tanırım ve eğer seni burada tutuyorsa, bunun sadece onun bildiği ama benim yine de güvendiğim sebepleri vardır."

Ellerinin arasında bir yılan balığı gibi kıvrıldım ve bileklerinden birini yakaladım. "Beni dinleyin, Bayan White. İyi bir kadına benziyorsunuz. Lord Thornton'ın beni burada tutmasının nedeni her ne ise, asil ya da iyi *değil*. Beni zaten açlıktan ölmek üzere bıraktı, karanlık bir odada anlamsız bir şekilde tuttu ve cinsel hazları için kullandı. Bunlar asil bir arayışı olan bir adamın eylemleri değil, artık insan kılığına girmeyen bir canavarın suçları. Lütfen," diye yalvardım, gözlerim yalvaran bir içtenlikle o kadar açılmıştı ki başımdan düşeceklerini hissettim. "Lütfen, bana yardım edin."

"Nasıl yardım edecekmişim?" diye sordu, elimi kolundan çekerken sesi tenimde aniden keskinleşti. "Efendi Alexander ile bir anlaşma yaptın. Burada olmak senin seçimin ve bu köleliğe nasıl katlanacağın da sana bağlı. Eğer nankörlük etmeye devam etmek istiyorsan, çoğu kişinin saray diyeceği bir eve erişebilecekken karanlık ve cereyanlı bir balo salonunda yaşamak istiyorsan, öyle olsun. Ama bir an için bile kaderiniz kendi ellerinizde değilmiş gibi davranmayın."

Ayağa kalkıp ben uyurken ortaya çıkan küçük makyaj masasına doğru ilerleyerek gelincik renginde pelüş bir havlu alırken ona bakakaldım.

Sözleri kulaklarımda çınladı.

Dün gece adamın adından ve görevinden daha fazlasını bilmeden ağzımı kirletmesine izin verdiğimde bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya karar vermemiş miydim?

Belli ki Bayan White dindar bir hizmetkârdı. Onu bu hikâyenin benim tarafıma çekmem mümkün değildi, bu yüzden bakış açımı değiştirmem gerekiyordu.

Kurban olmak zorunda değildim.

Son on sekiz yıl boyunca görünüşümü ve bedenimi kullanarak katlanmak zorunda kaldığım şekilde hayatta kalabilirdim.

Ve bana karşı yapılan her hareketi, ruhumda büyüyen çıra yığınınla dikkatle ekleyecektim, ta ki Lord Thornton'un, Alexander Davenport'un bir hata yaptığı kaçınılmaz güne kadar ve onun yollarını öğrendikten, onun mükemmel küçük faresi ve kölesi olduktan sonra, bunu kendi yararına kullanabilir ve dünyasını ateşe verebilirdim.

O zaman o kurban, ben de galip olurdum.

Bayan White elinde havluyla döndü ve ben de yumuşak kumaşla beni dikkatlice kurulayabilmesi için küvetten çıktım. Beni karmaşık makyaj masasına götürdü ve gümüş bir tarakla saçlarımı tarayabilmesi için sandalyeye oturttu.

"Efendi Alexander, akşam yemeklerinde ona katıldığınızda şık olmanızı bekler. Yıkanmış, makyaj yapmış ve onun seçtiği kıyafetleri giymiş olmanızı bekler," diye öğüt verdi Bayan White.

Yansıma baktım, irislerimin garip altın sarısını ve kalın saçaklarını, dolgun ağzımın köşelerinde alışılmadık bir şekilde aşağı doğru eğilmesini ve cildimin hiç görmediğim kadar solgun olduğunu fark ettim.

Dişlerimi sıktım, omuzlarımı dikleştirdim ve o gece yemek odasında beni gördüğünde Efendi Alexander'ın ayağa kalkacağına karar verdim.

Alexander'ı bütün gün görmemiştim. Milano'daki olaydan hatırladığım dövmeli koruma Riddick, Bayan White saçına son rötuşları yaparken arkamda belirdi ve yemek odasına inme vakti geldiğinde zincirlerimi çözmek için eğildi. Siyah ipek üzerine katlanmış bir göz bağı gözlerimin üzerine sabitlenmişti, böylece beni elimden sıkıca tutarak kafesimden dışarıya ve ötesindeki büyük eve götürürken etrafımı göremiyordum.

Belli ki son birkaç haftadır karanlıkta kalmanın bana ne yaptığının farkında değildi. Kulaklarım, uzun elbisemin mermer zemin üzerinde çıkardığı seslere, pencerelerle dolu koridorun camlarının ardından gelen hafif rüzgâr ısıklarına ve kapalı kapılar ardında dedikodu yapan diğer hizmetkârların yumuşak, kesik kesik seslerine karşı hassasiyetten ağrıyordu.

Mermer fayansları cilalamak için kullandıkları turunçgil cilasının, antikalarından ve asırlık duvar halılarından gelen özel misk kokusunun kokusunu alabiliyordum. Riddick'in kendi kokusu vardı, yapay ve erkeksi, tanıdık notaları olmayan bir kolonya. Bayan White sümbül ve mersin, temiz çarşaflar ve kokusuz el losyonuydu. Kendi kokumun karmaşıklığı, kendi sıcaklığıyla o ağır baharat kokusu burnumda hem tuhaf hem de tanıdıktı.

Özgürlük açısından pek bir şey ifade etmiyordu ama kullanılabilir duyularıma yapılan her yeni saldırı bana bir nimet gibi geliyordu ve o ortaçağ zincirlerinin korkunç ağırlığından kurtulmuş olarak attığım her adım saf bir zaferdi.

Gecenin geri kalanında gözlerim bağlı bir şekilde yürümeye devam edebilirdim, basit hareket özgürlüğünün tadını çıkarabilirdim ama devasa bir ev olmasına rağmen sonunda yemek odasına ulaştık.

Bunu sadece sarımsak, domates ve zengin etin ağız sulandıran kokusunu alabildiğim için değil, aynı zamanda kapıdan içeri adım attığımız anda gözlerini üzerimde hissettiğim için de biliyordum.

Etime karşı bir sığır dürtmesi kadar elektrikliydi, beni değerlendirirken bakışları tenimin açıkta kalan her santimini yakıyordu.

Ve giymem için seçtiği gece elbisesi çok fazla teni ortaya çıkarmıştı.

Başımın etrafına sarılan gözbağı ile aynı siyah ipekti, malzeme dik kıvrımlarımdan ve sıska uzuvlarımdan aşağı bir yağ tabakası gibi dökülüyordu. Göğüslerimi örten iki panel dardı, kabarıklıklarının her iki tarafını da ortaya çıkarıyordu ve göbeğimin hemen üzerinde derin bir V ile birleşiyordu.

Meme uçlarım, cereyanlı evin serin havasında ve Ustamın yakıcı bakışları arasında çakıllaştı.

"Onu daha yakına getir." Sesi devasa bir odayı andıran odanın içinde yankılanıyordu.

Riddick beni kürek kemiklerimin arasından o kadar sert itti ki halının kenarına takılıp düştüm ve kendimi sandalyeye benzeyen bir şeyin arkasına tutunmak zorunda kaldım.

"Mallara dikkat et, Riddick," diye tembelce emretti Alexander, sanki yaralanıp yaralanmamam umurunda değilmiş gibi, ama birinin onun eşyalarını kötüye kullanması fikri korkunçtu.

"Evet efendim," diye homurdandı Riddick.

Eli yine sırtımın açıkta kalan küçük kısmını buldu ama bu sefer, ikimiz de devasa bir yemek masasının başı olduğunu tahmin ettiğim yerde durana kadar beni nazikçe ileri doğru itti.

Soğuk parmaklar boynumun sağ tarafında şiddetle çarpan nabzıma dokunduğunda keskin bir nefes aldım. Parmaklar boğazımdan aşağıya doğru kayarak göğsümün eğiminden geçip göğsümün kabarıklığı üzerinde dururken yavaşça, yumuşak bir tıslamayla bıraktım.

Alexander avucunu kalbimin üzerine bastırırken yumuşak bir sesle, "Çocukluğumdan beri bunun için hazırlandım," dedi. "Ama böylesine enfes güzellikte bir şeye sahip olmanın nasıl baş döndürücü bir his olduğunu hiç hayal etmemiştim."

"Bunun için mi hazırlandın?" Önümdeki gizemli adamın gerçek hatlarını ve şeklini ortaya çıkarmak için üzerindeki örtüyü kaldırmaya çalışarak sordum.

Kıkırdaması sadece nazik bir ünlemdi. "Ne kadar meraklı bir zihin, *Topolina*. Bunun başını ne kadar belaya sokacağını konuşmamış mıydık?"

"Gerçekten konuştuğumuzu hiç sanmıyorum," diye karşı çıktım. "En azından değerli bir şey bilmiyorum. Hayatını kurtarmamın karşılığını neden benimkini mahvederek ödedin? Neden beni bir akıl hastası gibi şeytanlarımla birlikte karanlıkta kilitli tuttuğunu?"

"Dikkatli ol," diye uyardı Riddick'in ya da Bayan White'ın duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Ruhun hoşuma gidiyor ama oynadığımız bu oyun eğlenceden çok daha fazlası. Bu ikimiz için de hayatta kalmakla ilgili."

Hem sözleri hem de parmakları hassas meme ucumu cımbızlarken usulca nefes aldım ve his, sinir uçlarımda hedeflenmiş bir patlama gibi yayıldı.

"Şimdi diz çök," diye emretti, sesi salonda yankılanacak ve izleyen herkesin kulaklarına girecek kadar yüksekti.

Karşılıklı konuşmalarımızı gerçekten herhangi birinin izliyor olabileceği aklıma gelince ürperdim. Kulaklarım diğer yemek yiyenlerin varlığını ele verebilecek herhangi bir ortam gürültüsünü yakalamak için gerildi.

Alexander tekrar "Diz çök," diye emretti. Dizlerimin üzerine çöktüm.

Aramızdaki bu dinamik hakkında anlamadığım bir şey vardı. Milano'daki ara sokakta hayatını kurtardığımda son derece gizemliydi ama zalim ya da sadist biri gibi görünmüyordu. Bu, onun esrarengizliğiyle birleşince

Karşılıklı hayatta kalmamızla ilgili sözleri, beni aşağılamak için tüm motivasyonunu sorgulattı.

Ben de diz çöktüm.

Ve Tanrı bana ya da benimkilere hiçbir zaman iyi davranmamış olsa da, beni kölelikten kurtaracak cevaplar için dua ettim.

Odada kalanlara "Gidin buradan," diye emretti.

Yumuşak bir rahatlama sesi çıkardım.

Camorra'yı güvenli bir mesafede tutarak ve onlara Alexander'ın ekstra harçlığını vererek ailemi rahatlatmayı ne kadar istesem de, insanlarla dolu bir yemek odasının önünde alay edilmeyi kaldıramayacağımı biliyordum.

Kapının kapanma sesi onların odadan çıkarıldığını haber verdiğinde Alexander göz bağımlı çıkardı.

Odaya ışık saçan parlak kristal avizelerin oluşturduğu takımyıldızına göz kırptım ve kendime gelmeye çalıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana izin verdi.

Yemek odası uzun ve dardı, yüksek tonozlu tavanları, büyük kapıların üzerindeki kubbeli kemerleri ve o kadar çok yaldızlı detayı vardı ki, pencerelerin dışındaki gökyüzü zifiri karanlık olmasına rağmen tüm alan yakalanan güneş ışığıyla parlıyor gibiydi.

"Salona hoş geldin," diye mırıldandı Alexander, uzanıp çenemi parmaklarının arasına aldı ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar eğdi. "Ben burada ikamet ederken benimle birlikte yemek yiyeceğin yer burası."

Gözlerimdeki şaşkınlığı okumuş olmalı ki dudakları mizahla kıpırdadı. "Sonsuza kadar balo salonumun karanlığında, sadece jambon ve bayat ekmek yiyerek tutulmayı mı bekliyordun? Sana söyledim, *Topolina*, vücudundan aldıklarım ayrıcalıklarla ödüllendirilecek. İyi bir köle efendisiyle birlikte yemek yer. Dün gece bu güzel ağzınla gerçekten de çok iyi bir köle olabileceğini kanıtladın."

Zeytin tenim, cildimin öfkeli bir kızarıklıkla nasıl ısındığını göstermeyecek kadar koyuydu ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Aynı anda hem memnun olmuş hem de iğrenmişim. Onu boğazıma alma anısı bir istilaydı, bir savaşçının savaş hatırasıydı, yine de dehşete rağmen zafer hissettim çünkü bu kazandığım bir savaştı.

"Evet," dedi Alexander, düşüncelerime sanki onlara da sahipmiş gibi cevap vererek. "Benden nefret edebilirsin ama yine de beni memnun etmekten zevk alabilirsin, güzelim."

Dudaklarım sola doğru kıvrıldı ve içimde kabaran duyguları bastırdı. O kadar çelişkideydim ki kendimi hasta hissediyordum.

"Alıcıların müstakbel bir kölede ne aradığını biliyor musun?" Alexander elindeki kırmızı şarap bardağına uzanıp kaseinin içinde döndürürken bana sordu.

Gözlerim renge takıldı, kırmızının içinden geçen ışık kan gibi parlıyordu ve büyük elinin içindekileri evirip çevirmesini hipnotize olmuş bir şekilde izledim.

"Bu illa ki uysal bir doğa değildir. En iyi Üstatlar meydan okumayı sever. Bu güçlü bir zihin ve itaatkâr bir ruhun ikiliğidir, şiddetli bir kalptir. Bir köle ancak bu üçüyle gerçekten olağanüstü olabilir. Güçlü zihin bir Efendinin ısırgan otunu test eder, itaatkâr ruh onun ödülüdür, ancak şiddetli kalp olmadan hiçbir köle Efendisine oyunlarından zevk alacak kadar güvenmez."

Tahta benzeyen sandalyesinin koluna doğru eğildi, şarap kadehi dudaklarımın hemen üzerinde parmaklarının arasında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Aç," diye yumuşak bir sesle emretti.

Dudaklarımı araladım, ağzıma dolan şarabı yakalayabilmek için başımı geriye eğerken bile gözlerim ondaydı.

Nefes alış verişi daha derindi, bardağından içmemi izlerken yüzü tahrikten gerilmişti.

Ben dudaklarımı yalarken, "Oyunumuzdan zevk almanı istiyorum, *Topolina*," dedi ve koltuğunda doğruldu. "Hizmetkârlığınızdan keyif almanızı istiyorum."

"Ama sen beni incitmek istiyorsun," dedim, sesim istediğimden daha soluk çıkıyordu çünkü hayatımda hiç bu kadar güzel gözler görmemiştim.

O kadar derin ve berrak bir gri ki, masanın üzerindeki cilalı kalaylı yemek takımı gibi parlıyorlardı.

Şarabı yudumladı, güçlü boğazı çalışıyordu, dudakları kırmızı likörle kayganlaşmıştı, sonra dilini bir hamlede silip süpürdü.

Bağırsaklarım ısınırken ve bacaklarımın arasından uyarılma akarken kıvrandım.

Ne kadar basit bir jest, aynı kadehten şarabı paylaşmak ve sonra onun sert ağzını yalamasını izlemek, ama üzerimde çok derin bir etkisi oldu.

Acaba çoktan şartlanmış mıydım, daha önce düşündüğümden daha mı zayıftım... ya da sadece o kadar muhteşem miydi, ben sadece karşılık verecek kadar kadın mıydım?

"İsteyip istememem önemli değil," diye itiraf etti sonunda. "Seni inciteceğim çünkü buna katlanmak zorundayım, tıpkı senin de başka seçeneğin olmadığı için katlanmak zorunda olduğun gibi."

"Beğenmedin mi?" Alay edecek kadar şaşırmış bir halde sordum.

Tavrım karşısında gözleri parladı. "Ne kadar hoşuma gittiğini görmek ister misin güzelim?" Ben itiraz edemeden elim onun elinin içindeydi ve elimi takım elbisesinin altındaki çelik uzunluğundaki sikine bastırıyordu. "Vücudunun benim morluklarımla boyandığını ve güzel yüzünün gözyaşlarıyla cilalandığını düşünmek beni tarif edilemez derecede sertleştiriyor."

Sözleri üzerine açıklanamaz bir şekilde aletini sıkıttığımda ikimiz de nefes nefese kaldık.

"Hoşuma gidiyor, ama bunu yapmamın en son nedeni bu," diye üstü kapalı bir şekilde hatırlattı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Eğildi, elini ensemdeki saçların arasına soktu ve beni açılmış bacaklarının arasına çekti. Nefesim kesildi ve o da başparmağını dudaklarımın arasına daldırarak bundan faydalandı.

"İnan bana, kırbacı kullanan ben olabilirim ama bu işte en az senin kadar benim de payım var. Eğer bu işten sağ çıkmak istiyorsan, hiç tereddüt etmeden dediklerimi yapacaksın."

Ölümcül ciddiyetteki yüzüne baktım ve tehdidin tenime işlediğini, tüylerimi diken diken ettiğini hissettim.

"Ayak bileklerinize çanlar bağlanarak güzel bir ağaca asılmanın kötü bir ölüm şekli olduğunu düşünüyorsanız, bu tehlikenin sizi nasıl bertaraf edeceğini bilmeseniz daha iyi olur."

Acımasızca ürperdim, dişlerim başparmağının yumuşak pedini ısırdı.

Bir anda koltuk altlarımdan çekilerek masaya yatırıldım, popom Alexander'ın yerleştirdiği altın yaldızlı tabak tarafından kavranmıştı.

"Bu kadar konuşma yeter," diye homurdandı, kollarını bacaklarımın etrafına doladı, böylece elleri iç uyluklarımı birbirinden ayırabilecekti. "Tatlı bir İtalyan amcığı için açlıktan ölüyorum."

Keskin bifecek bıçağı için kalçamın yanına uzanıp bıçağı boynuma götürdüğünde içimi korku kapladı. Bakışları, boğazımda çarpan nabzıma karşı silahın bastırdığı kadar keskindi.

Tüm vücudum avcısının ağzında kuyruğundan tutulan bir fare gibi titredi.

Sonra hızlı bir hamleyle ve yırtılan ipeğin sessiz soluğuyla Alexander bıçağı göğsümün ortasından aşağı, gövdeyi ve kasıklarımı zar zor örten kumaşın içinden geçirdi.

Siyah ipek kıvrımlarımın üzerinden kayarak vücudumun iki yanında birikti.

"Enfes," diye mırıldandı Alexander, üzerime doğru eğilerek. Geniş bir avucunu vücudumun ortasında gezdirerek bıçağın izlediği çizgiyi takip etti. Eli kasık kemiğimin üzerinde durdu ve başparmağı klitoris deliğimin üzerinde gezindi.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun?" diye sordu bana retorik bir şekilde. "Böylece yeni hayatında uyandığın andan itibaren

vücudunun benim olduğunu ve istediğim gibi kullanabileceğimi bilirdi."

Titriyordum ve bunun serin havadan mı, süregelen korkudan mı yoksa Alexander'ın bedenime sahiplenici, açgözlü bakışından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Sandalyesine geri oturdu, bacaklarını bir kez daha bacaklarımın üzerine sardı ve beni kendine doğru çekti. Dirseklerimin üzerine masaya doğru düştüm ve pahalı tabak çanağı takırdayarak yere düştü. Popomun altındaki tabak devrildi, Alexander beni masanın kenarına doğru sürüklemeyi önce bir saniyeliğine kalçalarımı kesti ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

Seksimin üzerine eğilmiş parlak altın kafasına baktım, nefesi yapışkan, ıslak, açıkta kalan etimin üzerinde geziniyordu ve sunakta dua etmek için eğilmiş bir krala benzediğini düşündüm.

Sunağım.

Arzu karnımda tutuştu ve parmaklarımın ucuna ve ayak parmaklarımın ucuna kadar alevlendi. Arzuyla alevlenen Alexander ağzını yavaşça iç uyluğuma daldırıp güçlü dilini çıplak amcığımın üzerinde gezdirirken, oramın tadının nasıl olduğunu merak ettim.

"Yanmış şeker," diye mırıldandı tenime karşı, parmakları beni açık tutan zimbalar gibi hissedene kadar sıkılaştı. "En son akşam yemeğinde tatlı yediğimde çocuktum."

Sonra ağzı klitorisimin üzerindeydi ve diliyle, dişleriyle, dudaklarıyla ve burnuyla amımı emiyor, yalıyor ve beceriyordu. Her yerde aynı anda basınç ve emme vardı. Nefes nefese kaldığımda başım omuzlarımın arasına düştü, kalçalarım geniş omuzlarının etrafında titreyen bir çerçeveye dönüştü.

"*Si, cosi lo voglio,*" diye soludum ana dilimde, ağzının seksimde ne kadar harika hissettirdiğine inanamıyordum.

"Yalvarırken bunu Efendinin diliyle yap," dedi kaygan kıvrımlarıma doğru.

Gerçekte, bana böyle bir zevk veren adamın ne iyi bir adam ne de benim sevdiğim biri olduğu gerçeğinde bir çekicilik bulmaya çalıştım.

Ama dilinin yeni piercingimi klitorisimin üzerinde ileri geri oynatması tüm inatçılığımı yok etti.

"Seni duymak istiyorum," diye homurdandı, klitorisin başlığını ısırdı, böylece kalçalarım sarsıldı ve yere bir tuzluk döküldü. "Amcığının üzerinde ağzımı ne kadar sevdiğini söyle, yoksa seni bütün gece burada doruk noktasında tutarım."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

Zevke ses vermek, patlayacağımı hissedene kadar içimi dolduran helyum arzusunu biraz serbest bırakmak istedim.

Ama onun arzularına boyun eğmek istemedim. Ona itaat edeceğime söz vermişim ama uysal olmayacağım konusunda onu uyarmışım.

"Ne kadar uğraşırsan uğraş beni oraya götürebileceğinden şüpheliyim," diye nefes nefese kaldım.

Şok olmuş, paslı kahkahası sıcak seksimi serin havayla yıkadı.

"Biz buna alttan tepeleme deriz, *topolina* ve bende işe yaramaz."

Ağzı tekrar amımda çalışmaya başladı, bu sefer her nasılsa daha da yoğunlu. Sonra girişime bir baskı oldu ve ben de kıvranarak uzaklaşmaya çalıştım çünkü daha önce hiç delinmemişim.

Eski menajerim Landon Knox ile garip bir ilişkim vardı ama cinsel değildi ve her zaman sekse meraklı olsam da, üç kız kardeşimle aynı yatak odasını paylaşıyordum, bu yüzden keşfetmek bir seçenek değildi.

"Bu tatlı amcıkla daha önce kimse oynadı mı?"

Başparmağı içimdeki inanılmaz kayganlığımdan birkaç santim geçene kadar her geçişte daha sert ve daha sert dönerken inledim.

Oturduğu yerden doğruldu, bir eli hâlâ amımın üzerindeyken diğeri saçlarımı kaldıraç olarak kullanarak beni ağzıyla buluşturmak için yukarı çekti. Başparmağını seksimin hassas duvarlarının içinde döndürmeye devam ederken dudakları nefesimi yuttu.

Tadı hafif tuzlu makarna suyu gibiydi.

Tadı bana benziyordu.

Diline karşı inledim, duygularımın saldırısıyla çözüldüm, hayatımda ilk kez orgazm olmaya o kadar hazırdım ki, bu tırmanan, kabaran zevkin sona ermesi karşılığında istediği her şeyi yapmaya hazırdım.

"Yakında bir gün, *Topolina*, koca sikimi amına gömeceğim. Bana karşı mücadele edecek ve kıvranacaksın, acı veren dar amcığına merhamet etmem için bana yalvaracaksın. Ama ben merhamet etmeyeceğim. Kendimi sonuna kadar içine gömeceğim ve seni çiğ olana kadar kullanacağım."

Ağzının içine doğru soluklandım, sonra dili dudaklarımda gezindikten sonra tekrar içeri daldı ve parmaklarının kalçalarımın arasındaki ritmiyle senkronize bir şekilde benimkilere sürtünerek inledim. Zavallı, kafası karışık beynim, sözlerinin nasıl olup da üzerime gazyağı gibi döküldüğünü, bacaklarımın arasında tutuşturduğu ateşi tam anlamıyla alevlendirdiğini anlamakta zorlanıyordu.

Bir adamdan nefret etmek ama vücudunuza hissettirdiklerini sevmek mümkün müydü?

Bu mümkün görünmüyordu, yine de oradaydım, kendi kişisel Hades'imın ellerinde bana verilen ilk orgazmımın eşliğindeydim.

"Sen ağlarken seni becereceğim ve sonunda Efendine geldiğinde tatlı, acılı amın etrafımda kenetlenene kadar seni becermeye devam edeceğim," diye devam etti, gerçekten ne kadar tahrik olduğunu ele veren hafif pürüzlü bir sesle. "Seni komutla orgazm olman için eğiteceğim ve *Topolina*, ilk dersin şimdi başlıyor. Benim için boşalmak için otuz saniyen var, yoksa kışına bir sopa indiririm."

Gözlerimin içine bakacak kadar uzaklaştı, belirgin elmacık kemikleri pembeyle kızarmıştı, gözleri zevkten simsiyahtı ve *bunu yaptığımı* düşündüm. Onun içindeki ilkel bir ihtiyacı tatmin ediyordum, beni masaya sıkıştırmak ve bana hükmetmek isteyen karanlık ve temel bir şeyi. O bana zevk verirken bile, benim ona üç katıyla karşılık verdiğimi biliyordum.

Buna ihtiyacı vardı, inmemeye ihtiyacı vardı.

Bunu bilmek bu kadar tahrik edici olmamalıydı ve göğsümü daha fazla ısıtmamalıydı.

şehvetten daha fazla, ama oldu.

Vahşı, hayvani gözlerine baktım ve otuz saniyeden kısa bir süre içinde elinin üzerine boşaldım.

Vücudum her dikişinden yarılmış gibiydi, moleküllerim bir oyuncak bebeğin dolması gibi masanın üzerine dökülüyordu. Zihnim parçalandıkça dünya yok oldu, başparmağının etrafında titreşirken ve yüzüne doğru nefes alırken bana ateşli bir zaferle bakan o büyük, uzun kirpikli gri gözler dışında her şey.

"Bu benim," diye homurdandı, amıma sertçe vurdu, böylece şiddetle ürperdim. "Sen *benimsin*."

Yemek masasının üzerinde arzudan tükenmiş ve parçalanmış bir halde yatarken kısa bir an için ona hak verdim.

OceanofPDF.com

Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve büyük pencerelerden dışarıya, ötesindeki karanlık manzaraya baktım. Panjurlar ilk kez açıldı, dün gece yemek odasında gösterdiğim itaatten dolayı bana bahşedilmiş bir nimet olduğunu anladım. Ten rengi ışıktı, uzaktaki yeşil tepeler gibi görünen şeylerin üzerinde yuvarlanan saydam sis bulutlarının arasından görülecek pek bir şey yoktu, ama çözebildiğim şey güzeldi.

Ayrıca uyanık olmak için çok erken olduğu da açıktı.

"Bu saatte beni ne için istiyor olabilir ki?" Ben talep ettim.

Riddick bana göz kırptı, sonra ben kıpırdamayınca tekrarladı: "Lord Thornton odasında bulunmanızı rica ediyor."

Ofladım ve acıyan bedenimi acımasız mermer zeminden çözdüm, ellerimi kalçalarımaya koydum ve sanki çırılçıplak yere zincirlenmemiş gibi gözlerimi devirdim.

"O zaman beni Yüce Efendisine götürün," diye kabul ettim.

Işığın bir oyunu olabilirdi ama Riddick kelepçemi açmak için çömelirken gülümsüyor gibiydi. Balo salonunun geniş alanında onu takip ettim, Kapının kilidini açıp gözlerimi bağlamadan beni koridora götürdüğünde nefesimi tutuyordum.

Koridor uzundu, yine bir tarafta neredeyse tavandan tabana pencereler, diğer tarafta ise Davenport'un atalarına ait olduğu belli olan devasa, zarif detaylara sahip portreler sıralanıyordu. Duvarın ortasına bir arma işlenmiş, alçıdan yontulmuş ve boyanmıştı, böylece salonun her açısından göze çarpıyordu. Her iki yanında vahşi görünümlü bir grifon ve aslanla çerçevelenmiş, tepesinde hırçın bir şahin bulunan ve ayağında tam olarak anlamadığım Latince bir cümle yer alan kalkan incileri, dikenleri ve kırmızı açan çiçekleri temsil ediyordu. Çok güzeldi.

Onu yakmak istedim.

Hızlıca ilerledik, büyük bir mermer merdivene inen bir açıklığı geçtik ve bu açıklığın dibinde, özenle işlenmiş sıva girdaplarıyla soluk maviye boyanmış iki katlı büyük bir salon uzanıyordu. Ön kapıyı fark ettim ve kısa bir süreliğine kaçmayı düşündüm, özgürlük düşüncesi o kadar somuttu ki dilimde toprak çimenliğini tadabiliyordum.

Ama Alexander'ın sözleri kafamda *yankılandı, eğer aileni mafya için riske atmak istiyorsan, Cosima, istediğin zaman ayrılmakta özgür olduğunu bilmelisin.*

Bu durum karşısında içimden gelen kaç ya da savaş tepkisini bastırmak çok zordu. O kapıdan koşarak çıkmak ve asla arkama bakmamak istiyordum. Lord Thornton'u balo salonunun zeminine zincirlemek ve parlak fayansların üzerinde siyah mavi bir leke haline gelene kadar dövmek istedim.

İkisini de yapamadım.

Aslında, tam tersini yapmak zorundaydım.

Vücutuma erişmesine izin vermeli, her hareketimi kontrol etmesine izin vermeli ve her kuralına boyun eğmeliydim.

Evin kendisi bir sanat eseri idi. Sanatçı kız kardeşim Giselle'in burayı ne kadar seveceğini düşünmeden edemiyordum ve bu, kalbimin kayıp bir yankı gibi sızlamasına neden oluyordu.

Umutsuzca ailemi kontrol etmek, ani iş teklifim ve Seamus'un açıklanamaz kayboluşu hakkında ne düşündüklerini öğrenmek istiyordum. Sebastian veda etmediğim için bana çok kızacaktı, öfkesi kırık kalbini maskeliyordu. Kendi organım göğsümde orantısız hissediyordum, yarısı hala ait olduğu yerde, ikizimin göğüs kemiğinin arkasında duruyordu. Onu her nefesimden bir parça çalan bir şiddetle özlüyordum. Elena nefret ettiği bir şehirde kendine bir hayat kurmak için mücadele ediyor olacaktı ve annem de her zaman olduğu gibi hareket edecek çok az yeri olan büyük kişilikli bir evde kaleyi korumaya çalışmakla meşgul olacaktı.

Koridorun diğer tarafında ilerlemeye devam ettik ve büyük bir çift kapının önünde durduk. Riddick kapıyı iki kez çaldı, ama kapıyı itmeden önce izin vermesini beklemedi.

Kapılar açıldı, bileğimi yakaladı ve beni odaya sürükledi.

Oda koyu maviydi, iki dar pencereden süzülen alçak ışıkta göz kırpan altın rengi vurgular, kalın altın iplerle arkadan bağlanmış ağır lacivert kadifeyle örtölü devasa sayvanlı bir yatağı çerçevesliyordu. Pencerelelden kaygan bir yorgan, gümüş çarşaf lar ve yastıklar görünüyordu ve bunlara yaslanmış, gözleri grinin aynı tonunda ve saçları altın sarısı dağınık bir adam vardı.

Alexander'ın yeni uyandığı, bakışlarındaki uyuşukluktan ve genellikle kapalı olan ağzındaki yumuşaklıktan belliydi.

Onu bu şekilde, çıplak göğüslü ve her zamanki özel zırhından sıyrılmış olarak görünce ciğerlerimin her birini bir yumruk sıktı.

Bir insan gibi görünüyordu, oradaki kısa haftalarımda tanıdığım soğuk, otoriter tanrı gibi değil.

"Teşekkür ederim Riddick," dedi bana bir önceki geceki şehvetli tonunu hatırlatan hafif uykulu bir sesle. "Bizi yalnız bırakabilirsin."

Kapının hemen önünde durdum ve ellerimi birbirine vurma isteğimle savaştım. Hiçbir zaman utangaç ya da beceriksiz olmamıştım ve şimdi de öyle olmak kendimi kibirli Lord Thornton'a sunma şeklim değildi. Ama önümdeki yatakta bir kral gibi uzanan adamın ağzının birkaç saat önce bacaklarımin arasında olduğunu bilmekten kaynaklanan kız gibi sersemlik ve utanç duygusuna engel olamıyordum.

Sanki beni nasıl etkilediğini çok iyi biliyormuş gibi dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Buraya gel, güzelim."

Midemdeki kelekler i ve kafamdaki karışıklığı yatıştırmak için usulca derin bir nefes aldım ve sonra yatağının sol tarafına doğru yürüdüm. Gözleri beni takip etti, avını izleyen bir avcı gibi keskin ve niyetliydi.

"Şaşkınlığın ve sefaletin içinde bile güzelsin," dedi usulca, yanında durduğumda elinin tersini göğsümde gezdirmek için uzandı.

Göğüs uçlarım anında boncuk boncuk oldu ve karnımdaki sıkışmayı yansıttı.

"Seni daha fazla beslemem gerek." Başparmağı kaburgalarımın üzerinden geçerken kaşlarını çattı, derimin altındaki çıkıntılar görünüyordu. "Dün geceki yemeği beğendin mi?"

Bacaklarımın arasından döllerimi yedikten ve beni sandalyesinin yanında diz çökmüş pozisyonuma yerleştirdikten sonra paylaştığımız akşam yemeğini hatırlayınca kızardım. Daha sonra, *makarna alla Genovese* tabağından beni beslemeye devam etti, erişteleri ustalıkla kaşığının içinde döndürdü ve sonra dilimin üzerinde döndürülmüş lokmayı yerleştirmek için dudaklarımı ayırana kadar bekledi.

Beni beslerken gözlerinin içine bakmak, dudaklarımın kapanışını, boğazımın yutkunuşunu incelemesini izlemek garip bir şekilde erotikti. Taze uyarılma amımda kabarmış ve bacaklarımdan aşağı sızmıştı. Ancak yemeğin sonunda, onun şarap kadehini ve benim en sevdiğim makarnayı bitirdiğimizde Alexander ayağa kalkmamı emrederek üzerimdeki etkisini kabul etmişti. Daha sonra ağlayan cinsel organımı avuçladı, gözlerimiz şiddetle kilitlendi ve elini sularıyla ıslatarak çekti.

Bana nemli parmaklarından ikisini uzattı.

Uzun bir süre onlara baktım, ağzım utançla sulandı.

"Seni ne kadar ıslattığımı tat, *topolina*," diye alçak sesle teşvik etti, işaret parmağını dilimin üzerinde kaydırmadan önce ayırık dudaklarıma sürdü.

Ağzım içgüdüsel olarak kapandı ve bu his karşısında inlediğinde sertçe emdim.

Çok geçmeden benden uzaklaştı ve diğer iki parmağını ağzına götürüp soluk pembe dudaklarını uzun uzun çekerek emdi.

Elini çektiğinde nefes nefese kalmıştım.

"Bu gece mükemmel bir köleydin," diye övmüştü. "Yarın ödülünü alacaksın."

Anıyı göz kırparak uzaklaştırdım ve ona odaklandım. "Annemin makarnası daha güzel."

Alexander gözlerini kırıştırdı ve sonra büzülmüş dudakları gülümsedi. "Sonuna kadar meydan okuyorsun, sana tekrar dokunmamı istediğinde bile."

Atavizmimi geri kazanmaya kararlı bir şekilde homurdandım. "Bunun için nefesini tutmazdım... aslında, hayır, lütfen tut."

Bu sefer alçak sesle, uğursuz bir kıkırdama duydum. "Dikkatli ol, *Bella*. Şu anda o tatlı amına dokunacak olsam, sıırıslık olmayaacağına söz veriyor musun?"

Şehvetin ağır nabzının kasıklarımın dibinde attığını hissetmeme rağmen gözlerimi ona diktim. "Ben de İngilizce anlamak için yardıma ihtiyacı olanın ben olduğumu sanıyordum."

Gözleri uyarmak için parladı, ama beni şaşırtarak alaylarıma boyun eğmedi. Bunun yerine, yorganı geriye attı ve her bir çıplak, oyulmuş mermer santimini ortaya çıkardı.

Gördüklerim karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu.

Tüm zamanını içeride viski içerek, okuyarak ve mektup yazarak geçiren tembel bir lord olmadığı açıktı.

Hayır, bu adam bir atletti, altın sarısı teninin altındaki uzun güç çizgileri tek tek çizgiliydi, böylece her bir kutulu karın kasını, her bir yağsız uyluk kasını parmak ucumun altında izleyebilirdim.

Ağzım kurudu.

Alexander yanımdaki yatağın kenarına geçip öyle bir durdu ki, birden onun müthiş boyu karşısında cüce gibi kaldım. Benim etkileyici boyumun üzerinde yükseldiğine bakılırsa en az 1.80 olmalıydı.

"Napoli'de uğraştığın o aptal, bakir İtalyan oğlanlar gibi oyunlarının içine çekilmeyeceğim, penisleri ve güzelliğin tarafından yönlendirilmeyeceğim. Ben yetişkin bir adamım ve tecrübeli bir Dominantım; bunu hatırlasan iyi edersin ve kontrolü teslim etmem için benimle alay etmeye devam etmezsin. Anlaşıldı mı?"

"Eğer bu kadar kontrollüysen, deneyimsiz bir İtalyan kızının biraz alay etmesine dayanabilirsin diye düşünüyorum," diye karşılık verdim, daha da yaklaşarak onunla ayak parmağımın ucuna kadar geldim.

Gözlerinde arzu yanıyordu ve küstahlığım için beni cezalandırmak istediğini biliyordum.

Bir ürperti omuriliğimin tabanını kemirdi.

"Şu anda size ne kadar deneyimsiz olduğunuzu gösterecek zamanım yok çünkü bu sabah toplantılarım var. Günlük işlerinizin bir parçası olacak işlere başlamak için buradasınız."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. "Seks kölen olmak yetmiyor, şimdi de *temizlik mi yapmam gerekiyor?*"

Dudakları, onları kapatamadan mizahla seğirdi. "Her güne uşağım Murphy'nin yaptığı gibi benimle ilgilenerek başlayacaksın. Kendisi şu anda ailesiyle birlikte İskoçya'da çok ihtiyaç duyduğu bir tatilde olduğu için bu görev köleme düşünüyor."

Benden uzaklaştı ve pelüş İran halılarının üzerinden geçerek gömme dolaba açılıyormuş gibi görünen çift kapıyı açtı.

"Gel."

İçimden İtalyanca küfrettim ama onu takip ettim.

Dolabın içinden geçip yakın zamanda yenilediği belli olan devasa mermer banyoya doğru ilerlerken konuşmaya devam etti. Camla kaplı yağmur duşuna doğru ilerleyip onu açmasını izledim. "Beni yıkayacak, giydirecek ve her sabah uğurlayacaksın. Her gece döndüğümde, büyük salonda kendi pozisyonunda, çıplak ve beni bekliyor olacaksın."

"Peki sen yokken? Bütün gün balo salonunda oturup köleliği ve prangalarımı mı düşüneceğim?"

O kara delik gibi yerde yalnız başıma daha fazla zaman geçirirsem çıldıracaktım.

Alexander çatık kaşlarıyla beni inceledi ve gri gözlerinin ne kadar berrak olduğunu fark ettim, o kadar koyu bir gri ki

Neredeyse siyah olan gözbebekleri, gözbebeklerine yaklaştıkça kristal gibi berrak bir renge dönüşüyordu.

O gerçekten de en güzel canavardı.

"Son yirmi dört saat içinde beni nispeten memnun ettiniz, bu yüzden ben yokken evi yönetmenize izin vereceğim. Sadece kilitli olmayan odalara girebilirsiniz. Yasak yerlere zorla girerek cömertliğimden faydalanmaya kalkışmayın."

Kendimi durduramadan suratımı astım ama yüz ifadem Alexander'ın usulca kıkırdamasına ve bana daha iyi bakabilmek için çenemi parmaklarının arasında hafifçe sıkıştırmasına neden oldu.

"Gençliğiniz ne büyük bir zevk," diye mırıldandı, aldığı zevke şaşırmış gibiydi. "En son ne zaman birinin benim zorbalığıma karşı çıktığını ya da kurallarım karşısında surat astığını hatırlamıyorum. Bu garip bir şekilde sevimli, *Topolina*."

"En azından bir zorba olduğunu kabul ediyorsun."

"Oh, en yüksek mertebeden bir tiran. Mutlak güçle hükmeden biri," diye beni temin etti, yüzü soğuk, neredeyse kayıtsızlığı içinde boş olmasına rağmen sesi garip bir şekilde şakacıydı.

"Ve sen de son derece kafa karıştırıcısın," dedim ona, biraz nefes nefese, çünkü Lord Thornton'la etkileşimde bulunmak, bir roller coaster'a binmenin nasıl hissettireceğini hayal ettiğim gibiydi, sürekli bir atmosfer değişikliği.

Çenemdeki kavrayışı nazik kalsa da gözlerinde gizlenen yumuşaklık katılaştı. "Eğer benimle ilgili bir şeye güveniyorsan, buna güven. Ben senin efendim ve sana karşı sert olacağım. Seni kıracağım ve ideal köleme dönüştüreceğim çünkü ikimiz için de başka bir seçenek yok. Eğer inandığın bir şey varsa, o da benim acımasızlığım olsun ve ara sıra nazik olabileceğim, zevk alabileceğin ve sonra indirebileceğin bir şey olsun."

"Ama neden bu şekilde olmak zorunda?" Ses tonuma çaresizlik karışmış bir şekilde, meme uçlarım göğsünün alt kısmına değecek şekilde yaklaştım. "Bunu bana neden yaptığını anlamıyorum?"

"Bazen yanlış zamanda yanlış yerde oluruz. Bazen kötü insanlar olarak doğarız ve kötü bir hayat yaşarız. Talihsizliğin her zaman bir nedeni olmak zorunda değildir, Cosima."

"Hayır," diye kabul ettim, bu sözleri göğüs kafesime inen bir yumruk gibi hissediyordum. "Ama bunun için var."

"Var."

"Ben kendimde değilken düşmanınız olduğuma dair bir şey söylediniz. Lütfen bana açıkla," diye yalvardım, gururum umutla beslenen bir merak dalgası içinde boğuldu.

"Sana ne demiştim? Bu bir al-ver ilişkisi, güzelim. Sen verirsin, ben alırım. Eğer beni memnun edersen, seni ödüllendiririm. Köleliğinle ilgili sorunun cevabını hak edecek kadar bile beni memnun etmeye başlamadın." Çenemdeki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı ve alt dudağımı sertçe ısırmak için eğildi. "Şimdi beni yıkayarak başlayabilirsin."

"Seni yıkamak mı?" Bir adım uzaklaşıp devasa duşakabine doğru ilerleyerek onu açtığı anda inanamayarak sordum. "Sadece çocukların yıkanmak için yardıma ihtiyacı vardır."

Bana bakmak için döndüğünde yüzü taş kesilmişti. "Açıkçası bu doğru değil çünkü ben yetişkin bir adamım ve yardımınıza ihtiyacım var. Unutmana şaşırdım, sana duş sözü de vermiştim. Bir taşla iki kuş, *güzelim*."

Söz konusu yetişkin adamın duşa girmek için dönmesini izledim, sırtının dibinde derin çukurlarla tepesinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş arkasını ortaya çıkardı.

Yağmur duşunun altına girdiğinde ağzım sulandı. Suyun saçlarını kararmış altına ve hafif bronz teninin her santimini bronz çevirmesini izlemekten kendimi alamadım.

"Köle," diye seslendi. "Benimle ilgilen."

Ona karşı duyduğum hayvani arzuyla savaşıırken ürperdim.

Ben hayvan değildim ve kendimi çok iyi tanımama rağmen böyle temel içgüdülere teslim olmazdım.

Her zaman hedonist olduğumu ve kendimi uzun süre çeşitli lezzetlerle tıka basa doyurmaya karşı koyamayacağımı anladım.

Ve Efendi Alexander'ın vücutu kesinlikle bir zevkti.

Cam kapıyı iterek hızla buharlaşan duşa girdim. Alexander hiç konuşmadan bana çam ağacı kokan bir kalıp sabun uzattı ve sırtının kaslarla kaplı genişliğini gösterdi.

Sabunu tenine sürmek için elimi kaldırışımı, omurgasının topografyası üzerinde geniş daireler çizerken nasıl titrediğini izledim.

Daha önce hiç bir erkeği yıkamamıştım.

Aptalca bir gözlemdi. Ben bir kadın ve bakireydim, yani açıkçası daha önce hiç benzer bir durumda bulunmamıştım. Ama bu yakınlık cinselliğin ötesine geçip gerçek bir samimiyete dönüşüyor gibiydi.

Parmaklarımın altında teninin satenimsi dokusunu, etinin altında gerilmiş kaslarının gücünü ve buharlı duşun sıcaklığını emerken vücudunun ısınısını hissedebiliyordum. Sol omzunun üst kısmında küçük kahverengi benlerden oluşan bir üçgen ve kürek kemiklerinin altındaki vadide ince, çapraz kesişen yara izlerinden oluşan silik, neredeyse anlaşılmaz bir koleksiyon vardı. Başparmağımla kenarlarını çizdim ve bunu ona kimin yaptığını merak ettim.

Kasları gerginlikle gerildi ve yüksek sesle konuştuğumu fark ettim.

"Size söylediğim gibi, her yırtıcı hayvan birilerinin avıdır."

"Senden daha korkunç bir canavar hayal edemiyorum," dedim ona dürüstçe.

Bu sadece onun acımasız ya da aç bir kurttan daha zalim olması değildi. Davranışlarındaki bir şey, sanki yanlış bir an, ruhunun zeminine zincirlenmiş o yırtıcı canavarı, yoluna çıkacak kadar akılsız olan herkesin üzerine salacakmış gibi, kendini dizginlemek için muazzam bir çaba sarf ettiğini gösteriyordu.

"Bazı canavarlar yaratılır, bazıları ise doğar. Benim her iki dünyanın da en kötüsü olduğumu söyleyebilirsiniz," dedi şifreli bir şekilde.

Alexander Davenport'un gizeminin benim gibi bir kadın için tehlikeli olduğunun farkında olarak sözlerini düşünürken dudağımı çiğnedim. İnsan beyninin bilmecelerinden ve tek bir kişiliğın garip karmaşıklıklarından hoşlanan bir kadın. Yere bağdaş kurup oturmak ve Alexander'ın zihninin parçalarını on bin parçalı bir yapboz gibi birleştirmek istiyordum.

Benim deneyimlerime göre, eğer birini anlayabiliyorsanız, ondan nefret etmeniz neredeyse imkansızdı.

Ve doğrusu, bu adamdan nefret etmek istemiyordum. Daha sıcak duyguları hak ettiğı için değıl, bu nefret ruh sağlığım için karanlıkta geçirdiğim iki haftalık süre kadar yıpratıcı olduğı için. Birinden tüm kalbimle nefret etmeyi ve onu önümüzdeki beş yıl boyunca her gün görmeyi hayal bile edemezdım.

Bunun sonunda nasıl bir insan olurdum?

Yarım on yıllık nefretten ailemle yeniden bir araya geldiğim bir geleceğı nasıl geçebilirdim? Kalbimde sevgiyi nasıl bulabilirdim, bunu nasıl ifade edebilirdim?

Korktuğum cevap, bunu yapamayacağımdı.

İçinde bulunduğum durumun korkunç adaletsizliğının sevme yeteneğimi dağıtmasına izin verseydim, kim olduğumun temel bir yönünü ve bunu yapmamın nedenini kaybederdim.

Ailemin sevgisi için.

Alexander düşüncelerimi yarıda keserek bana bir şampuan şişesi uzattı.

Derin bir nefes aldım ve jöleyi ellerime döküp saçlarının kalın tellerine yedirdim. Kokusu nemli havada çiçek açtı, böylece etrafımı sardığını hissettim.

İşim bittiğinde yüzünü bana döndü, başını suyun buharına doğru eğdi, böylece baloncuklar yontulmuş göğsünün üzerinden aşağı doğru kaymaya başladı. Sol meme ucunun üzerinde büyük bir baloncuk patlattığımda gözlerini açarak bana baktı.

Küçük bir kız gibi yakalandım ve iki elimle ağzımı kapatamadan kıkırdadım.

Gözleri parladı ama beni kınamadı. Bunun yerine, "Dizlerinin üzerine çok ve beni dilinle temizle" derken sesi ipeksiydi.

"Sabun daha iyi iş görür," diye karşılık verdim ama dizlerim çoktan yumuşamış, beni tereyağı gibi eriterek ayaklarının dibinde yere seriyordu.

Çoktan sertleşmişti. Uzun, damarlı boyu kalp atışlarıyla aynı anda atıyor, ona baktıkça beni hipnotize ediyordu. Bana bu kadar yabancı bir şeyi bu kadar çekici bulmak garip geliyordu ama avucumda tartarken kalınlığını ve ağır taşaklarının zayıf, güçlü kalçaları tarafından çerçevelenmesini seviyordum.

Ereksiyonunu ağızıma doğru eğdim ve dilimin düz kısmını shaftının tepesinde yalarken gözlerimi onunkilere diktim.

Gözleri tahrikten kararmıştı.

Yutkunamadan önce boğazımdan mırıltıya benzer bir şey geçti. Onun en hassas organını elimde tutmanın, böylesine güçlü bir adama zevk vermenin dayanılmaz derecede baş döndürücü bir yanı vardı.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye sordum, parmaklarımı shaftının, kasık kemiğinin ve iç uyluklarının üzerinde gezdirerek.

Vücudu şaşkınlıkla gerildi ve sonra gevşedi. Ellerinden biri saçımın arkasına kaydı ve yumruk oldu.

"Kılavuz olarak sikimdeki suyu em ve yala. Dilinizle damarları takip edin, beni boğazınıza kadar alın ve burnunuzdan nefes alın, böylece ağızınızın etrafımda ne kadar sıkı ve ıslak olduğunu hissedebileyim. Esasen, sikime kendi dondurma külahınmış gibi davran." Sesi yine boğuk çıkmıştı ve bunun sebebinin beni kremalı bir kedi yavrusu gibi sikinin başında kucaklarken görmek olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı ona bastırarak mırıldandım ve sonra ona bakarak, "Eğer seni bu şekilde boşaltırsam, aileme bir mektup yazmama izin verilmesini istiyorum" dedim.

Saçımdaki eli acıyla büküldü ve daha önce yüz hatlarını doyuran zevk kireçlendi. "Deniyor musun

"Yine en alttan en üste mi, *Topolina*?"

Sesi tehditkâr bir tıslamaydı ve korkuyu iğne iplik gibi içime işliyordu.

Cevap vermedim çünkü ihtiyatlı davranmak istemedim.

"Bunu senin için yeniden ifade edeyim. Eğer tecrübesiz ağzınla beni yeterince boşaltabilirsen, seni bağlayıp hassas kışına bir kedi kuyruğu sokmayacağım."

Ona dik dik bakarken gözlerimin kafamın içinde kızgın kömür gibi olduğunu hissedebiliyordum ama o benim düşmanlığımdan rahatsız olmamıştı ve ben itiraz edemeden kalçalarını öne doğru kaldırarak aletinin ucunu ayırık dudaklarımın arasından geçirdi.

Onun zevkini öğrenme, onu bir bakirenin sevgilisini inceleme fırsatı bulabileceği şekilde keşfetme seçeneği artık yoktu. Küstahlığım yüzünden bu ayrıcalığı ve şefkatli bir ruha sahip bir adamın görüntüsünü kaybetmiştim ve şimdi sadece onun siki için bir taşıyıcıydım.

Bir köle.

Bu şekilde kullanılmanın aşağılanması kemiklerimi yaktı ve ateşle dolduğumu hissedene kadar tüm vücuduma ısı yaydı. Yine de bu alevler utançtan kaynaklanmıyordu. Kanımın içinden geçerek büzüşmüş göğüslerimin uçlarına ve kalçalarımın tepesine doğru akıyor ve orada orman yangınları gibi şiddetleniyorlardı.

Bu beni tahrik etti. Boğazıma pompalarken sert etinin etrafında çıkardığım emici, ıslak sesler, çenemin onun genişliğine uyum sağlama mücadelesiyle ağrması ve saçlarımı iki eliyle çok sıkı tutarken kafa derimin üzerinde karıncalanan acı.

Çok fazlaydı, her şey çok sıcaktı. Buharlı hava, duş suyunun sıçraması ve üzerimde yükselen, beni kendi zevki için acımasızca kullanan adam.

Arzu ve şaşkınlıktan başım dönüyordu.

Bundan nasıl zevk alabilirim ki?

Ben bu sorunun cevabını bulamadan Alexander'ın elleri saçlarımda sıkılaştı ve boşalmaya başlarken bacakları titredi. İlk seferin aksine, o

Böylece tuzlu dölünün ilk patlaması dilimin üzerine düştü. Etrafında yutkundum, sonra daha uzağa çekerken nefessiz kaldım, kızgın kırmızı şaftını büyük bir elin içinde yumrukladım. Etini neredeyse şiddetle çekerken, döllerini yanağıma, boynuma ve şehvetle şişmiş göğüslerime inmek için uçarken sersemlemiş ve büyülenmişim.

Günahla boyanmış ve utanç verici bir şehvete batmış bir halde, bir kedi yavrusu kadar yeni doğmuş ve savunmasız hissederek Ustamın önünde diz çöktüm. Bu yüzden beni ayağa kaldırmak için uzandığında ve sonra soğuk duş fayanslarına bastırıldığında uysaldım. Ancak vücudunun tamamını benimkine bastırıldığında ve ellerinden biri hatasız bir şekilde bacaklarımın arasından geçip sırlıslam olmuş seksimi avuçladığında zihnimin unutkanlığından sıyrıldım.

Burnunu boğazımın sütununda gezdirirken kulağıma "Sırlıslam," diye fısıldadı.

Boynumun omzumla birleştiği yerde dişlerini etime geçirirken kıvrandım. Eli amımın üzerinde sıkıca kıvrıldı, iki parmağı bekaretimin bariyerine hafifçe çarpmak için içime battı.

"Güzelliğim Efendisi tarafından kullanılmayı seviyor," diye devam etti avucunu klitorisime bastırırken.

Anında orgazmın eşiğine gelmişim. Nefes nefese kalmış ve irkilmişim, ezici sıcaklığı ve daha fazla sürtünme için eline sürtünme ihtiyacını engellemeye çalışıyordum.

"Çelik gibi omurgası olan köle, şişmiş amına bir dokunuşla erir. Bir dahaki sefere bana karşı koymaya çalıştığında bunu hatırlayacağım."

Bir iniltinin düzensiz kenarını yuttum.

"Ama bu sabah gelmene izin vermeyeceğim." İtiraz ederek inlediğimde ıslak yanağıma gülümsedi. "Beni manipüle etmeye çalıştığın için seni cezalandırmadığım için mutlu ol. Senin küçük parmağına dolanmayacağım, köle. Bugün açgözlü amcığın parmaklarımın ve dilimin baskısını her arzuladığında bunu hatırla."

Aniden benden uzaklaştı ve daha fazla uzatmadan duştan çıktı. Kurulanmasını ve zayıf kalçalarına bir havlu bağlamasını biraz şaşkınlıkla izledim.

"Yıkanmayı bitirmek için tam doksan saniyen var ve sonra beni giydirmeni bekliyorum. Eğer kendine dokunmaya kalkışırsan, seni arka bahçede tuttuğumuz antik hayvan barınağıyla tanıştışırım."

Hemen, amım hala nabız gibi atarken ve zihnim çarpık bir şapka gibi kafamın üzerinde otururken, onun dediğini yaptım.

OceanofPDF.com

Chapter Eight

O gittikten sonra evi gezmek için saatler harcadım. Ayrıntılı mobilyalara kakılmış inciler, apliklerin ve kapı çerçevesi sıvalarının kenarlarında taraklar olduğu için oldukça uygun bir şekilde Pearl Hall olarak adlandırılmıştı. Duvarları kaplayan asırlık duvar halılarından her pencereden geriye çekilmiş narin perdelere kadar baktığım her yerde paha biçilmez tarihi ziynetler vardı. Ayrıca her yerde gözetleme sistemi vardı. Kameralar, sensörler ve bazı kilitli kapıların yanında parmak izi ya da retina taraması isteyen tuş takımları.

Resimlerin üzerinde oyalanırken o teknolojik gözlerin beni izlediğini hissediyordum ve giymem için bana verilen tek şeyin Alexander'ın ince, pamuklu düğmeli pantolonlarından biri olmasından nefret ediyordum. Birileri malikânede attığım her adımı takip ediyordu ve bu bilgi, kendisi beni avlamak için evde olmasa bile kendimi Alexander'ın "küçük faresi" gibi hissetmeme neden oluyordu.

Biraz temiz hava almak için ön kapıları açmaya çalıştığımda, Riddick arkamda belirdi, sessiz ama ağır bir kınamayla. Bir şekilde ağır kilidi aşmanın bir yolunu bulursam beni durduracağını biliyordum. Karmaşık bir şekilde oyulmuş bir dizi ahşap kapı üzerinde çok uzun süre oyalandığımda tekrar ortaya çıktı. O yapmadı

Bana dokundu, ama onun varlığı azarlanmış bir çocuk gibi ileri atılmam için yeterliydi.

Öğleye doğru midem guruldamaya başladı ve mutfakları aramaya koyuldum, büyük merdivenden ana kata indim ve sonra daha küçük, daha karanlık bir merdivenden evin çukuruna indim.

Bir anda, üst katlara nüfuz eden ürkütücü sessizlik kıkırdamalar ve düzensiz konuşmalarla delindi.

Bu gürültünün bir parçası olmak istedim. Başka bir kadınla oturup vücudumda olup biten garip şeyler hakkında konuşmak istiyordum. Alexander'a duyduğum tuhaf çekim ergenlikten bile daha kafa karıştırıcıydı ve birinin bilgeliğiyle paniğimin pürüzlü kenarlarını yumuşatmasını arzuluyordum.

Asıl istediğim annemin beni mutfak masasına oturtup makarna hamuru açmak gibi basit bir işle meşgul olmasıydı, böylece endişeli düşüncelerim sıradan bir işle yatışacaktı. Ancak o zaman bilgeliğini, irmiği parmaklarının altında yoğurduğu kadar sakin ve ustaca açabilirdi.

Elena bile, Elena'ya on altı yaşından beri kur yapan çok daha yaşlı bir aile dostu olan Christopher ile olan ilişkisi göz önüne alındığında bana ne söyleyeceğini bilirdi. Bana hiçbir zaman açıkça söylememiş olsa da birlikte yatıyorlardı. Christopher'ın evinden döndüğünde elmacık kemiklerindeki yüksek renk çizgilerinden, kulaklarının arkası ve köprücük kemiklerinin çukuru gibi gizli yerlerde onun gibi koktuğunu anlayabiliyordum. Çekiciliğimi bir matematikçi gibi mantıksal sonuçları olan denklemlere ayırırdı.

O zamanlar ihtiyacım olan tavsiye Sebastian'ın empatisi ya da Giselle'in romantizmi değil, öğrenilmiş bilgelik ve tanımlanmış mantıktı. İnsandan çok canavara benzeyen birine neden ve nasıl ilgi duyduğumu açıklıyordu.

Yıpranmış taş zeminden aşıya, tamamen modernize edilmiş olmasına rağmen bir şekilde eski ihtişam hissini koruyan büyük, havadar bir mutfaka indim. Burada bir

Douglas beni cesaretlendirerek, "Gel, ben bu ufak tefek işleri bitirirken sen de benimle bir çay iç," dedi ve beni çalışma masasının yanındaki tabureye götürmek için ellerimizi kenetledi. "Bir tırmık kadar zayıf görünüyorsun ve bir fincana çok ihtiyacın var."

Sandalyeye kaydım ve erkek hizmetkârlardan biri bacaklarımı görünce ağzı açık kaldığında gömleğimi boş yere çekti.

Douglas söz konusu hizmetkârın eklemlerine tahta bir kaşıkla vurdu. "Genç Jeffery, seninle dışarı. Sanırım akşam yemeğinden önce yemek odasında yapman gereken bazı işler var."

Jeffery yakalandığı için öfkeyle kızardı ve gerekli olmayan diğer personelle birlikte mutfaktan kaçtı.

"Onlara aldırma tatlım. Evde doğru dürüst bir genç bayan görmeyeli yıllar oldu ve erkeklerin hepsi normalde biraz kalın kafalıdır, bu yüzden senin güzelliğinin hiçbir faydası yok," diye açıkladı Douglas, küçük pembe kek katmanlarının arasına dikkatlice krema sürmeye başlarken gözlerinde bir pırıltıyla.

"Size inanmadığım için beni bağışlayın. Efendi Alexander kadınlarla arkadaşlık etmekten kaçınacak bir adama benzemiyor," diye homurdanarak karşılık verdim.

Douglas piposunu durdurarak bana göz kırptı ve ardından kahkahalarla kükredi.

Elimde olmadan onunla birlikte güldüm. İskender'in basınçlı arkadaşlığında ya da kendi yalnızlığımın boş odasında geçirdiğim onca zamandan sonra biraz neşeli olmak iyi hissettirdi.

Douglas gençti, benim yaşıma Alexander'ın tahmin ettiğinden daha yakındı ve bulaşıcı bir tür mutlu kişiliğe sahipti.

"Oh, senden önce de kadınlar vardı, her iki efendi için de, ama hiçbiri senin gibi değildi," diye gevezelik etti ve ben onun ne kadar büyük bir bilgi hazinesi olabileceğini fark ettim.

"Burası baştan aşağı bir erkek evi. Ya da Leydi Greythorn'un vefatından beri öyle."

"Leydi Greythorn?" Bir hizmetçi bana bir fincan çay ikram etmek için belli belirsiz yolumu kaydırırken sordum.

"Evet, Pearl Hall'un merhum sahibesi. Dokuz yıl önce bu Mayıs ayında vefat etti. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın tanımamıştım. İnanılmaz derecede gösterişliydi ama ev personeli ve ailesiyle çok iç içeydi."

"Ona ne oldu?" Kim olabileceğini tam olarak anlamamış olsam da sordum.

Alexander'ın unvanı Greythorn değil, Thornton Kontu değil miydi?

Douglas faaliyetlerine ara verdi ve sanki işverenlerine küfrederken yakalanmış gibi suçlulukla odaya baktı. Devam etme konusundaki isteksizliğini görebiliyordum ama bu büyük boş evin ve sahibinin etrafındaki gizemin bir kısmını ortaya çıkarmaya kararlıyım.

Elimi Douglas'ın koluna koymak için öne doğru eğildim ve alt dudağımı hafifçe bükerek kirpiklerimin arasından ona baktım. "Soruyorum çünkü ben de yakın zamanda kendi babamı kaybettim."

Yalan değildi, tam olarak değil.

Seamus'u sonsuza dek kaybetmiştim ama ölümüne değil.

Elbette bu üzüntü uydurmaydı, ama çiçeği burnunda arkadaşlar arasında küçük bir beyaz yalan da neydi?

Sözlerim amaçladığım etkiyi yarattı. Yüzü yumuşadı ve un serpilmiş elini kolumun üzerine koydu. "Zavallı şey, kaybın için çok üzgünüm. Bu tür konular hakkında konuşmak pek doğru değil, anlıyor musun? Al, bunu dene." Muhteşem bir şekilde hazırlanmış küçük bir keki bana doğru itti ve devam etmeden önce bir ısırık alıp inlememi bekledi. "Evden uzakta bir aile dostunu ziyaret ederken öldü. Görünüşe göre trajik bir kazaymış. Akşam yemeğinde içiyormuş ve biraz temiz hava almak için terasa çıkmış. Sonrasında herkesin bildiği şey, iki kat aşağıdaki binanın dibinde ölü olduğuydu."

Aklıma gelen görüntü karşısında ürperdim. "Peki Alexander için o kimdi?"

Douglas sanki aptalmışım gibi kaşlarını çattı. "Neden, annesi, Ducky."

"Peki babasına ne oldu?"

O bana cevap veremedi, pahalı ayakkabıların keskin sesi koridorda yankılandı ve kesinlikle hizmetçi olmayan bir adamın yaklaşmakta olduğunu müjdeledi.

Kömür rengi takım elbisesi, ipek gömleği ve uyumlu kravatıyla zarif bir şekilde giyinmiş, koyu sarı saçları geniş alnından geriye doğru, caz çağını müjdeleyen yumuşak bir dalgayla taranmıştı. Evdeki statüsünü ele veren pahalı takım elbisesi ya da heybetli tavrı değil, Alexander'a olan bariz benzerliği idi.

Söz konusu adam girişte dururken, "O gayet hayatta ve iyi durumda," dedi.

Douglas başını saygıyla eğerek, "Lord Hazretleri," diye hitap etti. "Bizi burada ziyaret etmeniz ne büyük bir zevk. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Kız için geldim." Karanlık, yanılmaz gözlerle bana baktı.

"Bayan Cosima Lombardi, henüz tanışma şerefine nail olamadık. Korkarım oğlum bu konuda ihmalkâr davrandı, bu yüzden tanıştırma görevini ben üstlendim.

Buraya gelin ki ben size bakarken bunu yapabileyim." Kabaca yutkundum ve narin çay bardağımı önümdeki kasap bloğu masanın üzerine koydum, tabureden kaymadan önce gömleğin kenarlarını tutmaya dikkat ettim, böylece Efendimin babasını göster.

Karnımda içgüdüsel bir korku çekirdeği vardı ama bunun kaynağının Lord Greythorn'un kişiliğinin odaya yayılan ağır gücü mü yoksa Alexander'ın babası olduğu gerçeği mi olduğundan emin olamıyordum.

Eğer İskender'in şeytanın dölü olduğunu düşündüysem, belki de yaklaştığım şeytanın kendisiydi.

Önünde durduğumda yaklaştı ve çenemi incelemek için iki parmağıyla çeneme vurdu.

yüksek pencerelerden süzülen ışığa bakıyordu.

"Mürekkep rengi saçlara karşı altın gözler," diye mırıldandı. "Gece gökyüzüne karşı yaz güneşi gibi. Kontrast üzerine güzel bir çalışma."

"Teşekkür ederim Lord Greythorn," dedim, çünkü ne kadar rahatsız olursam olayım iltifat almayı küçük yaştan beri öğrenmiştim.

Geniş yüzünde şaşırtıcı bir gülümseme belirdi ve solgun teni hoş kıvrımlara dönüştü. "Lütfen, tüm bunlardan daha yakın olacağız. Bana Noel de."

Arkamdaki havadaki ani titreşimden hizmetkârların bu ödenek karşısında şaşırdıklarını anlayabiliyordum ve buna ne anlam vereceğimi bilemiyordum.

"Evet, elbette, teşekkür ederim, Noel."

"Size evi gezdirmeye geldim," diyerek çenemi indirdi ve gerçek bir centilmen gibi kolunu uzattı. "Eğer beni onurlandırırsanız."

Sarsılarak yutkundum ve neler olup bittiğini anlamak için omzumun üzerinden Douglas'a bakma içgüdüsüyle savaştım. Bunun yerine elimi Noel'in koluna koydum.

"Bu sabah evi dolaştığını biliyorum," diye devam etti, elimi balo salonunda taktığım prangalar kadar kesin hissettiren bir şekilde kolunun üzerinde kavradı. Gün boyunca her hareketimi izleyen kameranın arkasında onun olabileceğini fark ettiğimde ürperdim. "Ama sana zindanı göstereceğimi düşünmüştüm."

Büyük bir şaşkınlık ve tedirginlik içinde Noel'le geçirdiğim öğleden sonra inanılmaz derecede eğlendiriciydi ve zindana kısa bir giriş yaptıysam da, bu sadece antik

hücreler ve taş duvarlara sanat eseri gibi monte edilmiş işkence aletleri. Beni evin ikinci katında boylu boyunca uzanan resim koridorunda gezdirdi ve Davenport ailesi ve Pearl Hall hakkında ilginç anekdotlar anlattı. Ev ilk olarak 1600'lü yıllarda inşa edilmişti ancak çağlar boyunca eklemeler yapılmış ve yenilenmişti, öyle ki artık iç mekanı tipik bir İngiliz evinden çok bir Fransız şatosunu andırıyordu. Büyüklüğü içinde bile zarıftı, 250'den fazla odanın her biri bir renk koordinasyonu ve detay harikasıydı. thYemek salonunda ilk çatalın 1632 yılında kullanıldığını ve 18. yüzyılda Greythorn Düşesi olan son derece dindar Bess Davenport'un evin sol kanadına küçük, zarif bir şapel eklediğini öğrendim. Her oda yüzyıllar boyunca edinilmiş mobilyalarla nispeten doluydu ve elle boyanmış duvar kağıtları, yaldızlı pervazlar ve özenli alçı tavanlarla doluydu. Yıpranmış taş basamakları adımlarken, birçok ayağın geçmesiyle içbükey hale gelmiş, nesiller boyu kraliyet ailesine ve önemli tarihi ilişkilere tanıklık etmiş bir evde yaşadığımı bilmek beni dehşete düşürüyordu. Hiçbir zaman bir tarih öğrencisi olmadım ama turun sonunda Pearl Hall ve İngiliz kültürü hakkında daha fazla şey okumak için can atıyordum.

Alexander hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk ve o yokmuş gibi davranmak beni rahatlatsa da, onu düşüncelerimden tamamen çıkarmak imkansızdı.

Çevresel görüşümde bir hayalet gibiydi. Sırtımda bir hayaletin serin nefesi. Milano'daki ara sokakta onu kurtardığım andan beri peşimi bırakmıyordu ve bu yarım on yıllık kölelikten yıllar sonra bile onu düşüncelerimde hissetmeyeceğim ya da hücrelerimde bir kanser gibi barındırmayacağım bir zaman hayal edemiyordum.

Büyük mermer merdivenlerden soluk mavi büyük salona inerken Noel, "Korkarım turumuz burada sona eriyor," dedi.

"Dışarı çıkabilir miyiz?" Sanki kalbim bu fikir karşısında boğazıma düğümlemiyormuş gibi kayıtsızca söyledim.

Noel'in gülümsemesi inceldi. "Sanmıyorum; geç oldu ve rutubet yaşlı kemiklerime iyi gelmiyor."

"Neredeyse yaşlı sayılmazsın," diye takıldım.

Soluk gri gözlerini bir şey kararttı ve sonra incelenemeyecek kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Merdivenlerin dibinde durdu ve iki elimi de avuçlarının içine alarak nazikçe sıktı.

"Bana karşı çok naziksin, canım. Muhtemelen benimle birlikte olmaktan sıkıldığını biliyorum, ama bir ihtimal ateşin önünde satranç oynamak için bana katılır mısınız?"

Evet demek istedim çünkü bu kadar yalnız olmaktan bıkmıştım. Tutkulu İtalyanlarla dolu kibrit kutusu gibi bir eve alışmıştım, ölü havayla dolu şatolara değil.

Ama satranç oynamayı bilmiyordum. Hiç satranç takımı bile görmemiştim.

Muhtemelen ülkenin en iyi okullarında okumuş bir İngiliz lordu olan Noel'e liseyi bile bitiremediğimi çünkü modellik işleri için çok fazla ders kaçırdığımı söylemek istemedim.

Tereddüt ettiğimi hissetti ve gözlerimin içine bakabilmek için dizlerini hafifçe bükerek uzun boynunu alçalttı. "Adın neydi canım?"

"Cosima," diye mırıldandım, oğlununkine çok benzeyen o gözlerden başka her yere bakıyordum ama Alexander'ın kilerin şefkatle ısındığını hiç görmemiştim.

Ağzı buruştu. "Yaşlı bir İngiliz için telaffuzu zor bir isim. Size verilen başka bir isim var mı?"

"Ruth," dedim ona yüzümü buruşturarak, çünkü kardeşlerimin her birinin İrlandalı babamızdan kalma İngilizce bir adı vardı, ama benimki açık ara en çirkiniydi. "Cosima Ruth."

"Ruthie," dedi Noel gülümseyerek. "Yeni bir İngiliz kadın için yeni bir isim."

Elimde olmadan kaşlarım çatıldı. İngiliz değildim ve bana 'Ruthie' denmesini istemiyordum. Bu çok çirkin bir

sade yüzlü, uysal bir kız için bir isim.

Cosima olarak kalmak istedim. Eşsiz ve güzel, sevgi dolu ve kibirli. Kişiliğimin zerresini bile kaybetmek istemiyordum, ailem ve evdeki tuhaf bir şekilde dikkatli bir mafya patronu dışında bana nezaket gösteren tek adama bile.

Ben itiraz etmek için ağzımı açamadan hafifçe gülmeye başladı ve ikinci salona doğru döndü.

"Gel," dedi, sesi hafif olsa da bir emir gibi hissettiren bir şekilde. "Gel ve sana öğreteyim."

Onu, ayakta duran bir grup adamın rahatça sığabileceği kadar büyük bir şöminede harlı bir ateşin çıtırdadığı samimi çalışma odasına kadar takip ettim. Alevlerin önünde küçük bir masa vardı, üstündeki satranç tahtasının güzel maunu sıcak ışıktaki parlıyordu.

Bir hizmetçi gölgelerin arasından çıkıp antika sandalyeyi benim için çekti, Noel iki parmak viski doldurup otururken ben de oturdum.

"Şimdi, satranç hakkında pek çok teori ve felsefe var, sevgili kızım," diye başladı Noel, parmaklarını tahtadaki taşların üzerinde gezdiriyor ve mükemmel bir şekilde hizalanana kadar takıntılı bir zorlamayla onları düzeltiyordu. "Ama basit olan bir şey var, bu bir hayatta kalma oyunu, zihinsel Darwinizm'in en iyi örneği. Amaç tahtadaki en zeki kişi olmak değil, en kurnaz kişi olmaktır."

"Bu iyi. Pek zeki sayılmam," diye mırıldandım, korkuyla tahtaya bakarken.

Noel bana baktı, gözleri kısılmıştı ve parmakları, konusunu inceleyen bir modern zaman filozofu gibi çenesini okşuyordu. "Belki de değil, yine de, bu henüz belirlenmedi. Şimdi arkanıza yaslanın ve dinleyin."

Sadece birkaç dakikalığına, her taşın nasıl hareket ettiğini, benim taşlarım beyaz, onunkiler siyah olduğu için önce benim gitmem gerektiğini ve oyunu kazananın bir nimet alacağını açıkladı.

Noel'in benden ne isteyebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama böyle bir hediye alacak olsaydım sonsuz olasılık vardı.

İlk ve en önemlisi, aileme bir telefon görüşmesi.

Talimatlarını o kadar dikkatle dinledim ki kulaklarım gerildi ve uğuldadı. İlk hamlemi yapıp bir piyonu tahtanın ortasına iterken dizlerim aşırı endişeden zıpladı. Oyunda ilerledikçe ve Noel piyonlarımın her birini ele geçirdikçe, bu sınırlı, kolayca feda edilen taşlara karşı belirli bir akrabalık hissettim.

Hayatım babam tarafından rehin alınmış, hayatımdaki daha önemli insanları, benden daha iyi bir geleceğe sahip olabilecek olanları kurtarmak için şehit edilmişti.

Sadece, kalbimdeki kırık iyimserliğin her zerresiyle, fedakârlılığımın onların tahtanın diğer tarafına ulaşmalarına, genlerinin acı verici gerçeklerine rağmen istedikleri herhangi bir kişiye dönüşmelerine izin vermesini umdum.

Bu çilenin sonunda ne olabileceğimi boş yere, sonuçsuzca merak ettim.

Noel ile oynarken, genç bir kızken bana satranç öğreten, sırf beni şımartmak için egzotik seyahatlerinden cömert hediyeler alan ve her gece yatmadan önce nefesinde nânedan başka bir şey olmadan beni öpen bir babayla farklı bir hayat hayal etmek kolaydı.

Ne kadar farklı olacağımı merak ettim; kişiliğimin kompozisyonu başka türlü düzenlenmiş olsaydı ve ben değişmiş bir kadın olsaydım.

Belki de "Ruthie" lakabına uygun biri.

"Şah," dedi Noel, kalesini şahımın hizasına yerleştirerek. "Eğer bundan kurtulmak istiyorsan, son piyonunu feda etmelisin."

Son kalan küçük askerime bağlıydım ama onun öğrettiklerini yaptım.

Piyonumu hızlı ve etkili parmaklarıyla aldı, hareketlerindeki neşe o kadar belirgindi ki sanki tahtada sıcıyorlardı.

"Şah mat," dedi tekrar, bu sefer filini kullanarak beni köşeye sıkıştırdı. "Onu atınla alabilirsin ama ben piyonumla alacağım."

Onun mantığını acı bir şekilde takip ettim, yenilgiyi dilimde tattım. Kalbim çok hızlı atıyor, vücudumu gidecek hiçbir yeri olmayan adrenaline dolduruyordu.

"Şah mat, yine" dediğinde koltuğumda titredim.

Beni takip ediyor, yiyeceğiyle oynayan büyük bir kedi gibi avlıyordu. Bu zalimce ve alışılmadık bir hileydi, özellikle de o öğleden sonra bana karşı bu kadar nazik davranmışken.

Onu sorgulayamadan, odanın yarı açık kapısı duvara çarptı ve uzun boylu, esmer ve olağanüstü öfkeli bir adam kapı aralığında arkadan aydınlatılmış olarak belirdi.

Tehlikeli ve korkutucu adamları sayısız kez görmüştüm ama hiçbirinde bu kadar yakından ve gazaplarının hatırı sayılır ağırlığı tamamen üzerimdeyken görmemiştim.

Alexander'ın bana çok kızgın olduğu belliydi. Öfkesi fırtına öncesindeki durgunluk gibi havada kabarıyordu. Tüylerim diken diken oldu ve zaten düzensiz olan kalbim göğsümde hızla atmaya başladı.

"Alexander, bize katılman ne güzel," dedi Noel hoş bir şekilde. Başım dönerek onun soğukkanlılığına baktım. Evde fırtınadan önce kaçma içgüdüsüne sahip tek yaratık ben miydim?

Alexander konuşmadı. Onun yerine birkaç sinsi adım attı, yürüyüşü gergin kasların sıkı bir yuvarlanmasıydı. Ancak masadan birkaç adım ötede durduğunda ateşin ışığı yüzüne vurdu ve yüz hatlarındaki keskin öfkeyi görebildim.

Öfkesinde ateş yoktu, aile üyelerimden veya sınırlı arkadaşlarımdan herhangi birine olduğu gibi bağırarak küfürler ve tutkulu ünlemler fııkırmıyordu.

Sadece o kadar mutlak bir soğukluk vardı ki ondan kuru buz gibi yayılıyordu.

Paniğe kapılmış beynim, sırf kendime uyduruk bir bahane bulabilmek için bile olsa, onun bu çılgınlığına bir neden aramaya çalıştı ama elim boş döndü.

Adamın babasıyla satranç oynuyordum.

Geldiğimden beri ilk defa mı eğleniyordum? Onun sapkınlığı benim sefilliğimden mi besleniyordu?

Ya da belki de olmam gerektiğini düşündüğü yerde değildim, balo salonunda kuduz bir canavar gibi zincirlenmiştim.

Gözleri, babasıyla kesişmeden önce görüş alanındaki vücudumun her santimini takip ederken nefesimi tuttum.

"Bir anlaştığımız vardı." Her kelime titizlikle granitten kesilmiş ve ölümcül bir hassasiyet ve kontrole şekillendirilmişti. Noel ya da ben yanlış bir hareket yaparsak, Alexander'ın ruhunda her zaman hissettiğim şiddeti serbest bırakacağını hissediyordum.

"Öyle mi?" Noel şaşkınlıkla başını öne eğerek sordu. "Kendi salonumda bir misafirle satranç oynayamayacağımı mı?"

"O senin misafirin değil." Masanın yanında durmak için ilerledi ve babasına doğru yaklaştı. "Onun seninle hiçbir ilgisi yok."

Noel sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı, parmak uçları kolun üzerinden sarkıyor, elmas kol düğmeleri ışıktaki göz kırpyordu. Tembel bir lordun resmiydi.

"İşte burada yanıyorsun. Onun her şeyi seninle ilgili ve sen benim oğlum, varisim ve çırağımsın. Yaptığın her şey bu evin ve benim yönetme kabiliyetimin bir yansımasıdır. Dolayısıyla Bayan Cosima'nın benimle kesinlikle hiçbir ilgisi yok."

Alexander'ın eli satranç tahtasına çarpıp muhteşem oymalı ahşap parçaları yere savurunca sarsıldım. Piyonlardan biri şöinenin mermer ayağına kötü bir şekilde düştü ve boynunu kırdı.

"Eğer onun saçının bir teline dokunursan seni öldürürüm," diye öfkelenildi Alexander. "Ciddiyim Noel. Seni durduğun yerde katledeceğim."

Noel şok olmuş görünüyordu ve onu suçlayamazdım.

"Bana karşı nazik davrandı," deme cüretini kendimde buldum. Kalbim kaburgalarımın arasındaki kafeste çırpınıyor, yaptıklarımın sonuçlarından kaçmak için çırpınıyordu.

Alexander donuk bakışlarını bana çevirdi ve dişlerini gösterdi. "Affedersiniz?"

Sesim boğazımda düğümlenmeden önce iki kez boğazımı temizledim. "Öyle. Bana bir tur verdi ve bana sadece satranç oynamayı öğretiyor."

Ben daha gözümü kırpamadan eli boğazıma dolandı ve görüşümde lekeler oluşmasına neden olacak kadar sert bir şekilde sıktı. Yüzüme doğru usulca hırlamak için eğildi, "Efendin dışında kimse sana bir şey öğretemez. Peki senin efendin kim, *Topolina*?"

"Sen," dedim, onun cezalandırıcı kavrayışının etrafında havayı emmek için mücadele ederken sesten çok nefes aldım. "Sensin."

"Evet," diye tısladı, dudaklarıma karşı konuşabilmek için burnunu çene çizgimden aşağı doğru gezdirdi. "Ben bu bedenin efendisiyim, senin lanet kaderinin kaptanıyım. Sanırım bunu anlamanın zamanı geldi de geçiyor."

Bir elini saçlarıma daldırıp bükerek beni masadan uzaklaştırıp kapıya doğru sürüklerken nefesim kesildi. Ellerim ona doğru uçtu, acı veren kavrayışını gevşetmeye çalıştım ama nafile. Gözlerim yaşardı ve onu arkasından takip etmeye zorlanırken bile mücadele ettim.

Alexander beni kapıdan dışarı çekip kapatırken omzunun üzerinden Noel'e, "Seninle sonra ilgileneceğim," diye tehdit etti.

Merdivenlerden yukarı çıkıp kafesime doğru ilerlerken, yer yiyen adımlarına zar zor ayak uydurabildim.

Her şakağıma bir baş ağrısı saplanırken, "Usta, lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, durdurun bunu. Bilmiyordum..."

"Bilmiyor muydunuz? Ben de oldukça zeki olduğumuzu sanıyordum, *Topolina*. Riddick olmadığı sürece hiçbir koşulda başka bir erkekle yalnız zaman geçirmiyorsun ve özellikle hiçbirinin sana dokunmasına izin vermiyorsun. Açıkçası, ben

dolaşmanıza izin vererek bir hata yaptım. Bu hatayı bir daha yapmak niyetinde değilim."

Balo salonunun kapısını iterek açtığında ve beni acımasızca içeri ittiğinde çığlık attım. Ayaklarım takıldı, dirseklerimin ve dizlerimin üzerinde acımasız zemine öyle bir çakıldım ki bir an için kırılacaklarını sandım.

Peşimden sinsice gelirken ayakkabılarının tokası çakmak taşı gibi mermere çarptı.

Beni yakalarsa neler olabileceğini bilmek istemiyordum.

Balo salonu çok büyüktü ve diğer uçta başka bir çift kapı beni çağırıyordu. Eğer onlara ulaşabilir ve mutfağa gidebilirim, personelinin önünde bana zarar vermeyeceğinden emindim.

Acı içinde yerden kalktım ve kapıya doğru koştum.

Bir saniye geçmeden, tıkırdayan ayakkabılarının hızı saatli bir bombanın tik takları gibi patladı.

Yetersiz beslenmişim ve zaten pek atletik değildim ama canavara dönüşmüş adamdan kaçmak için duyduğum çaresizlik aşılamazdı. İşini zorlaştırmak için mermerin üzerinde zig zaglar çiziyordum, göğüslerim acıyla zıplıyordu, ayaklarımın tabanı panikle terden kayganlaşmıştı ve neredeyse patinaj yapacaktım.

Daha önce hiç olmadığı kadar sert koşarken kalbim neredeyse göğsümde patlayacakmış gibi hissediyordum. Kapıdan bir metre uzaklaştığımda ciğerlerim zorlanmanın etkisiyle boşalmıştı ve neredeyse ağır meşe çerçeveye doğru tökezliyordum. Kaygan parmaklarım süslü kapı tokmağından bir, iki kez kaydı ve sonunda kilitlenip kapıyı açtı...

Alexander'ın demir kolları beni göğsüne hapsedip yerden kaldırırken öyle bir çığlık attım ki yıldızları gördüm. Bacaklarımla tekme atarak kendimi aşağıya doğru itmeye çalıştım ama o kadar uzun ve genişti ki kendimi yormaktan başka bir işe yaramadım.

"Kaçış yok, *Topolina*," diye kulağımı tırmaladı, ben bağırıp çağırırken, ona İtalyanca küfrederken ve İngilizce yardım isterken. "Bu doğanın kanunu. Sen faresin, ben de şahin.

Artık burada kimse seni kurtarmak için devreye girmeyecek." Başımı çevirdim ve dişlerimi onun çıplak ön koluna geçirdim, dilimde çiçek açarken kanın tadını aldım.

Acımasızca küfretti ve göğsümün etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı, böylece

Acı içinde, zar zor nefes alabiliyordum.

Homurdanarak bir bacağını öne doğru savurup benimkilerden birini yakaladı ve geriye doğru bükerek ağır bedeniyle benimkini ezerek ikimizi de yere yatırdı. Peleus'un elindeki tanrıça Thetis gibi kıvrandım ve çırpındım ama nafile. Alexander çok güçlüydü, kaçamayacak kadar yılmazdı.

Protesto çığlıklarım ve yardım özlemim ani bir gözyaşı selinde boğuldu. Kollarımı arkamdan çekip tek eliyle orada sabitlerken hıçkıra hıçkıra ağladım. Bir elini giydiğim düğmeli bluzun arka yakasına soktu ve tek bir acımasız çekişle onu vücudumdan sıyırdı.

Alexander, pantolonunun fermuarını açmak ve pantolonunu çekmek için dizini yakaladığım ellerimin üzerine koyarken, "Sen benim istediğim gibi kullanabileceğim malımsın," diye bağırdı.

Aklım başımda değildi, içimdeki savaşıma ve kaçma içgüdüğü o kadar sert bir şekilde tetiklenmişti ki düşüncelerimin, kalbimdeki önyargıların hiçbir faydası yoktu. Geriye sadece yakalanmanın dehşeti kalmıştı ve bu yüzden onu yerinden oynatmak için kalçalarımı sallayarak mücadele etmeye devam ettim.

Başaramadım.

Pantolonundan kurtulup sıcak, ağır bedenini bir kez daha benimkine yasladı ama bu sefer sikinin çelik uzunluğu kalçalarımın arasına girmişti.

Kalçalarını kıcıma bastırırken kulağıma doğru soludu. "Sikimin her santimini içine almanı sağlayacağım. İstemiyormuş gibi davranabilirsin. Zihninin en karanlık köşelerinde bir yerlerde bu anın geleceğini bilmediğini ve gizlice bunu dört gözle beklemediğini, ama ben farklı

biliyorum. Bunu özlemle bekliyordun."

"Sen bir psikopatsın," diye homurdandım, hassas tenimin üzerinde kayan aletinin giderek daha lezzetli hale gelen sürtünmesinden kaçmaya çalışırken.

"Başka ne olursam olayım, ben her zaman senin Efendinim," dedi kalçalarını aşağı doğru eğip bacaklarını açarak benimkileri birbirinden uzaklaştırırken. "Çığlık atabilirsin Cosima ve kimsenin senin için gelmeyeceğini bil."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama içimde ilerlerken göğsümdeki havayı yumrukladı.

Yakıcı bir acı içimde patladı. Sanki biri vücudumun içindeki dikişleri sökmüş gibi hissettim ve bunun acısıyla parçalandım.

Bekâretimi kaybetmiştim. Lord Thornton'un pahalı topuğunun altında ezilmiştim, tıpkı önceden söylediği gibi.

Soğuk zemine karşı hıçkırarak ağladım, gözyaşlarım yanağımın altında sıcak ve kaygan bir şekilde birikti. Bir mübarek dakika boyunca hâlâ içimdeydi, etim onun çevresi etrafında protesto ediyordu ve uzunluğunun etrafında titreyen bir yumruktan daha sıkı kenetlenmişti. Ağır nefesini hissedebiliyordum, dışarı kayarken, duraklarken ve sonra tekrar içeri iterken boğazındaki alçak gümbürtüyü. Tüm vücudum bu yabancı his karşısında ürperdi.

Avın avcıya pes ettiği, pençeleri, dişleri ya da horozuyla ilk kanı akıttığı ve artık savaşmanın anlamsız görüldüğü noktanın bu olup olmadığını şaşkınlıkla merak ettim.

Belli belirsiz, Alexander'ın kulağımdaki sert nefesinin, yırtık amıma girip çıkarkenki sert kayışının farkındaydım.

Alexander beni dizlerimin üzerine çekmeden ve kalçalarımı kendi kalçalarına yaslamadan önce, "İçindeki hissi sevmediğine kendini ikna etmen için kırık bir bebek gibi orada yatmana izin vermeyeceğim," diye homurdandı.

Nefesim kesildi, ellerinden biri klitorisime doğru inip parmaklarının arasında sıkıştırırken başım omzuna düştü. Bu pozisyonda, aletinin başı içimdeki bir şeye baskı yapıyor, *klik sesine* kadar dürtüyor ve dürtüyordu. İçimde bir şey alevlendi, tüm vücudumu yavaşça yakan bir ısı.

"İşte bu," dedi, dişlerini boynumla omzumun birleştiği yere sertçe batırdı, parmaklarını klitorisimin üzerinde döndürdü, beni o kadar sert becerdi ki canım acıdı. "Efendinin sikini al."

Tanrım, ama acıyordu. Güçlü parmaklarla acı verici bir şekilde çalıştırılan ağrıyan bir kas gibi acıyordu, kafa derimi diken diken eden ve omurgamı eğen acıya zevk veren bir kenar.

"Sana dokunacak tek kişi benim," diye homurdandı terden ıslanmış ensemde, ittikçe, ittikçe. "Seni incitecek tek kişi benim."

Elleri göğüs uçlarımı acımasızca bükmek için göğüslerimde buluştu. "Kalın sikimin etrafında ne kadar ıslandığını duyabiliyor musun? Acıya gömül, *topolina*, ve sana vermem gereken tüm zevki bulacaksın."

Nefesim kesilirken kekeledim, kalçalarım onun bacaklarımın arasındaki genişliğine uyum sağlamak için daha da eğildi. Etlerin çılgınca çarpışması boş odada çınılıyordu ama amımın onun sikini kavrayan ıslak emişi daha samimiydi. Vücudumun derinliklerindeyken, etimin en mahrem kısımları tarafından sarılmışken beni sahiplenmesini kabul etmemek imkansızdı.

Acı göğüslerimde bir dönüşüm geçiriyor, ani bir parıltıdan düşük dereceli bir yanmaya dönüşüyor, dumanlı şehvet dallarını omurgamdan aşağıya, kalçalarım ve seksime doğru kıvrılarak gönderiyordu. Bu garip simyayı, acının nasıl olup da basit bir acıdan altın bir arzuya dönüşebildiğini anlamıyordum. Bu, dişlerimi prangaya vurulmuş olma hissinden bile daha fazla geriyordu.

bir köpek gibi.

Alexander boynumun diğer tarafındaki deriyi derinlemesine emerek ve sert ısırik öpücükleriyle noktalarak, "Aklını bana geri getir," diye talep etti. "*Seni* beceriyorum. Cosima Ruth Lombardi, sevgili kız kardeşim, sevgili kızım ve geliştirmekte olan modelim."

Sanki mezar taşımı okuyormuş gibi hissettim. Ses tonundaki, sözlerindeki kesinlik ve masumiyetimin ölümünün kırmızı kanıtı uyluklarımın arasında çalkaladığı ve

reddedilmesi imkânsız olduğunu iddia etti. Kendimi yerle bir olmuş hissettim, mücadelemın ateşı rüzgar tarafından uzun süre önce söndürülmüştü, bu yüzden yerde toz ve kül olarak yatıyordum, o kadar kolay fethedilebilirdim ki artık fethetmek için çaba göstermeye bile değmezdim.

Ama yine de Efendi Alexander için yeterli değildi.

Çenemi kavradı ve ağızıma sahip olabilmek için ağızına doğru eğdi. Amımdaki sikiyle birlikte ağızımı da yağmalarken ipeksi dilinin etrafında inledim. Sedir ağacının kokusunu, erkeksi miskini ve birbirine karışmış seksimizin eşsiz tadını alabiliyordum. Takım elbise ceketinin sırtıma değen sertliğini hissedebiliyordum, nefesimi kesen öpücüğü sırasında hafif kirli sakalı çenemi ve yanaklarımı aşındırıyordu.

Ondan başka düşünecek ya da hissedecek bir şey yoktu. Ondan başka hiçbir şey yoktu.

"Şimdi benim için geleceksin ve bunu yaparken canın yanacak."

Gözlerindeki soğuk zaferi, sürekli öfkesinin sıcaklığıyla çarpışan tutkunun buharını görebilecek kadar yakındım.

Bana neden bu kadar kızgın olduğunu, neden bana böyle davrandığını bilmek istiyordum ama boğazımda ses yoktu ve düşüncelerim kavranamayacak kadar saydamdı.

Kendimi acı ve zevkin sarhoş edici zıtlığında kaybediyormuşum gibi hissediyordum, sanki derim ve kemiklerim imkansız bir his oksimoronuna dönüşmüştü. Vahşiliğim ve bağımsızlığım neredeydi?

Eli birleştığımız yeri buldu, parmakları içimde tünel açarken shaftının çevresi üzerinde ayrıldı, başparmağı klitorisimin üzerinde yavaş, sert daireler çizdi.

Ve birden omurgamı hissedebildim.

Onun karışıt momentumuna karşı güçlü bir şekilde itişlerine geri döndü, böylece içimdeki his düğümüne daha sert vurdu.

Karnımdaki vahşetin ortaya çıkışını hissedebiliyordum, ısı kıvrılıyor ve rahmimi ağrıtabak kadar büyük bir şeye dönüşüyordu.

"İşte bu," diye bağırdı Alexander içime girerken, vücudunun her bir parçası benimkiyle acımasızca oynuyordu.

Artık sadece onun keyfi için değil, kendim için de.

Kıvılcım saçan kanımda şekillenen orgazmın başlangıcını fark ettiğimde bedenimi bir haine dönüştürdü.

"Benim için böyle geleceksin," diye benimle alay etti.

Ve Tanrım, yaptım.

Rahmim o kadar sıkıştı ki acıdan inledim, amım onun sikinin etrafında bir mengene oldu, böylece kendini spazm geçiren kıvrımlarımdan zar zor çıkarabildi. Beni parçalara ayırırken çığlık attım ve her şeyim onun altında yere çöktüğünde bile çığlık attım ve hala pompalamaya devam etti.

Ancak onun salıverilme çığlığı benim sesime katıldığında sustum, aklım onun sıcak dölünün aşırı hassas, aşınmış duvarlarıma batmasıyla meşguldü.

Uzun bir süre içimde kaldı ve iri elleri yavaşça sırtımda, kalçalarımda ve uyluklarımda gezindi. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve ani şefkatinin saçmalığı tekrar ağlamak istememe neden oldu.

Yapmadım çünkü benden çok şey almıştı.

Sonunda çekildi ve birleşen sularımızın kalçalarımın üzerinden aktığını hissedebiliyordum. Alexander'ın geniş avuç içi, onun beni almasından bile daha sahiplenici bir hareketle bacaklarımın arasını kavradı. Yavaşça ama kararlı bir şekilde, döllerimizi amımın önünden klitorisime, oradan da göt deliğimin çok ötesindeki çatlağımın sonuna kadar sürdü.

Ve beni bir primat gibi sahiplenirken, unvanlı bir beyefendinin zarif aksanıyla bana şöyle dedi: "Artık benimsin Cosima Lombardi. Bu güzel kalçaların arasındaki döl benim, rahmindeki ağrı benim ve derinin altındaki çürükler benim. Önümüzdeki beş yıl boyunca beni her gün böyle giyeceksin ve süren dolduğunda, sana söz veriyorum, bana bir beş yıl daha yalvaracaksın."

Chapter Nine

Pahalı ayakkabılarının *tıkırtısıyla gözden* kaybolduktan sonra yere uzandım, terim, kanım ve dölleri tenimde soğurken kalp atışlarım giderek yavaşladı.

Hayatınızda, onu gerçekten yaşamadığınızı hissettiğiniz zamanlar oldu. O anlarda ruhsuz olduğunuza inanıyordunuz, ruhunuz bir delik yarasından bedeninizden kaçıyordu, zihninizin dayanamadığı büyük bir travma, bu yüzden özünüzün çok kısa bir erteleme için kaçmasına izin veriyor.

Bir sapkın tarafından kullanılmış, bozulmuş ve atılmış, tapınılmış ve çarpıtılmış olarak orada yatarken kendimi kırık bir kalıntı gibi boş hissediyordum. Gözlerimin arkasında artık yaş yoktu, ama kemiklerimin derinliklerinde sonsuza kadar bir parçam olarak kalacağından korktuğum bir keder vardı.

Bir noktada uyumuş olabilirim çünkü ben daha değişimi kavrayamadan devasa pencerelerin dışı aydınlandı ve altın rengi ışık vücuduma yayıldı. Sıcaklığından ürperdim, sonra yerdeki kanlı lekeleri ve kalçalarımındaki böğürtlen rengi morlukları nasıl vurguladığını fark ettim.

Noel bir gün önce bana Pearl Hall'daki tavandan tabana kadar uzanan pencerelerin ailenin zenginliğini vurgulamak için yapılan bir savurganlık olduğunu söylemişti.

Onlardan nefret ederdim.

"Kalkıp buradan gitme vakti geldi canım," dedi Bayan White ve bir an sonra yumuşak, tombul elleri saçlarımı düzeltiyordu.

Yüzüne göz kırptım.

"Gel, gel," diye ısrar etti. "Temizlenmene yardım edeyim."

"Bir daha asla temiz olabileceğimi sanmıyorum," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Gözleri kısa süreliğine kapandı ama ben yüz ifadesini tam olarak okuyamadan başını çevirdi. "Yapacaksın, yemin ederim. Şimdi sana söylediğimi yap ve benimle gel."

Hareket ettikçe vücudum o kadar fena ağrıyordu ki, ayaklarımı yerden keserken çıkardığım iniltileri tutamıyordum. İçim boşaltılmış bir binaydım, iskeletim rüzgârda sallanıyordu.

Bayan White kolunu kalçalarımın doladı ve beni yavaşça balo salonundan çıkarırken tatlı saçmalıklar mırıldandı.

Nereye gittiğimizi sormadım çünkü umurumda değildi.

Ruhumdaki ateş sönmüştü.

Artık sadece bir bedendim, Efendi Alexander'ın siki için bir araç.

Omuriliğimdeki bir siniri sıkıştırarak kadar titredim ama yine de koridordan karşı kanada doğru yürümeye devam ettim ve altın varakla boyanmış büyük kırmızı bir kapının önünde durduk. Kapı tokmağı çiçek şeklinde kırmızı üfleme camdan yapılmıştı ve Bayan White'ın eli üzerinde gezinip kapıyı açmadan önce güzelliği karşısında usulca soluklandım.

İçerideki oda istiridye rengindeydi; altın kornişler, büyük pencerelerin üzerindeki şeffaf kırmızı perdeler ve şarap tonlarında saten örtüler ve yastıklarla kaplı bir yatak vardı. Sayvanlı yatağından oval aynalı süslü altın makyaj masasına kadar tam bir prensese göre bir odaydı.

Ayaklarım, sanatsız ve güzel bir şekilde birbiri üzerine serilmiş pelüş beyaz, kırmızı ve pembe halılara battı ve ayak parmaklarımı kıvrma dürtüsüne karşı koyamadım.

Altın teninden sadece birkaç ton daha pembe olan sert, erkeksi ağzını çevreleyen gözleri. O kadar simetrikti ki hiçbir özelliğinde kusur bulamıyordum ve yüzüne her baktığımda bunu yapmak istemediğimi fark ediyordum.

Yakından bakınca gözleri ikiz ay gibiydi, gümüş yıldız ışığıyla soluk ama karanlıktı ve eski bir astronom gibi keşfetmek istediğim gizemlerle doluydu.

Anormal derecede uzun boyluydu, omuzları geniş ve beli bir yüzücü gibi dardı, genişliğine rağmen zarif olan büyük elleri vardı. Vücudumda nasıl hissettireceklerini merak etmiştim.

Ve artık biliyordum.

Hayır, Alexander'ı kapağına bakarak yargılamış olabilirim ama bu, kapağında tasvir edilen canavarın dehşetini azaltmaz.

"Hizmetçilerden birine size akşam yemeği getirmesini söyleyeceğim. Efendi Alexander Londra'ya gitti ve bu akşam geç saatlere kadar dönmesini beklemiyoruz, bu yüzden yemeğinizi odanızda yiyebilirsiniz. Erken dinlenmek isteyeceğinizi tahmin ediyorum." Bayan White ellerini çırpı ve ben perdelerin arkasından bakmak için pencerelere doğru ilerlerken bana baktı.

Yatak odası, yontulmuş çitlerden ve parlak renkli çiçek tarhlarından oluşan tertemiz bir bahçeye bakıyordu. Her yabancı şey yerli yerine konmuş, mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Bir köle için uygun bir manzara olduğunu düşündüm alaycı bir şekilde.

Bunun ötesinde, arazi hafifçe tepeye tırmanıyor, ardından uğursuz bir peri masalından fırlamış gibi sık ağaçlardan oluşan bir çalılığa dönüşüyordu.

Bu da mantıklıydı.

"Gitmeden önce bir şey daha var, Ruthie."

Bayan White'a bakmak için pencereden uzaklaştım, bana böyle hitap etmesine şaşırmıştım.

"Affedersiniz?"

"Oh, Lord Greythorn personele sizi Ruthie adıyla çağırımları talimatını verdi. Kendisi bu konuda son derece naziktir."

"Nazik mi?"

"Evet, bazılarımızın böyle garip bir ismi hatırlamakta zorlanacağını biliyordu ve sizin de İngiliz kültürüne uyum sağlamakta yeterince zorlanacağınızı biliyordu. Gerçekten harika bir çare."

Omurgam soğuyup çelik gibi sertleşirken ona "Cosima'yı tercih ederim," dedim.

"Olan oldu artık." Elini sallayarak sözümü duymazdan geldi ve biri kapıyı çaldığında alkışladı. Bir dakika sonra, elinde gülünç derecede süslü altın bir telefon ve beşik taşıyan bir hizmetçi girdi. "İkinci sürprizin burada canım. Eve bir telefon."

Önceki kızgınlığım, onun sözlerinden etkilendiğim için buharlaştı.

Eve telefon.

Home.

Kendimi haftalardır ilk kez yemek yemek zorunda kalan bir dilenci gibi hissederek telefona uzandım ve hizmetçinin elinden kaptım.

Daha yumuşak yatağa oturmadan parmağım eski kadranı çevirmeye başlamıştı. Uzaktan, Bayan White'ın diğer kadını odadan çıkardığını ve kapıyı her ikisinin de arkasından kapattığını duydum.

Ama kulağımda çalan telefonun melodik sesi beni meşgul ediyordu.

Kalbim boğazımda asılı kalmış, nefesimin geçişini engelliyordu ama umurumda değildi.

Zil sesinde bir duraklama oldu ve ardından kısa bir klik sesi geldi, "*Pronto.*"

Elimi ağzıma kapatıp zapt edemedenden dudaklarımdan bir hıçkırık yükseldi.

"*Patatino, sono Così,*" diye yarı hıçkırıkla telefona seslendim. Kalbim, Sebastian'ın çocukluk lakabı olan 'küçük patates'in tanıdık İtalyancası karşısında kırılıp yeniden şekilleniyor gibiydi.

"*Mia bella sorella*," dedi ağır bir duraksamadan sonra.
"Benim Cosima'm."

İkimiz de duygularımızın büyüklüğünü sindirirken telefon hattında uzun bir süre nefes aldık. Telefonu yanağıma yasladım ve kirpiklerimin altından dökülen yaşların yakıcılığına karşı gözlerimi kapattım. Seb'in yakışıklı yüzünü, yanaklarını çukurlaştıran yüzündeki güçlü kemikleri ve ağzının dolgunluğuna tezat oluşturan kare şeklindeki çenesini hayal etmek çok kolaydı. Saçlarındaki siyahın tam tonunu ve yanağındaki kirpiklerin kalınlığını biliyordum çünkü bir model olarak bile neredeyse kendi yüzümden çok onun yüzüne bakarak büyümüştüm.

Dünyada hiçbir şey benim için erkek kardeşim kadar değerli değildi; hatta kalbimde değerli oldukları kadar değerli olan kız kardeşlerim bile.

İkizler arasında başkalarına açıklanması imkânsız bir bütünlük vardı. Çoğunlukla Milano'da geçirdiğim son bir yıldan sonra buna fazlasıyla alışmış olsam da ondan uzun süre ayrı kaldığımda temel bir eksiklik hissediyordum.

Bir telefon hattı üzerinden birlikte nefes almak özlemini duyduğumuz bir yakınlıktı.

"Herkes nasıl?" Sonunda sordum, aniden gerildim Mrs. White konuşmamı kısa kesmek için geri dönecekti.

"Seni özlüyorum, her zaman," diye cevap verdi hemen.
"Salvatore doğum günümü kutlamak için aradığında bile, şehirde olmadığın için mutsuz görünüyordu."

Bunun üzerine dudağımı ısırdım çünkü satış şartlarımla noktalı satırını imzalayan kişi Camorra *kaptanıydı*.

"Nerede olduğumu sordu mu?"

"Hayır, sadece annemle bir kez daha kavga etmek ve bana doğum günü hediyesi olarak güzel bir şişe Toskana şarabı vermek için kaldı."

"Seb, sence de bunu yapması tuhaf değil mi?" diye sordum. O zamana kadar bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim. Salvatore'nin hayatımızdaki seyrek ama etkili varlığı, İtalya'daki hayatımın daha küçük bağlamında sıradan görünüyordu, ama şimdi uzaktaydım ve manipölasyonları ve oyunları öğrendim

Erkekler oynarken, Salvatore'un son oyununun ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Sebastian homurdandı. "Mafya adamlarının bariz şeyler yapmalarıyla tanındıklarını sanmıyorum Cosi. Bence o, Seamus sayesinde bizi keşfeden ve ailemize ilgi duyan çocuksuz bir adam. Annemin üzerine bizim kadar titriyor, tabii annem izin verdiğinde."

Bu doğrudu, ancak Annem onun sunduklarını kabul etmektense kendisini beslemeye çalışan eli ısırmaı tercih ederdi. Yapma Adam'dan hoşlanmadığını söylemek hafif kalırdı.

Bir araya getirmeyi hiç düşünmediğim bir bulmaca daha.

"Her neyse, onun hediyesi günümün en önemli olayıydı. Doğum günümüzü birlikte kutlamak için çok fazla."

Böyle söyleyeceğini bildiğim halde yüzümü buruşturdum. "Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı ama kaçırdığım için üzgünüm. Gerçekten söyleyebileceğimden daha üzgünüm."

"Sesiniz çok mutsuz geliyor," dedi.

Bazı açılardan, erkek sesimin bana yankılandığını duymaktan ne kadar mutlu olsam da, cevap verenin kız kardeşlerimden biri ya da annem olmasını diledim.

"Çok yorucu bir işti," diye itiraf ettim. "Yeterince uyuyamıyorum ve adına çalıştığım adam bir canavar."

"Eğer anneme gönderdiğin para bir gösterge ise, fedakârlığına değer. Cosima, ne yapacağımızı bildiğimizden daha fazlasına sahibiz," dedi ve bana o cesur kahkahasını hediye etti.

"Ne kadar?" Kendimi frenleyemeden sordum, gönderen ben olsam neden bilmediğimi merak etmeyeceğini umuyordum. "Onlara doğrudan para yatırma sistemi kurdurdum ve merak ettiğim kadarıyla düşündüğüm gibi çıktı."

"Beş bin pound," diye böbürlendi ve ben de bu fırsattan yararlanarak sert bir iç geçirdim. Bu meblağ, Alexander'ın her yıl onlara göndermeyi vaat ettiği üç yüz bine tekabül edecek bir aylık harçlık gönderdiği anlamına geliyordu. "Dürüst olmak gerekirse, annem ilk ay hesabında görüldüğünde bayıldı. Orada olduğu zaman

İkinci seferde, tekrar bayıldığında neredeyse Elena'yı öldürüyordu."

Her şeye rağmen bu düşünce karşısında kendimi gülümserken buldum. "Buna sevindim. Şimdi bana parayı neye yatırdığını söyle."

"Giselle'in okul ücreti yıl boyunca ödeniyor ve artık akrilik boya alabileceğini söylediği bir harçlığı var." Pahalı boyaları temin etme konusundaki heyecanını hayal ederken ikimiz de güldük. "Elena kendi ikinci el bilgisayarını aldı ve Università di Bologna'da hukuk alanında online derslere kaydoldu. Seamus'un şehirdeki alacaklılara ve Camorra'ya olan son borçlarını da ödedik ama Cosima, bilmen gereken bir şey var. Seamus'u Ağustos'tan beri görmedik."

Gözlerimi tekrar kapattım ve son birkaç haftadır tuttuğumu bilmediğim bir rahatlama nefesini sessizce dışarı verdim.

"*Grazie a Dio*," dedim Tanrı'ya şükrederek. "Anılarımın başından beri onun gitmesini diliyorduk. Lütfen bana buna üzüldüğünü söyleme."

"Aşağılayıcı olma. Bir şişe grappaya çok fazla para harcadım ve ister inanın ister inanmayın, onu Elena ile paylaştım."

"Yapmadın," dedim gülerek ve yatağın başucunu kaplayan çok sayıdaki yastığa gömüldüm.

Ne Seb ne de Giselle en büyük kız kardeşimizle pek iyi anlaşamıyorlardı ve ben de onları suçlayamazdım. Elena zarafetin duygulardan, zekânın tutkulardan daha önemli olduğuna inanan bir kadındı ve onun kalbindekileri öğrenmek istiyorsanız bunu hak etmeniz gerekirdi.

Sebastian ve Giselle, kollarında taşıdıkları güzel kalpleri tarafından daha kolay yönlendiriliyorlardı.

Bir zamanlar ben de onlar gibiydim ama Elena'yı ve felsefelerini her zaman anlamıştım.

Bir kadını tanımak kolay olmamalıydı, çünkü gizem onun gücünün yarısıydı.

"Ve Cosima, başka bir şey daha oldu."

"Öykülerinden birini mi yayınladın?" Heyecanlı bir genç kızın yüksek sesiyle sordum ama umurumda değildi.

Çevrem yok olmuştu ve taktığım hayali prangalar bile neredeyse yok gibiydi. Aklım Napoli'deki evimde, ailemdeydi.

Sebastian güldü. "Hayır, Cosi, ama Roma'da oynadığım oyunu biliyor musun?"

Dudağımı ısırdım ve ben ayrılmadan önce kardeşimin katıldığı birçok amatör yapımdan birini hatırlamaya çalıştım.

"Hatırlamıyorsun, sorun değil. KIssadan hisse, Londra'dan bir tiyatro şirketi yöneticisi ziyarete gelmişti ve oyundan sonra bana ulaştı. Görünüşe göre Finborough Tiyatrosu'nu yönetiyor. Londra'ya taşınmamı ve şirketinde müdür olarak oyunculuk kariyerime devam etmemi istiyor."

Kalbim gırtlığıma kadar yükseldi ve onu durduramadan, telefonu dikkatlice kulağıma tutarken bile ciyaklıyor ve sevinçle yatakta zıplıyordum.

"Sebastian, seni yetenekli adam," diye bağırdım mutluluk gözyaşlarımdan arasından. "Seni güzel, yetenekli adam! Senin için daha mutlu olamazdım."

Ayrıntılardan bahsederken birlikte güldük ve beni kendi materyalleriyle neredeyse kulağıma çınlatan Mama ve Elena'ya teslim etmeden önce yerel dedikoduları anlattı.

Ailemle bir saatten fazla konuştum ve ancak başka bir hizmetçi yemek tepsimle odaya girdiğinde telefonu kapattım. Telefonu elinden aldığı anda neredeyse ona saldıracaktım ama bu ayrıcalığın bana tekrar verilebileceği düşüncesiyle kendimi tuttum.

Bekâretimden vazgeçmek bana yeni bir yaşam alanı ve çok arzuladığım ailemle bir bağlantı sağlamış gibi görünüyordu.

O akşam, Douglas'ın hazırladığından emin olduğum Napoli'ye özgü lezzetli bir akşam yemeğini bitirdikten ve vücudumdaki seks kalıntılarını duşla temizledikten sonra, karanlıkta yatağın altına kıvrılıp uzandım.

Şimdiye kadar tanıdığım en lüks örtüler, hiç olmadığım kadar sıkıntılıydı.

Gerçek anlamda dindar değildim ama ailem Katolikti ve Eyüp'ün İncil'den yaptığı bir alıntı kafamın içinde gevşek bir vida gibi sallanıyordu.

"Rab verdi ve Rab aldı; Rab'bin adı kutlu olsun."

Ancak bu yeni evimde Tanrı'm yoktu. Benim dinim kulluktu ve efendimde benim efendimdi. Benden aldığı her şey için beni ödüllendiriyor ve bu sağlıksız ortak yaşamın karşılığında benden kendisine tapmamı bekliyordu.

Ben yapmadım.

Ama beynimin bulanık ama düşüncelerimin korkunç derecede net olduğu gecenin geç saatlerinde beni ayakta tutan şey, bunu yaptığım bir zamanı hayal edebilmemdi. Bir köle olarak gündelik hayatımın ritüelleri beni bu evdeki taş basamaklara çarpan ayakların nesilleri kadar yıpratmıştı. Emir almak için ona bakmanın bir yol olduğu ve onun bedenine bir ilah gibi tapınmanın dua etmeye benzediği zamanlar. İnanç, dışarıda sizi gözetleyen daha yüce bir varlığın olduğuna dair içgüdüsel ve ruhani bir inanç değilse neydi?

Alexander Usta'ya beş yıl hizmet ettikten sonra, ondan hâlâ korkuyor olsam bile ona saygı duyacağımdan gerçekten şüphe var mıydı?

Chapter Ten

"Sana itaati öğretmek istiyorum."

Beni üçüncü katın merdivenlerinden çıkarıp Aynalar Salonu'na götürürken, "Ben de öyle sanıyordum," diye sertçe karşılık verdim.

Kibirli bir kadındım, bu yüzden günlük gezintilerimde burada biraz zaman geçirmiş, başımı bu kadar belaya sokan para gözlere bakmıştım. Noel ile yaptığım turdan, dördüncü kontun Versailles'ı ziyaret edip zenginliğe aşık olmasından sonra eklendiğini biliyordum. Fransız sarayını hiç görmemiştim ama altın yaldızlar, tavandan tabana aynalar ve pembe mermer zemin kesinlikle Fransızlar için yeterince üst düzey görünüyordu.

Alexander kırmızı kadife bir sedir ve mekanın ortasına yerleştirilmiş küçük bir masaya doğru ilerledi ve parmağının kıvrımıyla beni öne doğru çağırdı.

Her adım giyotinle trajik bir ölüme bir santim daha yaklaşmak gibi geliyordu, sadece tehlikede olanın hayatım değil gururum olduğunu biliyordum.

Çünkü bir gün önce bekâretimi dikiş yerlerinden söktüğü için ondan nefret etsem de, sanki içimi başka bir şeyle doldurmak için astarımı boşaltmış gibiydi. Kadifemsi ve karanlık bir şey, misk ve bal gibi kokan bir şey, seks için yaşayan bir şey.

Nabzımın uyluklarımın arasına yerleştğini ve bir gong gibi attığını hissedebiliyordum.

"Derslerin asla bitmeyecek, *Topolina*. Sen itaatkâr bir kölesin ama zayıf bir köle değilsin; bu yüzden işim asla bitmeyecek. Gel ve önümde dur."

Ayak parmaklarımız birbirine değene kadar durmadım, Alexander'ın karanlık bir şekilde mırıldanmasına neden olan küçük bir meydan okuma hareketi. Bir santim geri çekildi, sonra çenemi sıkıca kavrayarak gözlerimi onunkilere dikti.

"Bu ikinci ders, *Bella*. Ben senin Efendimim, evet, ama oynadığımız tek oyun Hakimiyet ve boyun eğme oyunu değil. Aynı zamanda yaşam ve ölüm oyunu da oynuyoruz. Eğer gerektiğinde bana itaat etmeyi öğrenemezsen, benim kontrolüm dışındaki güçler seni ve muhtemelen beni de öldürecektir."

"Ne tür bir oyun bu?" Nefes nefese sordum.

Tutuşunu o kadar sıkılaştırdı ki boynumun geri kaçmasını engellemek için parmak uçlarımda zorlanmam gerekti. Ağız benimkinin yanında hareket etti, dudakları benimkine o kadar yakındı ki aradaki mesafeyi somut bir şey gibi, bir öpücüğün kendisi gibi hissedebiliyordum.

"İkimizin de oynamayı seçmediği ama ikimizin de kazanmak zorunda olduğu bir oyun. Böylece öğreneceksin." Beni nazikçe itti ve masadan korkutucu görünen bir aparat aldı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı düzensiz bir şekilde salladım.

"Bunlar elektrik stimülasyon kürekleri. Buna bağlılar," dedi iPhone'unu kaldırarak. "Bunları vücudunuza bağlayacağım ve size bir dizi komut vereceğim. Eğer gerektiği gibi tepki vermezseniz, küçük bir şok alacaksınız."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gerçekten korkmuş bir şekilde sordum. "Ne tür bir canavar birini *şok eder*? Ben kötü alışkanlıklarından vazgeçirmeye çalıştığın bir sokak köpeği değilim."

"Hayır," dedi bir Dominant'a ait olduğunu anlamaya başladığım o sesle. Sessiz ama ağırdı, metal bir kompresör gibi üzerime bastırıyor, irademi toz haline getiriyordu. "Şaka yapmıyorum. Sanırım benim *çocuk* yapan bir adam olmadığımı anlamıştık. Ve sen en çok

Kesinlikle başıboş, Napoli sokaklarında bulup tozunu aldığım ama eğitilmesi gereken biri. Görüntülerin hoş olmadığını düşünüyorsanız, uyum sağlamayı çabuk öğrenmenizi öneririm."

"*Bestia*," diye homurdandım yüzüne doğru, kablolar ve ek parçalardan oluşan karmaşayı havaya kaldırırken.

"Ben bir canavarım güzelim," diye kabul etti vahşi bir sırıtışla. "Ama ben senin canavararım."

Küçük raketleri göğüslerime, gövdem, kasıklarımın ve iç uyluklarımın birleştiği hassas kavşağa ve kırımın üst ve alt kısımlarına bantladı. Siyah kablolar ve bantlarla sınırları çizilmiş, korkunç derecede sapkın bir robota benziyordum. Alexander masadan bir şey almak için döndü ve bana doğru fırlatmadan önce görmem için havaya kaldırdı. Yumuşak kumaş parçasını yakaladığımda ona ters ters baktım ve o da bana baktı, sadece kalın bir kaşını kaldırarak daha başlamadan itaatsizlik etmek isteyip istemediğimi sordu. Sert bir iç çekişle, kürekleri örten ve tenime tam oturmasını sağlayan siyah saten korsenin içine itaatkâr bir şekilde girdim.

Dört duvarı kaplayan çok sayıdaki aynada kendimi görebiliyordum; vücudumun sayısız yansıması ve Alexander'ın gözleriyle onu nasıl yutuyor gibi görüldüğü.

Gerçek hayattaki yansımalarına bakmak için yansımadan döndüğümde yanıyorlardı. O kadar parlak yanıyorlardı ki neredeyse şehvetten çıldırmış gibiydi. Vücudunun soğuk ve sert yapısıyla büyük bir tezat oluşturuyordu ama benim yanımda kendini ne kadar dizginlemesi gerektiğini fark etmemi sağladı.

Beni bir hayvan gibi kovalamak, yakalamak ve becermek istiyordu, içime girerken dişleriyle boynumdan tutuyordu.

Ama bunu yapmazdı çünkü o bir beyefendiydi ve sürekli kontrol ve muhafazakârlıkla beslenerek büyümüştü.

Bunun yerine, hayvani saldırganlığını sapkın bir hesaplamaya dönüştürerek kırbaçları, elektro-şoklu kürekleri, dişlerini, ellerini ve aletini kullanarak sadece benim bedenime, ruhuma ve cazibeme değil, kendi bedenine de hükmedecekti.

Bu ikiliği anlamakta heyecan verici bir şey vardı ve Lord Thornton bulmacasının küçük bir parçasının yerine oturduğunu hissettim.

"Kapıya git ve orada bana dönük dur," diye emretti.

Kapıya doğru attığım her adımda kalçalarımın iç kısmındaki ıslaklığı hissedebiliyordum. Odanın diğer ucundan yüzümü ona döndüğümde hafifçe nefes nefese kalmıştım.

Kırmızı sedirin üzerine oturmuştu, kalın kalçalarını iki yana açmıştı, elleri dizlerinin arasında sallanıyordu ve birinde kısa, siyah bir kırbaç vardı. Kapüşonlu gözlerle bana bakarken alt dudağının kenarı dişlerinden birine takılmıştı.

Bir lord ya da güç saçan bir iş adamı gibi görünmüyordu, ama o kadar rahattı ki, sıradan görünüyordu. Hayır, bir tanrı gibi görünüyordu.

"Bana doğru sürün."

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Bundan daha aşağılayıcı bir şey var mıydı? Dizlerimin beni yere egeceğini ya da denemeye cesaret edersem kollarımın beni taşıyacağını düşünmüyordum.

"Bugün Londra'da işe gittim," dedi sohbet eder gibi, dengemi tamamen bozarak.

Beni şok edeceğinden emindim.

"Toplantı üstüne toplantı, güzelim ve her birinde ne düşündüğümü biliyor musun?" Elindeki kırbaç şimşek hızıyla havada şiddetli bir *çatırtıyla şaklattı*. "Sen, etrafımızda aynalar olan bu zeminde bana doğru sürünüyorsun, böylece benim için bunu yaparken ne kadar doğru görüldüğünden kaçamazsın."

Amım kabardı, klitorisim zirveye ulaşmış bir elmas gibiydi. Dizlerinin üzerine çökmesini ve diliyle beni mayınlamasını istiyordum.

Ama bu benimle ya da arzularımla ilgili değildi. Onunla ilgiliydi.

Kırbacın şimşek gibi şaklamasını andıran bir sesle tekrar, "Sürün," diye emretti.

Kalbimin itirazlarına rağmen onu hareket ettirmeye çalışırken vücudum kurşunla dolmuş gibi hissediyordu. Titreyen dizlerime baktım ama bükülmüyorlardı.

Emekleme eylemi neden bu kadar zordu?

Eğer anlayabilirsem, yapabilirdim. Yapabileceğimi biliyordum.

Ancak bu sorunun cevabı kolay değildi. Doğduğumdan beri bana aşıl原因an kültürel normların ve bir kız olarak asla tam olarak anlayamadığım için terk ettiğim Katolikliğin karmaşasının içine gömülmüştü.

Alexander'ın odanın diğer ucundan bana meydan okuyan kara gözlerini yakaladım ve mücadelemden zevk aldığını anladım.

Belki de başka bir soru sormak daha kolaydı.

Ustam neden sürünmemi istiyordu?

Bu cevaplar içimin derinliklerinden beynimin yüzeyine doğru kaynadı.

Çok seksiydi. Vücudumun yerde yavaşça kayması, kırımın havadaki yüksek tepesi ve yerçekiminin göğüslerimi avuçlarında tutması. Güzel bir kadının size doğru süründüğünü görmenin bir erkeğe kendini ilkel bir lord gibi hissettirecek bir yanı vardı.

Bu güçtü. O yukarıda, ben aşağıdaydım; uzuvlarım onun sözleriyle yere zincirlenmiş, inatçı zihnim onun iradesinin güçlü elleri altında eğilmişti. Takım elbise pantolonunun altında sertleşecekti, belki de daha önce hiç olmadığı kadar sertleşecekti, iradelerimizin zihnimde savaştığını ve onun kazandığını biliyordu.

Tabii ki efendim beni sürünürken görmek isteyecektir.

Bir çocuk tarafından nankörce patlatılan bir balon gibi yere yığıldım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanırken nefesime odaklandım, zihnimde kendimi yeniden yönlendirmek, empatimi Alexander'dan geri çekmek ve bir kez daha kendime kök salmak için kendime zaman tanırsam, ayağa kalkıp savaşacağımı biliyordum.

Titreyen ellerimi teker teker kullanarak etimi korseden çıkarıp salonun serin havasına attım. Korku ya da öfkeyle değil, derin, kemikleri titreten bir uyarılmayla titriyorlardı.

Sanki elektrik şoku meme uçlarımı bakır telle çok sıkı bağlamıştı, böylece her şok hassas etimi acımasızca delip geçiyordu.

Orgazm olmama dakikalar kalmıştı. Süründükçe, süründükçe ve süründükçe amım, dizlerimin arkasında birikmek için uyluklarımdan aşağı damlayan sızdıran bir musluktı.

Beni tekrar durdurdu, diz çökmemi ve onun için sert klitorisimle oynamamı emretti. Topuklarımdın üzerinde kaydım ve parmaklarımdın o duyu elmasını bulmasına izin verdim. Dönen parmaklarıma karşı zonkladığımı hissettiğimde başım omuzlarıma düştü.

"Yumuşak sevmiyorsun. Çimdikle. Kopar. Benim için boşalmak isteyene kadar o amcığı parmaklarınla bük," dedi ve sesi daha da ağırlaştı, yaz ortasındaki bir çölün mutlak sessizliği gibi üzerime bastırdı.

Parmaklarımdı ıslak etimi koparıp çekiyor, kaygan kıvrımlarda zar zor çekiş buluyordu. Kendimi durduramadan önce yumuşakça ileri geri döndüm, daha fazla bir şey için kavradım, amıma karşı sürtünmeye ihtiyaç duydum.

"Dur," dedi ve çok uzun sürdüğümde, elektrik tüm vücuduma yayılan bir acı gibi içime işledi.

Parmaklarımdı boşalmamak için klitorisime sertçe bastırdı ve nefesim ciğerlerimden bir arabanın kaputunun altında tıkırdayan eski bir motor gibi kekeleyerek çıktı.

"Sürün."

Ağlayacaktım.

Gözyaşlarımdı gözlerimin arkasını itti, göz kapaklarımdın dikişi boyunca süründü ve sonunda, çabalarıma rağmen düştüler. Islaklık yanaklarımdı kavuruyordu. İskender'in sıkıştıran sessizliğinde yere düşen her damlanın şırıltısını duyabiliyordum.

Onun mutlak durgunluğu ve sükûneti, sadece vücudumu saran hisler cümbüşünü ve bu hisler arttıkça baskıyı azaltmak için çıkardığım küçük sesleri vurgulamaya yaradı

içimde. Nefes aldım, ağladım, inledim ve sızlandım. Alexander uyarılmamın ve acımın her bir onayını değerli taşlar gibi topluyor gibiydi.

Onları daha da parlatmak istediğinden hiç şüphem yoktu.

Sonunda ona ulaştım, ancak yanağım dizinin iç kısmına değdiğinde durdum. Gözyaşlarım ve terim kumaşı ıslatmıştı. Alexander bir elini başıma koydu ve bir yıldırım iletkeni gibi vızıldayan elektronlarımı ortaladı.

Gözyaşlarım son bir hıçkırıkla kurudu.

"Ne kadar iyi bir fare," diye övdü.

Eğer yanağımın yanında pantolonuna şiddetle bastıran kalın ereksiyon olmasaydı, onun tahrik olduğunu hiç anlamayacaktım.

Bir ürperti omurgamı omur omur sarstı.

Neden onun zorlukla dizginlenen dizginlerini bu kadar çekici buluyordum?

"Buraya. Arkada diz çök," dedi diz çökmüş halime doğru ayağa kalkarken, sikini yanağıma dayadı ve tam boyuna ulaştığında alnıma doğru sürükledi.

Birden pantolonundan çıkarıp ağzıma almak istedim.

Bir şok daha, bu seferki diğerlerinden daha uzundu, öyle ki gelmemek için dişlerimi sıkmak ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirmek zorunda kaldım.

Ayağa kalkabildiğimde, bacaklarımda soğuyan uyarılmanın kayganlığının farkındaydım. Alexander eğildi ve dudaklarıma götürmeden önce bir parmağını ıslaklığın içinde gezdirdi.

İçgüdüsel olarak ayrıldılar ve işaret parmağı dilimin üzerinde kayarken onu emdim.

Temiz, tuzlu ve hafif tatlı.

Dilimi onun etrafında döndürürken, genişlemiş gözbebeklerine karşı hâlâ savaştan grinin dar kenarının kayboluşunu izledim.

Geri çekilmeye çalıştı ve ben daha sert emdim. Bana öfkeli bir Dom bakışı attığında, onu dilime karşı tutmak için dişlerimle ısırdım.

Onu ancak kocaman bir elini kığıma vurmak için getirdiğinde bir çığılık atarak bıraktım.

"Aşığı," diye hırladı.

Belirgin hırıltıyla içimde zafer çiçekleri açtı. Kontrolü kayıyordu ve onu tamamen ezmek benim oyunumdu. Sedirden yukarı doğru kaydım ve kısa, yükseltilmiş sırtının üzerine diz çöktüm, böylece omurgam kığıımın yüksek kemerinden dik bir eğimle kavislendi. Alnımı bağdaş kurduğum

ve düzenli nefes almaya çalıştı.

Alexander elektrik pedlerini derimden nazikçe sıyırarak bir, iki kez etrafımda dolaştı ve sonra uzun bir dakika boyunca arkamda durdu.

Çatlak.

Bir elinde tuttuğı kırbaç, açıkta kalan kalçalarım a şak diye indi. Kalçalarım içgüdüsel olarak öne doğru sarsıldı, ellerim korkunç yanığı ovmak için geriye gitti.

"Pozisyonunuzu koruyun," diye bağırdı.

"Lütfen, Usta," dedim ama sırtımdaki eli beni yüzüstü arkalığa doğru itti ve yalvarışım kayboldu.

"Ellerini kığından uzak tut, *bella*. Onları kırbaçla incitmek istemiyorum. Şimdi her iki yanağına beşer vuruş yapacağım ve sonra, eğer çok güzel yalvarırsan, artık boşalamayana kadar seni becereceğim."

Ellerimin içine başımı salladım, gözlerim kapalıydı ve nefesim sanki yaklaşan kırbaç darbesinin acısını azaltmaya yardımcı olacakmış gibi düzenlenmişti.

Eliyle kığımdaki kırbaç izine vurdu ve sonra sıkıca ovuşturdu, böylece acı derinleşti ve amıma doğru yayıldı.

Tüm vücudum titremeye başladı.

"Sana ne zaman bir emir versem, 'evet, Usta' ya da 'teşekkür ederim, Usta' demeni bekliyorum. Şimdi, her vuruşu saymanı istiyorum.

ve onlar için bana teşekkür et. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Efendim," diye fısıldadım.

Başlayan kırbaçlama beni paramparça etmeliydi. Her bir darbe kısa ve sıcaktı, derimi dağlayan bir demir gibi, o kadar acı verici ve keskindi ki etimin derinliklerine, kemiklerime kadar işliyordu. Vücudum yanıyordu, alevler derimin, kaslarımın ve kemiklerimin her santimini yalayıp geçiyordu, sadece ruhum açıkta kalmıştı ve sedirin üzerinde titriyordu.

Sesim çıkmıyordu, düşüncelerim ya da protestolarım yoktu, sadece ham sinirlerimin parçalanmadan önce kontrol altına alınmasına derin bir ihtiyaç duyuyordum.

"On, Usta, teşekkür ederim" diye fısıldadığım anda Alexander kırbacı bıraktı.

Bir sonraki an, içimdeydi, kaygan amcığımın içinde bir gram direnç göstermeden ilerliyordu. İnledim, o cezalandırıcı bir tempo tuttururken başım omuzlarımın arasında kayıtsızca duruyordu. Taşaklarının sıırıslam olmuş amıma çarparken çıkardığı ses odada yankılanıyor, nefeslerimizin sert temposunu kesiyordu.

Ellerinden biri sol kışımı sertçe kavradı, yanığı yeniden alevlendirdi, böylece inledim ve bağırdım. Diğer omzumun üzerinden kayarak çenemi kavradı.

Alexander yüzümü zorla yukarı kaldırıp karşıdaki aynanın yansımada benimle göz göze gelirken, "Bize bak, *güzelim*," dedi. "Bak seni böyle becermek benim için ne kadar doğru. Tatlı bedeninin acımı ve sikimi kabul etmesi. Normalde olduğundan daha da güzel bir şekilde nasıl çiçek açtığına bak."

Bu doğruydu; gözlerim kızarmış, nemli yüzümde parlak altın paralar gibiydi ve dudaklarım o kadar kırmızıydı ki nefes nefese kaldığımda yakut gibi göz kırpmıyorlardı. Alexander'ın iri vücudu üzerimde kıvrılmıştı, karın kasları sıkıydı ve parlıyordu, nemli altın rengi saçları öfkeyle tahrik olmuş yüzüne dökülüyordu. Bir hizmetçi kızı beceren bir kral gibi görünüyordu çünkü bu onun hakkıydı.

Bir orgazm beni boğazımdan kavrayıp nefesimi keserken gözlerimi sıkarak kapattım. Döllerim onun iten sikine sıçradı, kalçalarını ıslattı ve

altımızdaki sedir. Çenemdeki eli saçıma gitti ve onu yumrukladı, böylece orgazmımı sürdürebildi, içime o kadar sert girdi ki bir orgazm ikiye bölündü, sonra dörde bölündü.

Her şeye boyun eğdim, Alexander'ın bedenimle oynamasına ve zihnimi istediği gibi acımasızca ele geçirmesine izin verdim ve sonunda kendi doruk noktasını müjdeleyen kaba bir bağırışla ödüllendirildim.

Islak bir şekilde daracık amcığma pompalandı, hâlâ sıkışık olan duvarlarımın hissiyle inledi ve sonra aniden çekilerek birleşik sularımızın bacağımdan aşağı kaymasına izin verdi. Bacağımdan aşağı süzülüştümüzü izlerken memnuniyetten ve erkeklik gururundan kızarmış yüzünü görebiliyordum ve bu, hepsinin ardından mini bir orgazmın titremesine neden oldu.

"Benim," diye homurdandı, medeni görünümü özündeki aç, baskın canavarın ezici gücü altında ezilmişti. "Lanet olası benim."

Chapter Eleven

Bir yatakta uyanmak garipti. Aslında, yatağın yumuşaklığından sırtım ağrıyordu ve gece boyunca yorganların çoğunu üzerimden atmıştım çünkü beni sıkıştıran sıcaklığıyla uyuyamıyordum. Alexander'ın yatakta yanımda olmasını beklemiyordum çünkü beni kullandıktan hemen sonra giderdi. Yine de yanımdaki yastıkta onun kokusunu aramaktan kendimi alamadım, ipek kumaşa sinmiş orman kokusu. Kanımı anında ısıttı ve kalçalarımın arasında onun parmakları ya da sikinden başka hiçbir şeyin tatmin edemeyeceğini bildiğim bir kaşıntıyı ateşledi.

Saatler önce iyice işlendikten sonra tüm vücudum gevşemiş ve hazdan ısınmış hissediyordu ama beynim sanki nasıl tedavi edeceğimi bilmediğim bir enfeksiyon kapmışım gibi ağrıyor ve kulaklarımın arası şişiyordu. Bana verilen zevki ve böylesine güçlü bir adamın ağzını en mahrem yerime dayayarak beni ihtiyacım olduğu için değil, sadece istediği için orgazma ulaştırmasının erotik görüntüsünü çok sevmiştim. Onun kontrolcü doğası bu kadar sarhoş edici olmamalıydı ama kendimi onun kölesi olduğumu kabul edecek kadar iyi tanıyordum.

Anlamadığım ve daha önce hiç deneyimim olmayan bir şeye karşı mücadele etmek zordu. Arzu, satış öncesi Cosima'ya yabancıydı. Hiç aşık olmamıştım ya da bir cazibe hissetmemiştim.

Göğüslerime ve kalçalarımaya demir damgalıyor, beni kutsal olmayan dürtülerimin kırmızı harfiyle işaretliyordu.

Artık bunu çok iyi biliyordum ve buna karşı hiçbir savunmam yoktu.

Alexander, kurallarını kendim oynayacak kadar bilmediğim bir oyunu kazanıyordu. Kendimi korkunç derecede adaletsiz hissediyordum ve duşta yıkanıp güne hazırlanırken kendimi gittikçe daha öfkeli buluyordum.

Banyodan çıktığımda yatağımanın üzerine serilmiş kıyafeti görmek öfkemi daha da alevlendirdi.

Tıpkı kullanacağı eti ve avlayacağı faresi olduğum gibi giydireceği bebeğiydim.

Çiçek desenli şal elbisenin lüks kumaşını parmaklarımın arasında ovuştururken bile bu ihlali ona karşı nefret listeme ekledim.

Tıpkı gülünç derecede pahalı, pırıltılı altın rengi La Pearla iç çamaşırının da üzerime tam oturması ve kıvrımlarımı belirginleştirmesi gibi. Beni altın renginde sevdiğini biliyordum, bana yakıştığı için değil, beni ucuzlattığı için. Beni değerli bir at eti gibi satın almak için kullandığı servetin fiziksel bir temsiliydi.

Bir an için kıyafeti çıkarıp çınlıplak dolaşmayı düşündüm ama tüm o kameraların ve gözlerin üzerimde olması fikri, benim gibi nispeten utanmaz biri için bile çok fazlaydı.

Komodinin üzerinde herhangi bir not ya da takip etmem gereken bir talimat yoktu, bu yüzden sadece bir anlık tereddütle odamın kapısını açmaya çalıştım.

Kilit açıldı.

Mekanizmanın yerine otururken çıkardığı ses kulaklarımda bir trompet sesi gibi çınladı. Bu yeni hayatta o kadar az özgürlük vardı ki, her biri acınacak derecede muhteşem hissettiriyordu.

Pencerelerin dışındaki dalgalı tepeler şiddetli yağmurla gümüş rengine bürünmüştü ve dış dünyaya bakmak için elimi camlara bastırdığımda camlar buz gibiydi. Koşmak istedim

Merdivenlerden aŖağı inmek, ağır ön kapıdan içeri dalmak ve çıplak ayaklarımla ıslak çimenlerin üzerinde, çamurdan kahverengileŖinceye kadar kaymak ve zarif olmayan bir yığın halinde yere düşmek istiyordum. Uzuvarımı yeşilin serin örtüsüne yaymak ve yağmurun yüzüme düşüşünü izlemek istiyordum.

"Bir daha hiç dışarıda olacak mıyım?" Sıcak nefesimin camı buğulandırmasını izleyerek kendime sordum.

"Öylesin." Alexander'ın sesi beni Ŗakağıma dayanmış bir silahtan daha çok ürküttü.

Bir an sonra, vücudunun geniş alanı benimkine bastırıldı, böylece sırtımda onun sıcaklığının güneş ışığı ve göğüslerimde camın soğuk tutulması vardı. Bu, Üstadımın yanında her zaman yaşadığım ikiliğin aynısıydı.

Zaptedilemez arzunun sıcak öpücüğü ve utancın soğuk tokadı.

"Zamanı gelince bu evden ve bu hayattan çıkmaya izin verilecek güzelim, özellikle de dün geceki kadar güzel davranırsan." Boğazımda gezinen ipeksi nefesinin dokusuyla ürperdim, ardından dudaklarının nabzıma dokunuşuyla titredim. "Tıpkı Efendin için yapman gerektiğı gibi benim için de dağıldın. Söyle bana, bu sabah kendini yenilenmiş hissediyor musun?"

Yaptım ve bunun ağırlığını taşımak kalbimi kırdı. Bana her dokunduğunda beni parçalara ayırıyor, ancak keskin bir iğne ve sahip olduğı karanlık ipliklerle beni tekrar bir araya getiriyor gibiydi. Acıya alışmaya başlamıştım ve bu beni endişelendiriyordu.

Çünkü bu istifa özlemle doluydu.

Alexander dişlerini boynumun kenarındaki güçlü tendona geçirirken tısladım. Yumuşak bir zevk mırıltısıyla geri çekildi ve fısıldadı, "Önceden verilmiş bir sözüm olmasaydı seni cama karşı siker ve döllerini cama adımı yazmak için kullanırdım."

Hayal kırıklığının endişe verici bir göstergesi olarak mideme kramplar girdi, ama bunu yüzüme yansıtmadım.

Gözlemci bir piç olan Alexander şaşkınlığımı fark etti ve hafifçe gülümsedi.

"Riddick sekiz dövüş sanatında eğitimli." Ona göz kırptım ve Riddick'in elini sıkmak için yanımdan geçerken bana memnun bir bakış attı. "Ve ben de dokuzunda eğitimliyim."

İki dev adamın el sıkışmalarını ve sessizce antrenmanlarını tartışmalarını izlerken sessizce durdum. Riddick büfeye gidip önleri delikli iki büyük maske getirirken Alexander bana doğru döndü.

"Şuraya otur ve sessizce izle."

"Neden yapayım ki? Günlerim benim değil mi ki istediğimi yapayım?" Ben de karşılık verdim.

"Sana ihtiyacım olmadığı sürece öyle."

"Ve burada oturup bir çocuğun kılıcıyla hünerinizi onaylamamı mı istiyorsunuz?"

Zorbamın gözleri karanlıktı, bana dik dik bakarken fırtına bulutları gibi dalgalanıyordu ama tıpkı bir fırtınada olduğu gibi aramızdaki havada elektrik çatırdıyordu. Tenim uğuldadı ve tüylerim diken diken oldu.

"Burada oturup Efendinizi izlemenizi istiyorum. Hareket edişimi izlemeni, bedenimin gücüne ve yürüyüşümün disiplinine tanık olmanı istiyorum. Bir sonraki nefesim kadar kolay bir hesaplamayla nasıl saldırdığımı ve savuşturduğumu izlemeni istiyorum."

"Neden?" Daha önce böyle bir soruyu her sorduğumda sessizlik ve esrarengiz bakışlarla benimle alay etmesine rağmen sordum.

Kaşlarını çattı ve öne doğru atılarak elimi tuttu, beni vücuduna öyle bir çekti ki ona doğru düştüm. Gövdesi çelik yelekle sertleştirilmişti ama yine de bana karşı olan sıcaklığını ve ereksiyonunun kalçama kendi silahı gibi baskı yapmasını hissedebiliyordum. "Aynı seviştiğim gibi dövüşürüm. Bunu ön sevişme olarak düşün."

Beni öyle aniden bıraktı ki, kendimi toparlayamadan bir adım öne doğru sendeledim. Yumuşak kıkırdaması yanaklarıma çok yakın bir alev gibi yandı ve saçlarımı tuttum

Oturmak için minderlerin karşısındaki küçük sehpalara doğru ilerlerken yüzümde bir perde belirdi.

Yerleştikimde, her iki adam da ince kılıçlarını kaldırmış ve bir elleri arkalarında çömelmiş durumdaydı.

"*Gardını al,*" diye seslendi

Riddick. Ve telaş başladı.

Hareketleri yusufçuk kanatları kadar hızlıydı, tam bir sakinlik ve hassasiyetle yere iniyor ve savuşturuyorlardı. Bir hizmetlinin yan taraftaki bir masada oturduğunu ve dijital bir ekranda skor tuttuğunu fark ettim. Riddick'in önde olduğu tek bir an bile yoktu.

Alexander haklıydı.

Sahada ve hayatta olduğu kadar yatak odasında da baskın biriydi. İri vücudunun genişliğinin böylesine hızlı ve zarif bir şekilde hareket edişini izlemek beni dehşete düşürüyordu. Kapitone kollarını kullanarak kırbacı kızgın tenime nasıl indirdiği, kalın kalçaları ve hızlı ayaklarıyla beni balo salonunda nasıl kovaladığı, sonra da beni yere yapıştırırken gövdesinin her santimiyle beni nasıl zapt ettiği aklıma geldi.

Üç maç yaptılar ve Alexander üçünü de kazandı. Bu beni şaşırtmadı.

Aslında, Alexander'ın Riddick'i bu kadar sağlam bir şekilde yenmesinden dolayı göğsümde garip bir zevk çarpıntısı hissettim.

Belki de beni pek çok yönden fetheden adam, bir başkasını fethetme yeteneğine sahip olduğunu kanıtlamıştı, onu benim olabileceğimden daha fazla engelleyebilecek birini ve yine de kaybetmişti.

Alexander bu hayvan ormanının kralıydı ve onun kurallarına boyun eğmek zorunda kalan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni rahatlatmıştı.

Ama bunun tamamen başka bir şey olduğu korkusu vardı. Bu sadece schadenfreude değildi. Bu çok erkeksi gösteriden ilkel bir zevk almıştım.

Onun gücü, iki erkeğin beni becerme arzusu için savaşıması, ama haklı olarak benim olan adamın zaferi ilan etmesi.

Göğsümü daraltan ve kalbimi hafifleten şey *gururdu*. Eğer o bu hayvanlar aleminin kralıysa, belki ben de kraliçesi olabilirdim.

Bitirdiklerinde kızarmıştım, ter alnımda bir utanç tacı gibi boncuklanmıştı ve Alexander maskesini çıkarıp yaklaştığında bunu fark etti. Yakışıklı yüzünde yine o çocuksu, kendini beğenmiş gülümseme vardı.

Kalbimi ona karşı yumuşatmasından nefret ediyordum.

"Gösteriden ne kadar keyif aldığını sormayacağım," dedi yavaşça, her zamanki kesik kelimeleri benimle dalga geçerken alaycı bir şekilde uzadı. "Şu anda elimi kalçalarının arasına koysam ıslanırsın."

Bilinçsizce bacaklarımı birbirine kenetledim.

"Senin aksine, ben sürekli seks düşünmüyorum," diye cevap verdim çenemi kibirli bir şekilde eğerek. "Aslında ben de tam Riddick'e, sen bazı günler dışarıda çalışırken bana eskrim ya da kendini savunma dersleri verip veremeyeceğini sormak istiyordum."

Alexander terden ıslanmış saçlarından bir tutamı geriye itti ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu gezegende benim iznim olmadan sana dokunabilecek hiç kimse yok. Ve belirtmek gerekir ki, bunu kabul edecek kimse de yok."

"O zaman izin ver," diye önerdim, bana çok yakın dururken ondan yayılan terden sıırıslam olmuş nefis sedir ve erkek kokusunu görmezden gelmeye çalışarak.

"Söz konusu bile olamaz."

"O zaman bana kendin öğret," diye cüret ettim, böyle bir canavarın bana karşı savaştığını düşünmek beni hem dehşete düşürdü hem de aynı ölçüde heyecanlandırdı.

Uyluklarımın arasında uyarılmanın bir gül gibi açtığını hissedebiliyordum.

Bende bir sorun vardı, onun etinin yumruklarıma değmesi ve kanının ağzıma akması düşüncesinin beni tahrik etmesi için ruhumda bir tetiği çekmişti.

Alexander dişlerini sıktı, beni incelerken çenesindeki bir kas patladı. Temel heyecanını dizginlemesini, centilmence yetiştirilme tarzı ve psikopatik hesaplamalarından süzerek bir elmas gibi parlatıp rafine hale getirmesini izledim.

Bunu izlerken ağzım kurudu ve ilk kez bu tepki için kendimi suçlamadım.

Bir adamın sana olan çekiminin gücüne karşı kendini yönetmeye çalışmasını izlemek baş döndürücü bir şeydi.

"Riddick," diye seslendi, gözleri benimkilere kilitlenmişken bile. "Çık dışarı."

"Evet, efendim."

Korumasının/ hizmetçisinin gidişini izlemedim ama kapının kapanırken çıkardığı ses, silahın ateşlenmesi gibi yankılandı.

"Kendini kötü adamlara karşı nasıl savunacağını mı öğrenmek istiyorsun? Bana karşı mı? O zaman ayağa kalk."

Topuklarının üzerinde döndü ve tekrar minderlerin ortasına doğru yürüdü, ancak bu sefer meçini yoldaki bir rafa yerleştirdi ve kaskını kenara attı. Ancak bana döndüğünde farkında olmadan onu salon boyunca takip ettiğimi fark ettim.

Kirli gülümsemesi "*iyi kız*" dedi.

Hain bedenim titredi.

"Bir adam bana silahla saldırırken kendini savunabilecek kadar becerikli görünüyordun," dedi hafif eskrim zırhını çıkarıp terden sıırıslam olmuş gövdesini ortaya çıkarırken.

Bir damla nemin sert göğüs uçlarının arasından geçip karın kaslarının kutulu çitlerine sıkışmasını izledim. Parmaklarım pantolonunun bel bandının altındaki yolu izlemek için kaşınıyordu.

"Ağabeyim bana kirli numaralar öğretti, böylece Milano'da geceleri trenden inip eve yürüyebiliyor ve kendimi nispeten güvende hissedebiliyordum. Gerçek bir tehdidi nasıl bastıracağımı bilmiyorum."

"Hayır," diye mırıldandı neredeyse. "Yapamazsın."

"Bana öğretmek istediğine inanmakta güçlük çekiyorum," diye itiraf ettim, hızlı ve tehditkâr adımlarla üzerime gelirken. Önümde durduğunda, sanki dörtnala koşmak isteyen ama binicisi tarafından dizginlenen bir at gibi aniden durdu. Durgunluğundaki potansiyel enerjiyi, vaat edilmiş bir şiddet tehdidi gibi hissedebiliyordum.

Tanrım, ama beni ne kadar incitmek istediğini biliyordum. Neredeyse benim istediğim kadar.

"Bu hayatta seni korumak için yanında olamayacağım zamanlar var. Sana kendine nasıl yardım edeceğini öğretmek benim görevim ve bilmen gereken her şeyi sana öğreteceğim." Boğazındaki nabzın atışını ve ereksiyonunun beyaz pantolonunun üzerindeki gerginliğini görebilmeme rağmen bana sakince konuştu. "Çünkü hayatında sözü geçen tek erkek benim."

"Sen benim her şeyim olamazsın."

"Yapamaz mıyım?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, yarı giyinik haliyle bile kibirli bir lord gibi görünüyordu.

"Benim bir babam, bir kardeşim ve arkadaşlarım var. Hayatımdaki tek önemli erkek sen değilsin."

"Öldüm. Baban senin için öldü, tam da olması gerektiği gibi. Bunu ben yaptım. Kardeşin Londra'daki Finborough Tiyatrosu'nda bir yerleştirmeden yararlanıyor. O ipleri kimin çektiğini sanıyorsun? Ailen dışında hiç arkadaşın olmadı; aksini iddia etme. Kıskanç köy kızları için fazla güzel, oğlanlar içinse bir şehvet nesnesi olarak görmezden gelinemeyecek kadar olgun bir kızdın." Bir adım daha yaklaştı ve o müthiş boyuyla yüzüme baktı. "Ben senin efendinim, Cosima. Sadece bedeninin değil, değer verdiğin her şeyin efendisiyim."

Onun iyiliği için ağlamak istedim. Babamın bencilce yaptığı yıkımdan nefret etmiştim. Kardeşimi, Sebastian'a yaptığı iyilikler için Tanrı'ya ya da ona teşekkür edecek kadar çok seviyordum.

Ama her zaman boğazını parçalamak istedim çünkü beni açıkça manipüle etmesine rağmen işe yarıyordu.

"İnsanların değiştiremeyecekleri şeylere karşı savaşmaları ne kadar komik," dedi Alexander iç mücadelemi izlerken acımasızca. "Neden o güzel öfkeni

Kendini savunmak mı? İlk başta içgüdülerinizle hareket etmenizi istiyorum, sonra size bazı hareketler öğreteceğim."

Son kelime havada kaybolmadan önce saldırdı.

Beni yere çarpıp ağırlığıyla orada sabitlediğinde nefesim vücudumdan dışarı fırladı. Bacağımı onunkinin arasına çekecek kadar kıpırdandım, sonra ayak parmaklarımı sertçe toplara doğru kıvırdım.

Acıyla ofladı ve omuzlarını itip gövdeyi onunkinin altından çıkarabileceğim kadar beni bıraktı. Onları kaldıraç olarak kullanarak bir bacağımı dışarı çektim ve yüzüne sert bir tekme attım.

Burnu hafifçe çatırdadı ve burun deliğinden bir kan damlası yuvarlandı.

Zafer kazanmış bir canavar gibi uludum.

Alexander böbürlenmemden yararlanarak beni yüzüstü çevirdi ve üstüme çıktı, bacaklarımı ve kollarımı öyle sağlam bir şekilde yere sabitledi ki kendimi yere çivilenmiş gibi hissettim.

"Tutkunun hüküm sürmesine asla izin verme," diye öğüt verdi nemli boynuma karşı. "Soğukkanlı zihinler galip gelir."

Bana karşı sıcak baskısı hoşuma gitse de beni bıraktı ve sürpriz bir şekilde bana öğretmeye başladı. Beni arkamdan yakaladığında, karnımın üzerine yere yatırdığında ve şakağıma silah dayadığında saldırganı nasıl etkisiz hale getireceğimi öğrendim. İkimiz de birbirimizin teriyle kayganlaşana ve nefeslerimiz ciğerlerimizde dalgalar gibi akana kadar bir saatten fazla pratik yaptık.

"Üstüme gel," diye meydan okudum sonunda, ellerim iki yanımda, onunla dövüşmeye hazır bir şekilde çömelmişim.

"Kazanan diğerini sikecek," diye karşılık verdi

Alexander. O kazanacaktı.

İkimiz de bunu yapacağını biliyorduk ve ne kadar sık pratik yaparsam yapayım ya da ne kadar ustalaşırsam ustalaşayım

-Beni bir güreş maçında yenemeyeceğini söyledi.

Bu bahis, zaferimin imkânsızlığıyla ilgili değildi. Beni kazanmak istemediğimi kabul etmeye zorluyordu.

Ben istedim.

"Anlaştık," dedim ve sonra atıldım.

Bacaklarından birini altından çekip aldım, sonra da şiddetli bir yumrukla boğazına saldırdım. Ukalaca bir manevraydı, bu yüzden bunu yapmaya karar verdim çünkü Alexander'ın daha kolay hareketler arayacağını varsayıyordum.

Her şeye hazırды.

Yumruğumu yakalayıp bükerek beni acıyla yere serdiğinde irkildim, ikimiz de dizlerimizin üzerine çökmüş, birbirimize bakıyorduk.

Gözlerimizi kırıştırdık, bir avın, avcısının görüş alanında olduğunu anladığı anın içinde asılı kaldık. Ve sonra saldırdı.

Bir kalp atışından daha kısa bir süre içinde bileklerim yere yapışmış ve onun ağır bedeni karnıma binmişti.

Yine de bana böyle bir tutuşu nasıl kıracağımı öğretmişti, bu yüzden kalçalarımı ittim ve kollarımı onlara doğru salladım, onu o kadar sert bir şekilde öne doğru salladım ki neredeyse yüzüstü düşüyordu.

Sadece, çok hızlı ve güçlüydü.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken beni yine ayak bileğimden yakaladı ve sonra tekmeleyerek ve bağırarak vücudunun altında sürükledi. Şiddetli bir çekişle elbisemin kapağını kopardı, böylece renkli kumaş altımızda ezilmiş çiçekler gibi kıvrıldı. Seksimi avuçladığında nefesim kesildi, sonra kumaşı oradan da yırttı, pahalı iç çamaşırı parmaklarının arasında paramparça oldu.

Aleti aniden avucunun içindeydi, şişmiş ve daha önce hiç görmediğim kadar kızarmıştı.

İçime girdi, erimiş kıvrımlarımı bir mızrak gibi ayırarak en derinlerime kadar okladı.

"Galip gelen ganimeti alır," diye kulağıma homurdandı ve bir eliyle bileklerimi sıkarken diğer eliyle beni hafifçe boğdu.

Cezalandırıcı bir tempo tutturdu, kalçalarını öyle bir eğdi ki kalın kafası ön duvarımdaki sinir düğümüne sürtündü. Kasıklarındaki hafif kirli sakal ağrıyan klitorisimi törpüledi, piercingi ileri geri itti, böylece tüm seksim statik elektrikle doldu.

Canımı yakmasına rağmen ona sıkıca sarıldım, çünkü canımı yakmıştı.

Dişlerinin boynumun ve göğüslerimin hassas etini ısırmasını, dokunuşuyla tenimin altında mor çürüklerin ve kırmızı gelinciklerin açmasını seviyordum. Kendini derinliklerime yerleştirirken ve sonunda düşmüş bir düşmanın ölümü üzerine zaferini ilan eden bir savaşçı gibi sert bir bağırışla boşalırken onun seksimdeki acısını.

Düşmüştüm, onun karanlığının derinliklerine gömülmüştüm ve yeraltı dünyasına öylesine yerleşmiştim ki asla geri dönüş olmayacağını biliyordum.

Beş yıl geçebilir, aramızdaki sözleşme zamanla toz haline gelebilirdi ama ben her zaman, temelde ve en önemlisi, Efendi Alexander'ın kadını olacaktım.

OceanofPDF.com

Her gece odamda beni kullanıyor, siyah çantasından sinsi oyuncaklarını çıkarıyor ve Dr. Frankenstein'ın canavarı üzerinde deney yaptığı gibi onları benim üzerimde kullanıyordu. Ben de bir canavara dönüştüm. Hovardaca boyun eğme gösterileriyle yaşayan ve sürekli hükmetme arzusu duyan bir canavar.

Günlerimi yemek yapmayı öğrenerek ya da nazik cazibesi ve rahat tavırlarıyla her günün neşesi olduğunu kanıtlayan Douglas ile mutfakta takılarak geçirdim. Bazen Bayan White bize çay yapar ve genç Alexander'la ilgili, bana hiç de çekici gelmeyen hikâyeler anlatarak beni eğlendirirdi.

Yine de yemek pişirmek benim tutkum değildi, boş zamanlarımın geri kalanında yaptığım gibi muhteşem spor salonunda çalışmak da öyle.

Can sıkıntısının beni ele geçirmekle tehdit ettiği o anlarda bana eşlik eden Noel'di, sanki Alexander'a verdiğim sözü ne zaman bozabileceğimi biliyordu. Babasıyla vakit geçirmenin yasak olduğunu biliyordum ama nedenini kesinlikle bilmiyordum. Bana göre Noel orta yaşın biraz gerisindeydi, emekli olduğu belliydi ama hâlâ zihinsel bir tartışma ve ilginç bir arkadaşlık isteyecek kadar zindeydi.

İlk başta hizmetkârların efendimi ispiyonlayacağından endişe ettim ama birkaç gün sonra anladım ki geminin dümeninde Alexander olsa da sahibi babasıydı.

Ayrıca, kendini hayatımdaki en güçlü ve önemli kişi olarak gören adamdan bir sır saklamak hoşuma gidiyordu.

İngiltere'nin gri dünyası yaklaşan kışla birlikte daha da karanlık ve ıslak hale gelirken, çoğu öğleden sonrayı ateşin önünde satranç masasında geçirirdik. Taşları sanki zihnimin bir uzantısıymış gibi hareket ettirmeyi ve Noel'in neredeyse her zaman saldırgan olan zekice saldırılarını kendi ince savunma hamlelerimle savuşturmayı öğrendim. Çoğunlukla, nasıl

piyonlarımla savaşıyorum - onları ne zaman daha büyük bir iyilik için feda edeceğim ve ne zaman bir tanesini daha etkileyici bir parçaya yükselteceğim.

Bir gün beyaz piyonlardan biri kayboldu ve Noel yedeğini getirmek zorunda kaldı. Ona cebime attığımı söylemedim ama sanırım biliyordu ve umursamadı.

Arkadaşlığımdan hoşlanıyordu ama ben de en az çaldığım kişi kadar bir piyondum ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Pearl Hall'daki üçüncü ayımın ilk gününde Alexander olmadan uyandım. O gece Londra'daydı ama bana verdiği devasa siyah dildoyu küçük amımda kullanışımı izlemek için Skyped'dan aramıştı. O sabah hala ıslaktım ve bana söylediği gibi duş almadım. Bunun yerine, sabahları benim için her zaman hazır olan kıyafeti, rahat hareket etmeyi sağlayan ama kıvrımlarımı saran bir tür pahalı elbiseyi itaatkâr bir şekilde giydim ve evi günlük keşfime çıktım.

Ancak o sabah Noel, bana kapalı olduğunu çok iyi bildiğim iki çift kapının önünde beni bekliyordu.

"Merhaba sevgili Ruthie," diye selamladı her zaman yaptığı gibi. "Bugün sana bir sürprizim var."

Bu kapılar evdeki diğer kapılardan farklıydı, çift genişlikteydi ve bazı yerleri çatlamış ve aşınmış ağır, eski bir ahşaptan oyulmuştu. Değiştirilmemiş ya da evin geri kalanındaki temiz, açık renklere boyanmamışlardı.

Noel iki kaba metal kolu kavrayıp ağırlıklı kapıları iterek açmadan önce içeride bir kütüphane olacağını biliyordum.

Ne zaman önünden geçsem, kapının altındaki ince dilimin altından sızan parşömen ve kumaş kokusunu alabiliyordum. İçeriye girmeyi o kadar çok istiyordum ki, bazen üç katlı konağı günlük turumda dışarıda durup parmaklarımı ahşaptaki çentiklere ve kıvrımlara bastırıyor, içeride hangi hazinelerin yattığını hayal ediyordum.

Bu kadar hayranlık uyandırıcı olacaklarını asla tahmin edemezdin.

Devasa oda genişliğinden daha uzundu ve kirişlerine kadar beyaza boyanmış ve altın varakla süslenmiş zarif oymalı ahşap raflarla doluydu. Tavan da evdeki diğer pek çok tavan gibi boyanmıştı ama bu resimlerde Atlas, tüm güzel detaylara sahip dünyayla birlikte acayip kaslı omuzlarının üzerinde resmedilmişti.

Parke zemin, devasa, solmuş İran halılarının altından görünecek şekilde parlatılmıştı ve geniş odanın en ucunda, tüm İtalyan ailemin rahatça sığabileceği kadar büyük bir mermer ocak duruyordu.

Günlerimi kitapların arasında geçirmek ve ocağın önündeki deri koltuklara kıvrılıp ölmek istiyordum.

Noel gururlu bir baba gibi gülümseyerek, "Sen de çok sevdin," dedi. "Öyle olacağını biliyordum."

Parmaklarımı ahşap bir sehpa üzerine yerleştirilmiş büyük bir yerkürenin üzerinde gezdirirken ona dürüstçe "Burayı ne kadar çok sevdiğimi anlatmak için ne İngilizce ne de İtalyanca yeterli kelime var," dedim. İşaret parmağım hiç şaşmadan haritada "Napoli" yazan küçük noktaya gitti.

"Alexander'ın sana neden barikat kurduğunu merak ediyor olabilirsin." Bu bir soru değildi, ama çarpık cam pencerelerden sızan ışıktaki yanıp sönen cazibeyi hissedebiliyordum.

Balığa çıkmak istiyordu ve ben de yakalamak istediği değerli alabalığıydım.

"Dürüst olmak gerekirse Dük, Üstat Alexander'ın bir şeyi neden yaptığını merak etmenin sonuçsuz bir çaba olduğunu fark ettim."

Kıkırdadı ve ellerini arkasında kavuşturarak pahalı takım elbisesi içinde iyi yetiştirilmiş bir İngiliz beyefendisinin mükemmel görüntüsünü çizdi.

"Her ne olursa olsun, bir an için örtülü perdeyi aralamama izin verin."

Onu uzun kütüphane boyunca şöminenin etrafında kümelenmiş sandalyelere kadar takip ettim ve bakışlarını şöminenin üzerinde asılı duran yağlı boya tabloya kadar izledim.

Orada tasvir edilen kadın gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi ama nefesimi kesen şey bu değildi.

Hayır, İtalyan olduğu şaşırtıcı derecede açık bir gerçektir.

Bir süre İngiltere'de kaldığı için teni açık olsa da sıcak zeytin teninde ve koyu kirpikli gözlerinin badem rengindeydi. Sicilyalı bir kadının kalın, siyah saçlarına ve kaşlarına sahipti ve vücudu da öyleydi; yüksek, sivri göğüsleri ve düzgünce kıvrılmış bir belden sonra geniş kalçaları vardı.

"Karım," diye açıkladı Noel, sesi dikkatle tüm duygulardan arındırılmıştı. "Chiara dokuz yıl önce vefat etti. Sanırım ilk tanıştığımızda Bay O'Shea'nın mutfakta bunu açıkladığını duymuştum."

Başımı salladım, sesim boğazımın derinliklerine hapsolmüştü. Ona armağan etmek istediğim çok sayıda başsağlığı ve soru vardı ama iyi karşılanacaklarını düşünmüyordum.

"Pearl Hall'da ne yaptığınızı daha iyi anlayabilmeniz için size hikayenin bir kısmını kendim anlatmak istiyorum."

Şok içinde ağzım açıldı ve elim ağzımı kapatmaya gitti.

Noel bana geldiğimden beri aklımı kurcalayan birçok sorunun cevabını veriyordu ve ben onun cömertliğini geri çekecek bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum.

"Oturun lütfen" dedi ve ben maun sandalyelerden birine oturana kadar bekledikten sonra kendisi de bir tane aldı. Bir bacağını diğerinin üzerine atarak yerleşmesini izledim. ve hikâyesini anlatmaya hazırlanırken parmaklarını dikleştirdi.

"Chiara ile modern hac yolculuğum Grand Tour'u yaparken tanıştım. Roma Kulezyumu'nda bir tura liderlik ederken gördüğüm muhteşem bir şeydi ve genç, kibirli bir lord olduğum için hemen yanına gittim ve ona bir gelato ısmarlamama izin vermesini istedim." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "O ilk günden beri aşk vardı."

Romantik kalbim göğsümde iç çekti. Ayaklarımı koltuğun üzerine kıvırdım ve yumuşak minderlere daha da gömüldüm.

"Eve dönme vakti geldiğinde onu da yanımda götürdüm. İtalya'da ailesi yoktu ve ben de ona eşim olarak bakmaktan

büyük mutluluk duydum. Yıllar geçtikçe o da

Latin yanlarını düzeltmesi biraz zaman alsa da İngiliz sosyetesinin baş tacı mücevherlerinden biri." Bana cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi, ben de Latince kenarlarımı oldukça sevmeme rağmen ona küçük bir kahkaha attım.

"Yine de yıllar boyunca ziyaret etmeye kararlı bir arkadaşı vardı. İlk başta bunu önemsemedim ve bu adam, Amedeo, benim için bir kardeş, çocuklarım için bir amca gibi oldu." Çoğul kullanması karşısında kaşlarımı çattım ve cevap olarak dudakları inceldi. "Evet Cosima, bunu halledeceğim."

"Görüyorsunuz, aileme bakması için bu adama güvenmiştim. Karım Amedeo'nun İtalya'daki evine ziyaretlerini artırmaya başladığında bunu hiç önemsemedim, ama sonra en küçük oğlum Edward da onu takip etmeye başladı. Orada uzun zaman geçiriyor ve somurtkan, ruhen çökmüş bir şekilde geri dönüyorlardı. Endişelenmeye başlamıştım ama bana hiçbir şey söylemiyorlardı. Chiara'yla oraya son gidişinden önce bu konuda epey tartışmıştık çünkü ona gitmesinin yasak olduğunu söylemiştim.

"Alexander'dan dört yaş küçük, güçlü ve güzel bir delikanlı olan Edward'la ayrıldıktan iki gün sonra Edward evi aradı. Telefonu açan Alexander'dı ve annesinin öldürüldüğünü ilk öğrenen de Alexander oldu."

Nefesim kesildi. "Öldürüldü mü? Kaza geçirdiğini sanıyordum?"

Sözlerini elinin tersiyle itti. "Bu uydurma daha sonra ortaya çıktı. İlk başta Edward onun öldürüldüğünü kabul etti, çığlığını duyduğunu ve bir an sonra da yere çarparak öldüğünü söyledi. Polis olaya dahil oldu ama hiçbir şey bulunamadı. Eğer onu biri ittiyse, bu evdeki biri olmalıydı."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, sahneyi hayal ettim ve apaçık gerçek karşısında yıkıldım. "Sence Amedeo muydu?"

"Amedeo olduğunu biliyorum," diye onayladı Noel. "Ama hepsi bu değil. Edward o olaydan sonra eve hiç dönmedi. Katille birlikte İtalya'da kaldı ve polise Chiara'yı Amedeo'nun itmediğine dair söz verdi. Eve dönmesi, bizimle konuşması ve açıklama yapması, en azından cenazeye katılması için ona yalvardım ama gelmedi ve h a l a d a gelmedi.

O zamandan beri dönmedi." Soğuk taş ocağa bakmaktan gözlerime döndü, gözleri boş tabutlar kadar karanlıktı. "Bu yüzden Düşes Greythorn'un ölümünden bahsetmiyoruz ve bu yüzden Edward Davenport'un adı zihinlerimizden silinmiş durumda."

"Ama nasıl? Yani, suçu onun işlediği bu kadar açıkken Edward neden amcasını savunsun ki?" Aklım bir türlü almıyordu. "Hikâyenin bazı detaylarını kaçırıyor olmalısın."

"Amedeo'nun işlediği suçu onaylamasından başka bir eksiğim yok. O zamandan beri, bazı çok güçlü dostlarımın yardımıyla bu adam hakkında araştırma yaptım ve *Camorra'nın bir üyesi* olduğunu öğrendim."

Şok nefesimi kesti.

"Aslında Amedeo'yu *Capo Salvatore* olarak tanıyor olabilirsiniz. Onu tanıdığınızı görüyorum," dedi Noel küçük, esrarengiz bir gülümsemeyle. "Sanırım Napoli ve çevresindeki bölgelerde oldukça güçlü bir nüfuzu var."

Mideme kramplar girerken ve kalbim teklerken "Öyle," diye itiraf ettim.

Çırpınan bir motor gibi hissediyordum.

"Alexander'ın tüm dünyada satın almaya değer herhangi bir kadına sahip olabileceksen neden seni seçtiğini hiç merak etmedin mi?" Noel alay etti.

"Evet," diye fısıldadım, elim boğazımı aniden tıkayan büyük taş kütlesine masaj yapmak için yukarı kalktı.

Merak ettim, merak ettim ve şimdi çirkin gerçeğe karşı karşıya kaldığım için bilmek istemiyordum.

"*Camorra'ya* sızmak için seni kullanmak istiyor. Amedeo Salvatore'ye yaklaşmak ve onun işini bitirmek için."

Kelimeler zihnime bir kurşun gibi saplandı, beynimi parçaladı ve sahip olduğum her şeyi kayıp gri madde gibi güzel kütüphaneye saçtı.

Alexander benim Salvatore'la olan bağlantımı nereden biliyordu? Hayatını kurtardığım ve adımı yüksek sesle söylediğim gün mü, yoksa ondan önce mi öğrenmişti?

On sekiz yaşında bir kızın, bırakın dünyanın en kötü şöhretli mafya örgütlerinden birini, herhangi bir yere sızmasını nasıl bekleyebilirdi?

Çok merak ediyordum ama şimdi Pandora'nın Kutusu ayaklarımın dibinde açılmıştı ve cevapları içine tıkıştırmak istiyordum çünkü sadece daha fazla soruya yol açıyorlardı.

OceanofPDF.com

Chapter Thirteen

Gecenin bir vakti, gökyüzünün en karanlık olduğu ve her şeyin çok yakın hissettirdiği bir anda uyandım, sanki atmosferin siyah kâsesinden dökülen mürekkep her yarığın arasına düşmüş gibiydi.

Hafifçe kıpırdandım ve ellerim görünmez bir bağa takılarak geri çekildi. Tekrar çektim ve farkında olmadan bacaklarımı tekmeleyerek onların da bağlı olduğunu gördüm.

Yatağın üzerinde dev bir X şeklinde açılmıştım ve uzuvlarım her bir direkte bağlanmıştı.

Çıglık atmak için ağzımı açtım ama ses çıkaramadan bir el ağzımı kapattı.

"Sus güzelim," dedi Alexander'ın keskin sözleri durgun havada kâğıtlar gibi hışırdadı. "Geç oldu ve bütün ev uyuyor."

Elinin arkasından itiraz etmeye çalıştım ama elini dudaklarımın üzerinde sıkıca tuttu.

Burnunu kulağıma yaklaştırıp fısıldarken sıcak nefesi yanağımda geziniyordu: "Mücadele etmene gerek yok *Topolina*. Seni bu yatağa bir kelebek gibi sabitledim ve sana bu şekilde davranmak istiyorum. Saygı ve şefkatle, olduğun güzel ve kırılgan yaratık gibi."

İnledim ve yüksek sesle söylememe izin verilmeyen kelimeleri mükemmel bir şekilde tercüme ediyor gibiydi.

"Bu, babamın bu öğleden sonra size yanlışlıkla söylediği şeyle ilgili değil. Evindeki kapıları ve sırları açmak onun haddine değildi. Söylediği yalanlar hakkında daha sonra konuşacağız. Bu, dün gece ya da ondan önceki gece sana karşı yaptığım sertlik için bir bağışlama eylemi değil. Bedenine yaptığım şeyler için senden asla af dilemeyeceğim." Karanlıkta kıpırdandı, cehennemden çağrılmış bir iblis gibi gölgeden oluşan büyük bir canavar. Doğruldu ve komodinin üzerindeki bir şeye uzanırken sert aletinin ıslak ucu kalçama bulaştı. Çıplak olduğunu öğrenince içimden azgın bir arzu ürpertisi geçti.

"Bu BDSM'nin diğer yüzü hakkında," diye devam etti bir grup anlamsız öğrenciye ders anlatan bir profesörün mülayim tonuyla. "Bizim ilişkimiz kontrol ve teslimiyetle ilgili. Bu, canın yanana kadar seni becermek istersem yaparım ve sen de bana izin verirsin anlamına geliyor. Bu aynı zamanda şu anlama da geliyor: Eğer sen zevkten düşünemeyen, titreyen bir et yığınının dönüşene kadar saatlerce kalçalarının arasındaki balı yemek istersem, bunu yaparım. Size sahip olmak için canınızı yakmama ya da sizi tehdit etmeme gerek yok. Zevkte de egemenlik vardır."

"Şu anda senin dokunuşunu istememem önemli mi? Noel'in bana söyledikleri yüzünden kendimi parçalanmış hissetmem umurunda mı? Sen... senin için hayatımı tehlikeye atmamı istiyorsun ve ben senden hoşlanmayı bırak, seni daha yeni tanıyorum!"

"Sus güzelim," diye yalvardı, parmağını ağzıma bastırarak. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer benimle şimdi oynarsan, sorularını sonra cevaplayacağım."

"Neden böyle olmak zorunda? Neden sadece konuşamıyoruz?" Kelepçelere karşı kıvrınarak sordum.

"Çünkü ilişkimizde birçok kez sen bir şey yapmak istemeyeceksin ve ben yapacağım. Karşılanması gereken tek kişinin *benim* arzularım olduğunu öğrenmelisin. Ders üç, *Bella*. Şimdi, anlaştık mı?"

Konuşma hakkı için onunla dövüşmek istedim. Antrenmanlarımızda bana öğrettiği gibi yumruklarımı ona indirmek ve bu kadar kavgacı olduğu için kanını akıtmak istiyordum ama hareketsizdim ve onun merhametine kalmıştım, bu yüzden başımı salladım.

"Evet?" diye sordu.

"Evet, Efendim," diye tısladım.

"Aferin küçük fare," derken karanlık sesinde bir kahkaha vardı.

Yavru kedi tüyü kadar yumuşak bir şeyi göğsüme yaklaştırıp göğüslerimin arasından aşağıya, karnımın üzerinden kalçalarımın tepesine doğru gezdirirken sessiz kaldım.

"Dediğim gibi, bu sahne acıyla ilgili değil. Boşaltılabileceğin tüm lezzetli yolları keşfetmekle ilgili. Seni kırbaçlayacağım ve sonra tam da bunu yapacağım, kalçalarının arasına yerleşeceğim ve sen dilimle orgazm olana kadar ziyafet çekeceğim."

"Kulağa acı verici geliyor," diye fısıldadım boğazımdaki içgüdüsel korkuyu bastırarak. "Benden yeterince şey almadın mı?"

"Tenini benim için şarkı söyler hale getirecek," diye söz verdi ipek gibi, dalları tüy kadar hafif geçişlerle uzuvlarımın üzerinde gezdirirken. "Eğer benim için sessiz kalabilirsen, gelecek hafta bir telefon görüşmesi daha yapmana izin verebilirim."

"Manipülasyon ve orgazm beni sana sevdirmeyecek," diye tersledim onu, meme uçlarım şehvetle kabarıken bile.

"Bu bir ilk olurdu," diye sert bir şekilde yorum yaptı ve ardından

Şaplak.

Kırbaç, göğüslerime yüzlerce arı iğnesi gibi indi.

Ele geçirilmiş bir kadın gibi nefes nefese kaldım ve kırbacı etime indirmeye devam ederken bunu hissettim, sanki günah için yaratılmış akılsız bir ruh zihnimi ele geçirmişti.

Bayıldım.

Deri tenime indiğinde havanın yumuşak çalkalanışı ve tutuştuğunda maytap sesine benzeyen hafif çıtırtı

Tenime ateş düştü.

Çok geçmeden kıvranmaya başladım, ağzımdan nefesler çıkıyordu.

Tenimin her santimetrekaresi hislerle canlıydı ve zihnim kafamın içinde parlıyordu. Eğer bağılı olmasaydım, yataktan aşağı uçabilirdim.

"Benim için gül altına dönen şu muhteşem tene bakın," diye mırıldandı Alexander başladıktan bir süre sonra.

Kırbacı yere bıraktığında bir gümbürtü duyuldu ve ardından ellerinden biri göğüs kemiğime sertçe bastırırken, diğeri sıkıca seksime takıldı ve ön duvarımdaki sinir düğümünü hatasız bir şekilde buldu.

Parmaklarını etime doğru sertçe kıvırdı ve bir anahtarın kilide girmesi gibi hissettirdi.

Açıldım, dölleri parmaklarına çarptı, ruhum manyetik bir güçle onun üzerimdeki gücüne çarptı, o anda benimle ilgili, etrafımdaki her şey kaybolduğunda temsil ettiğı güç direğı.

Adı dilimdeydi ve dişlerimin arasına sıkışmış, ses kutumda bozuk bir plak gibi dönüp duruyordu. Tadını seviyordum, dudaklarımı sesli harflerin üzerinde kıvırıyor ve sessiz harfleri sertçe ısıırıyordum. Havva'nın yasak meyvesi kadar erotik ve tehlikeliydi.

Duygularımla sarsılsam bile, beynimin mantıklı kısmı artık bu tür karanlık zevklerin tadına vardığım için geri dönüşü olmayabileceğini fark etti.

Alexander parmaklarını kalçalarımın arasındaki ıslak havuzda oynatırken, "Ne kadar iyi bir köle," diye övdü, emici, kaygan sesler gece yarısı sessizliğinde tamamen müstehcen. "Adımı çok güzel söylediğın için konuşmana izin veriyorum."

Görüş alanımın altına doğru eğilip düşük ışııkta parıldayan bir şeyle geri döndüğünde usulca nefes aldım.

"Bu acıtacak," dedi ve sonra parmakları klitorisimi sıkıştırıyordu.

Zaten bir orgazmdan dolayı çok hassas olan şişmiş cinsel organımı sıkıştırırken acı dolu bir hırıltı boğazıma düğümlendi. Parlak acının parıltısı, iç uyluklarımın etrafında kıvrılan, seksime ve sürekli yaşamla zonkladıkları ve kasıldıkları kalçalarımın doğru oklanan kökleri büyüttü.

Kelepçelere karşı kıpırdandım ve inledim, ama boyun eğmediler.

"Bu senin dördüncü dersin, *Topolina*," dedi Alexander kulaklarımdaki kan hücumunun üzerine. "Acıdan nasıl zevk alırsın."

Ayağa kalktı, parıldayan bir metal parçasını ellerinin arasında dolaştırırken üzerime dikildi. "Bunlar meme ucu kelepçeleri. Hazır mısın?"

"Seni sadist piç," diye bağırdım.

Karanlıkta parlayan bir ışık, onun kurt gibi sırtıışıydı. "Ben bir sadistim. Tıpkı senin mazoşist olduğun gibi."

"*Bir fanabla*." Onu cehenneme lanetledim ve şeytan sanki bu bir lütufmuş gibi güldü.

"Eğer o günahkâr göğüslerinde bu vahşi kıskaçlarla beş dakikadan kısa bir süre içinde gelersen, seni yalancı çıkaracağım," diye söz verdi karanlık bir şekilde.

Gölgeli başıyla eğilip bir meme ucumu ısırırken, parmaklarıyla diğerini bir çiçekmiş gibi koparmasını izledim. Göğüslerimin uçları gelincik gibi kızardığında, o metal dişlerini her bir noktanın üzerine kenetledi ve acı iniltilerimi öptü.

Yaptığı işi incelemek için yataktan uzaklaştı, çıplak ayaklarının yere değen yumuşak yastığı yataktan uzaklaştığını gösteren tek işaretti.

Işıklar açıldı ve hemen karartıldı.

Gözlerimi kırıştırarak görüş alanımdaki lekeleri yok ettim, vücudumda giderek artan zevkle nefes nefese kaldım ve yatağın sol alt tarafına süslü altın bir boy aynası taşımasını izledim.

havaya kaldırdı ve sonra başını eğip dudaklarını şişmiş amımın etrafında kenetledi.

Hem yattığım yerden hem de aynaya bakarak bana ziyafet çektiğini görebiliyordum. Beni havada tutarken gururlu omzu güçle bükülmüştü, güçlü ayakları yatağa kıvrılmıştı, böylece üzerime çıkabiliyor ve diliyle içime girebiliyordu.

Dudaklarıyla beni öyle bir becerdi ki, dişleri klitorisime öyle güzel vuruyordu ki, derim sanki atom atom parçalanacakmış gibi hissediyordum. Ağzına karşı ahlaksızca kamburlaştım, ağzımdan anlamsız zevk sesleri çıkıyordu. Beni genişletmek için iki parmağını kullandı, üçüncüyü ve sonra çığlık atmama rağmen dördüncüyü ekleyene kadar acımasızca amıma girip çıktı.

Onun tarafından ağzına kadar doldurulmak, ona verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar kullanılmak istiyordum. Düşüncelerimi duymuş gibi, kalçalarımı omuzlarına dayadı ve diğer elini göt deliğimde kullandı, parmaklarını seksle nemlenmiş tomurcuğun etrafında gezdirdikten sonra başparmağını acı veren parlak bir *patlamayla* içeri soktu.

Kafamdaki ışık bir süper nova gibi bedenimde patladı ve beni altın bir unutuşa boğdu. O kadar sert boşaldım ki, sadece Alexander'ın titiz ellerinde ve yetenekli ağzında gevşekçe bir arada tutulan parçacıklar olarak var oldum.

Kalın sikini doğrudan amımın sonuna kadar soktuğunda aklım hâlâ uçuyor, amım hâlâ kasılıyordu. Sersemlemiş gözlerim kafamın içinde döndü ve sonra omuzlarının üzerindeki aynaya yerleşti.

Mükemmel yarım aylar gibi oyulmuş ve dolgun kalçalarının içime girerken esnediğini görebiliyordum. Keşke ellerim serbest olsaydı da onu orada kavrayabilseydim ve altın teninin gücünü ve esnekliğini dokunuşlarımın altında hissedebilseydim.

Kalçalarıyla beni yatağın içine doğru itti ve avuç içlerini uyluklarımın iç kısımlarına koyarak bacaklarımı yukarı doğru açtı.

Aynada müstehcen bir şekilde görünüyordum ve amacının bu olduğunu anladım, böylece kalçalarının her sert vuruşunda alnının parlayan pembe amıma batışını izleyebilecektim.

Ucu rahmimi dürttüğünde çığlık attım, bunun morartıcı itişisi zihnimi daha da uzaya fırlattı. Orgazmım devam etti, bir tsunamiden sonraki gelgit gibi yavaşça yumuşadı, ta ki ben gevşeyip Alexander'ın üzerimde yattığının farkına varana kadar. Dışarıda, siki hala kalçamda sert bir şekilde dururken amım hiçbir şeye dayanamıyordu.

Boşalmamış olmasına itiraz etmek istedim çünkü bir şekilde bu benim için hayati görünüyordu. Sahibim boşalmazsa iyi bir itaatkâr olur muydum?

Ama sonra saçımı okşadığını fark ettim.

Donup kaldım, nefesim kehribar gibi ciğerlerimde hapsoldü.

Gözlerim bu şefkatin cevabını bulmak için yüzünü taradı ama tek bulabildiğim aristokrat yüz hatlarının mükemmel simetrisi, alt dudağının dolgunluğu ve üst dudağının kavisiydi. Güçlü çenesini saf altın pulları gibi kaplayan kirli sakalları vardı ve uzun kirpikleri fırtına bulutu gözlerinin üzerinde değerli metalden sivri uçlar gibi görünüyordu.

Yüzünde hiçbir şey okuyamadım.

Öyle olmasını istemediği sürece, orada hiçbir şey yoktu.

Daha önce yüzü bu kadar maskeli bir adam görmemiştim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu durum empati kuran kalbimin onun için acımasına neden oldu. Nasıl bir yaşam sürmüştü ki bu kadar uzak, bu kadar duygusuzca içine kapanıktı?

"Hiç bu kadar meraklı gözler görmemiştim," diye mırıldandı bana bakarken. "Sorulardan oluşan altın bir palimpsest. Şahin'e ilk ne soracaksın, küçük fare?"

"Neden benim için gelmedin?" Soru boğazımdan çıkarken yanıyor olsa da sordum.

Gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı ve gözlerinin kalay renginden açık griye nasıl dönüştüğünü ve ağzının bir tarafından diğer tarafına nasıl geçtiğini izleyebileceğim kadar yakındı.

Tanrım, ama o çok güzel bir canavardı.

Daha önce güzelliği tanıdığımı sanmıştım ama hiç onunki gibi olmamıştı. Hiçbir zaman gözleri acıtacak kadar güçlü bir yakışıklılık, onu silah olarak kullanabilecek kadar güzel bir adam olmamıştı.

"Sizin için gelmedim çünkü oyunumuzun amacı her zaman bu değildir. Bazen sana bir ders vermek, bazen iyi davranışların için seni ödüllendirmek, bazen de eski moda güç dinamikleriyle ilgili olur. Ben kendimi tutacak kadar kontrollüken sen hevesli bir küçük fahişe gibi geldin. Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Allığının tenimde görünmeyeceğini biliyordum ama yanaklarım utançtan yandı. "Bir fahişe gibi."

"Mmm," diye onayladı çok hafif, kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Sadece benim için."

"Bundan hoşlanıyor gibisin, bir an zalim bir an tatlı oluyorsun. Bu beni balo salonundaki izolasyondan bile daha fazla çıldırtıyor," diye itiraf ettim, ipeksi saçlarımdan bir parçayı döndüren parmaklarına bakarken.

Gözlerinin güneşin gölgelediği gümüş renginden ayın karanlık yüzüne, kraterlerle ve işkence edilmiş gizemlerle dolu yüzüne dönüşünü izledim. Sanki saç telleri hayatın tüm sorularının cevaplarını barındırıyormuş gibi saçlarımdaki parmaklarına baktı.

"Ben bir Lord ve Efendi olmak için yetiştirildim. Babam ve onun... arkadaşları beni küçük bir çocukken zevk ve güç arayışında, parayla, toplumla ve özellikle de kadınlarla ilişkilerimde acımasız olmam için eğittiler. Bir kadının kışına bastonla vurma eğilimiyle doğup doğmadığımdan emin değilim, ama bu doğaya karşı yetiştirilmenin sonsuz sorusu değil mi?"

"Sanırım hoşuna gidiyor," diye fısıldadım, çünkü aramızdaki bu şeffaflık yeniydi ve kenarlarını dikkatle çizirken kâğıdı yırtmak istemiyordum. "Beni incitmeyi seviyorsun."

"Evet," diye onayladı diğer eli gövdemden yukarı, göğüslerimin arasından boğazıma doğru kayarken. "Seni görmeyi seviyorum"

Vücudun açıkta ve altımda sıyrılmış bir tel gibi titriyor. Mecbur olmasam bile bunu sana yapardım."

"Ama yapmak zorundasın. Bana Salvatore'dan bahset."

Üzerimde kayarken iç çekişi saçlarımı karıştırdı, kalçalarımın birini bacaklarının arasına sıkıştırdı, böylece tüm vücudum onunkine yapıştı. Çenesinin doğru açısının altına sokulmak, burnumu nabzına dayamak ve onu bana karşı çok güçlü ve emin hissetmek istedim, herhangi bir güvenlik battaniyesinin olabileceğinden daha iyi.

Kendimi ona bu kadar yakın ya da kollarında bu kadar güvende hissetmemeliydim, ama kendime bunun beni aşırı derecede muhtaç ve neredeyse ağlamaklı yapan teslimiyetin garip öforik sonucu olduğunu söyledim.

"O sokakta sana sarıldığımda, sen bana adını söylemeden önce kim olduğunu biliyordum. Onu gözlerinde ve çene yapısında görebiliyordum, sonra konuştuğunda aynı aksanı paylaşıyordun, Napoliten'in uzun, yumuşak sesli harflerini."

"Ne diyorsun sen?" Bir uçurumun kenarından aşağı bakarak sordum, ayak parmaklarım tutunmak için kenarın etrafında kıvrılıyordu.

Düşmek istemiyordum ama arkamdaki ivme beni ileri doğru itiyordu ve düşüşün kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Alexander'ın eli boynumda öyle bir sıkıştı ki nefes alamadım. "Çok açık değil mi? Amadeo Salvatore senin baban."

Nefes nefese kaldım, vücuduma hava ve his çekmek için çaresizce çabaladım ama Alexander buna izin vermedi. Göğsümdeki ağırlığı derinleştirdi ve parmakları nabzımla aynı anda boğazımda zonkladı.

"Anneniz on sekiz yıl önce babanız bir süre hapiste tutulduğunda onunla bir ilişki yaşadı. Bunu biliyorum çünkü Amadeo ve annem yıllar boyunca bazen, geç olduğunda ve küçük çocukların yatakta olması gerektiğini düşündüklerinde bundan bahsettiler. İkizlerle sonuçlandı, o kadar güzel iki bebek ki onlara babalık yapamasa da gitmelerine de izin veremedi."

Gözlerimin önünde yıldızlar patlarken "Dur," diye mırıldandım.

Alexander saçlarını okşamaya devam ederken, "Seni öldürmeyi düşündüm," diye mırıldandı, ama bu kez dokunuşu şefkatli değildi; göstermelikti. Birinin en değerli köpeğini, en iyi dönemini geçirdikten sonra kesime gönderilmeden önce okşaması gibi. "Ama bu seninle tanışmadan ve Amedeo'nun her zaman şiirsel bir şekilde bahsettiği o değerli para gözlerini görmeden önceydi. Seni kullanmanın, isteğime boyun eğdirmenin ve sonra ona geri göndermenin ne kadar iyi bir kader olduğunu düşündüm. Onu ölüme götüren kendi kutsal kızı olsaydı daha ne kadar şiirsel olurdu?"

Çelik parmaklarını nefes borumdan çekip almak için çaresizce elini tırmalamak istiyordum ama hâlâ karyolanın demirlerine bağlıydım ve kıyıya vurmuş bir denizyıldızı kadar çaresizdim. Zihnim paramparça olmuş gerçekliğime olan bağını kaybetmişti ve bildiğim hayatımın her türlü görüntüsünü kaybetmeye başlamıştım.

Büyük ihtimalle beni öldürüyordu.

"Çok iyi bir plandı, görüyorsun, *Topolina*, ve bunu değiştirmeye hiç niyetim yok. Ancak şimdi işler geri dönülmez bir şekilde değişti. Ben," derin bir nefes aldı ve yüzünü benimkine daha da yaklaştırdı, böylece gözleri bir ay tutulması gibi görüşümü yuttu ve ağzı dudaklarıma dayandı. "Sen ne kadar benim esaretimdeysen ben de kendimi o kadar senin esaretimde buluyorum. Ağzımda tadın, kulaklarımda kıkırdamalarının yankısı ve parmaklarımda saten teninin hissi var, bu yüzden garip anlarda seni yoktan var edebileceğimi hissediyorum.

"Artık babanı öldürmek için seni kullanmak istemiyorum. Motivasyonlarım konusunda ikiyüzlü olmak istemiyorum. Bana yardım etmeyi arzulamanı istiyorum. Seni fakir bırakıp Napoli'nin çorak topraklarında yıllarca kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakan ve sonunda seni cinsel köleliğe satan adama adalet getirmeme yardım et. Kıskançlık ve öfke yüzünden annemi öldüren adamı işlediği suçlar yüzünden hapse göndermeme yardım et. Lütfen," dedi dilini ayırdığı ağzımın üstünde gezdirerek. Bu kelime dilimin üzerinde bir inci gibi duruyordu, değerli bir

Yutmak ve karnımın kabuğunda sonsuza dek güvende tutmak istediğim bir hediye. "Lütfen, zamanı geldiğinde bana yardım et."

Mantıklı düşünmüyordum.

O gün tüm dünyam üç ay gibi kısa bir süre içinde en üst düzeyde değişmişti ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Dünyanın kutuplarına rakip olacak bir manyetik alan yayan, ebedi ahlaki pusulamı hatalı bir gerçek kuzey gibi kendisine çeken bir adamdan uzak olmak için zamana.

O kadar zaman ayırmadım ve ayırmak da istemedim.

Beni çok sağlam bir şekilde manipüle etmişti. Çok uzun zamandır gizli kalmış bir öfkeyle, bir sona ihtiyacı olan haklı bir kızgınlıkla doluydum ve bu son bana veriliyordu.

Napoli'nin yeraltı suç dünyasını yöneten ve yıllarca aileme eziyet eden kibirli, yıkıcı Salvatore cezalandırılmayı hak etmiyor muydu?

O benim biyolojik babam olabilirdi ama bu sadece İtalyan şeytanı tarafından tohumlandığım anlamına geliyordu. Aslında o da Seamus kadar kalıcı hasar vermişti ve ben ondan kurtulmamış mıydım?

Bir yanlışı daha düzeltmenin ne önemi vardı ki? Özellikle de Napoli'yi Amedeo Salvatore'den kurtarmak ailemin zarar görmeden ilerleyebileceği anlamına geliyorsa.

Tutkulu zihnim ve kalbim birlik içinde çarpıştı ama içimden bir yanıt geldi. "Evet, zamanı geldiğinde, eğer aileme dönmeme izin vereceksen, onu adalete teslim etmene yardım edeceğim."

Alexander'ın suskun yüzü, nefesimi kesen dolgun dudaklı bir gülümsemeye dönüştü. Elini boynumdan çekti, yanağımı kavrayabilmek ve parmaklarının ucunu kulağımın üstündeki saçlara batırabilmek için boynuma doğru kaydırıldı. Gözleri gurur, rahatlama ve şiddetli bir zaferle doluydu ama bunların hiçbirini dile getirmedi. Bunun yerine ağzını yavaşça benimkinin üzerine kapattı ve onları dilinden yememe izin verdi.

"Ailene söyleyemezsin," diye mırıldandı. "Onlar bilmemeli."

Başımı salladım çünkü kendi nedenlerimden dolayı bilmelerini istemiyordum. Lombardi klanının ilk savunma hattı bendim, bu yüzden sislerine el bombası atacak kişi kesinlikle ben olmayacaktım.

Ayrıca, tüm hayatım iyi saklanmış bir yalandan ibaretken, kırıklarla dolu bir ailede nasıl cam bölme olabilirdim? Elena hala bana güvenir miydi ve Elle hala onu desteklememe izin verir miydi? Annem günahlarının hesabını nasıl verecek ve benimle birlikte daha anlayışlı bir yere nasıl geçecekti?

Seb, tanıdığı en kötü adamın çocuğu olduğunu bilse ne yapardı?

Hayır, aileme bulaşmasın diye hücrelerimde bir kanser gibi sakladığım bir sır daha olacaktı.

"Bana Edward'dan bahsedecek misin?" Üzerimdeki baskıyı azaltmak ve benimle ilgisi olmayan başka bir gizeme odaklanmak için çaresizce sordum.

Alexander burnunu benimkine sürttü. "Hayır, güzelim. Bu itiraf bu gece için yeterliydi."

Şefkatinin ışığı kaybolana ve geriye kalan tek şey tahakkümün karanlık gölgesi olana kadar yüzünü titreterek geri çekti. Dizlerinin üzerinde yürüyüp bacaklarımın ve kalçalarımın üzerine oturduktan sonra kalçalarını karnıma yerleştirirken tavanı selamlayan devasa sikini görünce ağzım kurudu. Bir eliyle sikini kavradı, diğer eliyle de göğüslerimi yastık gibi kabartıp birbirine bastırdı. Göğüs dekoltemin dik vadisine tükürdükten sonra kavurucu sııcaktaki aletini yavaşça kıvrımlarına doğru iterken ürperdim.

"Şimdi," dedi boğazımı sıkan bir el gibi bir sesle. "Efendini boşaltma vaktin geldi."

Chapter Fourteen

Onu bekliyordum.

Kalçalarım ıslaktı, etrafımdaki hava ballı kokumla parfümlenmişti.

Hiçbir zaman çok sabırlı olmamıştım, bu yüzden beklemek bende bu kadar baş döndürücü bir afrodizyak etkisi yaratmamalıydı, ama geçen her dakika amıma bir gongun ritmi gibi çarpıyor, şehvet kaynağından vücudumda yankılanıyordu.

Cinsel organım zonklasa da nabzım ağırdı ama eşitti, nefesim uzun ve yavaştı. Çekirdeğimdeki ağırlık ve tek amacım sayesinde kendimi merkezde hissediyordum.

Beni kapının yanında bekle, çıplak, diz çökmüş, bacaklarını açmış ve ellerini arkanda birleştirmiş olarak.

Beklemek çok ağır geldiğinde, Alexander'ın kırılmış, soğukkanlı ses tonuyla verdiği emirleri düşündüm ve bunlar beni sıcak çaydaki buz küpü gibi serinletti, yeterince fark edilmeden ve sadece kısa bir süreliğine.

Ellerimi arkamda tutmaktan, göğüslerimi havaya kaldırmaktan omuzlarım ağrıyordu, meme uçlarım bir yayda çentiklenmiş oklar gibi sert ve sivriydi.

Kelimenin tam anlamıyla rahat değildim. Ama rahatsızlığım beni tahrik ediyordu.

O noktada, büyük salonda yaklaşık bir saat diz çöktükten sonra, her şey beni uyandırdı.

Mermerin kaval kemiklerime kondurduğu soğuk ve acımasız öpücük, tüm bedenimin ayak bileklerimi sıkıştıran ağırlığı ve eski malikânenin sürekli cereyanının şişmiş seksimin etrafında bir öpücüğün fısıltısı gibi dolaşması.

Sıkıştırıldığımda adımı, doğum tarihim ya da önceki ikamet yerimi söyleyip söylemeyeceğimden emin değildim.

Ben sadece ettim, bir tabakta güzelleştirildim ve yüksek ücretli bir misafire ya da sert bir eleştirmene sıcak servis edilmek için geçişte bekliyordum.

Gideli beş gün olmuştu.

Bu kadar uzun sürmemeliydi.

Aslında, onun sürekli cinsel ilgisine karşı sevgili bir erteleme olmalıydı.

Başlarda bu özgürlüğe sevinmiştim. Neredeyse her öğünümü, anneminkilere rakip İtalyan yemekleri hazırlayan Douglas'la birlikte mutfakta geçiriyordum. Her sabah spor salonunda antrenman yapıyor, tur havuzunda yüzüyor, kurbağalama hareketleri yaparken devasa Poseidon heykeline bakıyordum. Diğer her boş anımı kütüphanede Bronte kardeşlerin ve Byron'ın ilk baskılarını, *Aslan*, *Cadı* ve *Dolap* ve *Hobbit* gibi fantastik romanların güzel resimli basılı kopyalarını okuyarak geçirdim.

Durmadan Salvatore'u düşündüm. Artık onun babam olduğundan şüphe etmiyordum. Hayatımızdaki eksantrik varlığı ve ona ne kadar benzediğimiz düşünülduğünde bu çok mantıklıydı. Ne zaman kendimi bu konuya kaptırsam, o kadar sinirleniyordum ki, sanki derimden fırlayacakmışım gibi hissediyordum. Spor salonunda asılı torbayı yumruklayıp tekmelediğimde onun yüzünü hayal ediyordum, Alexander yokken bunu yapmasına izin verilen tek adam olan Riddick'le eskrim yaparken onun gözlerini oyuyormuş gibi yapıyordum.

Bazen, gecenin geç saatlerinde, karanlık ve yalnızlık tenimi sürünen böcekler gibi kemirirken, kendimi keşkeler üzerine umutsuzluğa bırakıyordum. Ya annemle kalsaydı? Ya Chiara Davenport'u öldürmeseydi? Ve neden?

Nasıl bir adam saf, düpedüz kötü değilse bunları yapar?

Dikkatimi daha da dağıtmak için kendimi yemeğe, egzersize ve okumaya verdim ama bunlar İskender'in yolculuğa çıktığı anda karnımda açılan dipsiz özlem kuyusunu doldurmaya yetmedi.

Zihnim kararsızdı, ilgiden ilgiye uçuyor, İskender'in kesin emirleri olmadan durulamıyordu. Bir rüyadan uyanır gibi yavaşça adapte oldum. Beşinci günde zihnim yine kendime aitti ama parazitlerle dolu bir istasyona ayarlanmıştı.

En çok acı çeken bedenim oldu. Kendimi ağrılı ve huzursuz hissediyordum, o kadar halsizdim ki yataktan kalkıp kalkamayacağımı merak ediyordum.

Sanki bitmiş bir pil gibiydim ve iyonlarımı yeniden canlandırabilecek tek şey seksti.

Douglas dışında, diğer erkek hizmetkârlarla yolumun kesişmesi normal olmasına rağmen gördüğüm tek erkek Riddick'ti. Benden kasıtlı olarak saklandıklarını anlamam uzun sürmedi. Noel Alexander'la birlikte gitmişti, bu yüzden boşluğu dolduracak satranç oyunlarına bile sahip değildim.

Alexander beni cinsel bir canavara dönüştürmüştü ama beni silahlandırmak istediği tek kişi kendisiydi.

Hassas kulaklarım, kalın taş duvarların arasından bile tekerleklerin altında çalkalanan çakılların çıkardığı gürültüyü algıladı.

Bir araba yanaşıyordu.

Hiç ziyaretçimiz olmazdı, bu yüzden o olmalıydı. Efendim.

Ağzım salvia ile doldu. Kapı açıldığı anda vücudum onun üzerinde olacak, uzun bacaklarımı onun etrafında birleştirirken elleri kıcımlı yakalayacak ve Pearl Hall'daki dünyamda her şey yoluna girecek şekilde pozumdan fırlamak için can atıyordum.

Dürtüyü bastırmak fiziksel olarak acı veriyordu ama zihinsel kaslarımı sıktığımda hissettiğim acı iyi geliyordu. İyi hissettirdi.

Çünkü alışılmadık sabrım için ödüllendirileceğimi biliyordum.

Bunu gördüğünde, bunun bana öğrettiği özellikler cephaneliğindeki yeni bir numara olduğunu anlayacaktı.

Topuklar basamaklardaki taş döşemelere çarptı. Alçak bir ses boğukluğu.

Sonra kadifeye karşı ağır kadife sesiyle kapı itilerek açıldı.

Ağızma kadar gergin, lezzetli bir beklentiyle doluyken nefesim bedenimi terk etti.

Ustam evdeydi.

Ayakkabılar iki kez tıkladıktan sonra kapının pervazında sonsuz bir süre duraklayıp tekrar hareket ederek beyaz ve siyah kareli zemini geçip bana doğru gelirken bile başımı kaldırıp bakmadım.

Siyah Ferragamo mokasenleri görüş alanımda belirdiğinde ağlayabilirdim.

Bana bakarken hiç konuşmadı, hatta sonunda ağır elini başımın tepesine koyup saçlarımın üzerinde gezdirdiğinde bile konuşmadı. Yaklaşıp gömleğini kurcalarken nefesim dudaklarımın arasında kekeliyordu.

Parlak kırmızı bir kravat tutan eli gözlerimin önüne düştü. Kalın bir şekilde yutkundum.

Başımın etrafına, gözlerimin üzerine hızlıca bağladı ve denememe rağmen kumaş bir şey görememem için çok opaktı.

Fermuarının metalik sesi, ayrılan kumaşın hışırtısı ve sonra ereksiyonunun yanağıma sıcak baskısı.

Çok güzel kokuyordu, derin misk ve günahkâr erkek. Dilim onu yalamak için dışarı fırladı ve bunun beni ne kadar ahlaksız gösterdiğini umursamadım.

Boştum, boştum, boştum ve beni doldurması için ona ihtiyacım vardı.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi parmaklarını saçlarımın arkasına geçirdi ve beni yavaşça öne doğru bastırdı.

Uzunluğu, beni kazığa oturtuyor.

İnledim ve gözlerim yaşardı.

Bunu, dudaklarımın arasında kabarmasını ve boğazımda çırpınmasını özlemiştim. Güzelliğim her zaman tek yeteneğim olmuştu ama artık başka bir yeteneğim daha vardı.

Efendimi memnun etmek.

Eli saçlarımda kasıldı ve diğeri de ona katıldı, dizgin gibi kullanmak için kilitlerin arasından geçti. Genelde demir gibi olan kontrolünü ağızımla eritmek beni çok memnun etti.

Şaftını emdim, boğazımı uzunluğunun etrafında sıktım ve sütlü bir kedi yavrusu gibi dolgun kafasını yaladım.

Çok çabuk boşaldı, dölleri dilimin üzerine gür fişkırımlar halinde inerken ikimiz de acı çekiyormuş gibi inliyorduk.

Sonunda, hâlâ istekli olan ağızımı boyundan çekti ve nefes nefese kalarak uzaklaştı.

İtaatkârlığım azaldıkça içimdeki huzursuzluk da artmaya başladı.

Alexander hiçbir zaman sessiz bir aşık olmamıştı. Beni kullanırken alay etmekten, canımı çok iyi yakarken beni yalvartmaktan zevk alırdı.

Neden bu kadar sessizdi?

Ona soru sormak için ağızımı açtığımda, iyi yağlanmış kapının sessizliği koridorda fısıldadı.

Omurgam daha da dikleştı ve kaçma isteğimle savaştım.

Çıplaktım, büyük salonda süs yerine kullanılmak için yapılmış bir heykel gibi diz çökmüşüm ve orada Efendim olmayan başka biri daha vardı.

"Bu da ne böyle?" Alexander'ın sesi koridorda gürledi, yankısı örümcek ağlarına takılmış gibi köşelere yapıştı. "Derhal mülkümden defolup gidin."

Alexander'ın kapıda durduğunu görmek için tam zamanında göz bağıını çözdüm, karşımda duran adama bakarken vücudu öfkeden devleşmişti.

Az önce beni kullanan adam.

Alexander'dan daha kısa ve zayıftı, sarı saçları kulaklarının etrafına kıvrılmıştı. Yine de beni en çok tedirgin eden, açık pantolonundan yarı kalkık bir şekilde sarkan ve ağızından hâlâ ıslak olan sikiydi.

Safra yemek boruma çarptı ve omzumun üzerinden arkamdaki devasa oryantal vazoya kusma dürtüsüne boyun eğmeden önce bir kez boğuldum.

Göz ucuyla Alexander'ın dehşet verici felç halinden kurtulup odanın öbür ucuna fırlamasını ve kasırgasının ardından araya giren kişiyi süpürmesini izledim. Bir eli yakasında, diğer eli omzundayken onu ayağa kaldırdı.

Alexander onu acımasızca duvarlardan birine çarparken öksürdüm ve nefes nefese kaldım, elimi öfkeli kalbimin üzerine koydum. İki tablo yanlarında yere düştü, camlar ayaklarının dibinde binlerce kristal parçaya ayrıldı.

Alexander fark etmedi.

Öfkesi onu tamamen tüketmişti. Saldırganınkine yaklaştıırken yüzünü göremiyordum ama iri elini adamın boynunda sıkarken gladyatör formunun her çizgisindeki öfkeyi görebiliyordum.

"Benim olana dokunmaya cüret mi ediyorsunuz Lord Ashcroft?" Alexander adamın nefessiz kalma sesini bastırmaya çalışıyordu. "Benim açık iznim olmadan bir Davenport adamının malını kullanmaya cüret mi ediyorsun? Bu evde aşağılık hırsızlara ne yapıldığını sana göstereceğim."

Kargaşa üzerine çağrılan Riddick, dairesel odanın birçok kapısından birinde belirdi ve adamı boynundan sıkıca kavradı.

Alexander, "Onu Demir Sandalye'ye götürün," diye emretti.

Lord Ashcroft inledi. "Alexander, eski dostum, senin neyin var? Tarikat kardeşleri arasında küçük bir paylaşım nedir ki?"

"Tarikat umurumda bile değil. Burası benim evim ve sen o sefil aletini

sevgili kölemin ağzı. Sunağma saygısızlık ettiniz ve kafirlerin yaptığı gibi cezalandırılacaksınız, öyle acımasız bir şekilde ki, eylemlerinizin sonuçlarını hayatınızın geri kalanında hissedeceksiniz."

Riddick topuklarının üzerinde dönüp onu kelimenin tam anlamıyla sürükleyerek odadan çıkarırken Ashcroft feryat etti. Sessiz bir dehşet içinde arkalarından bakakaldım.

Sadece yabancı bir adamın saldırısı yüzünden travma yaşamadım.

Boyun eğme isteğim yüzünden parçalanmıştım. Sağlıklı bir kadın zevk alacağı erkeğin gözlerinin içine bakardı; karşılığında bir şey talep ederdi ya da en azından dudaklarının arasına bir penis girdiği anda ruhani bir düzleme yükseldiğini hissetmezdi.

O korkunç anda beni yerle bir eden şey bir sürtük olduğumun farkına varmamdı. Alexander bana doğru yaklaştığında ve gözlerimin içine bakmak ve ruhsal durumumu incelemek için kıvrılmış parmak eklemleriyle çeneme hafifçe vurmak için eğildiğinde hiçbir şey bulamadı.

Hayır, cesur *Topolina*, atavistik Cosima yok.

Sadece boş bir kabuk.

"Benim güzelliğim," diye nefes aldı, acı karnını yumruklarken sesi buharlaşıyordu. "Benim tatlı, saf güzelliğim. Seni kirlettiği için çok üzgünüm."

Ustamın dudaklarından özür dilerim.

Uzun süre paketini açarak, kurdeleleri parmaklarımın arasından geçirerek, Noel'deki bir çocuk gibi başparmağımın ucuyla bandı geriye doğru iterek geçirdiğim bir hediye olmalıydı.

Onun yerine, güzelliği kucağımda yabancı hissettirdi. Hak etmediğim bir hediye.

Böyle bir hoppa olduğum için özür dilemesi gereken kişi benim.

Hizmet etmek istediğim tek şey İskender iken, bir başkasının beni kendi zevkleri için kullanmasına izin verdiğim için.

Tanıyabileceğim ve anlayabileceğim şekillerde korkunçtu. Eğer yatağımın altında bir canavar varsa, bunun o olmasını isterdim çünkü onunki aşına olduğum bir

zalimlikti.

Bir başkası tarafından kullanılma ve terörize edilme fikri beni tamamen çözdü.

Alexander, yanaklarımdan süzüldüğünü bilmediğim gözyaşlarımı silmek için kolunun kenarını nazikçe kullanırken, "Onu öldüresiye döveceğim," diye mırıldandı. "Onu Demir Sandalye'ye oturtacağım ve çivili tahtta soyulmuş kurdelelerden oluşan kanlı bir kütle haline gelene kadar üzerinde kedi-o'-dokuz-kuyruk kullanacağım. Bu kulağa nasıl geliyor, *Topolina*? Sence o zaman benden başka kimse için yaratılmadığını anlayacak mı?"

Evet! Zihnim tısladı. Alexander'ı hayal edebiliyordum. hatırı sayılır gücünü kullanarak adamın derisini yüzdü, aptallığıyla alay etti ve böylece aynı anda hem bedenini hem de zihnini parçalayabildi.

Alexander bu konuda bir şampiyondu. Bilmem gerekirdi.

"İzlemek ister misin? Bu seni daha iyi hissettirir mi?" diye merak etti, nazik parmaklarını saç çizgimde gezdirdi, başparmağını şişmiş ağzımın üzerinde gezdirdi.

Ashcroft'un tadını hâlâ alabiliyordum ve bu bende tekrar öğürme isteği uyandırdı. Boğazımda bir hayalet gibi onun şeklini ve saçlarımdaki ellerinin ağırlığını hissedebiliyordum.

Hayır, Alexander'ın onu yenmesini izlemek istemiyordum. Başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Benim mantıklı aklımın daha da iğrenç bulabileceği bir şey.

"Sana ihtiyacım var," diye itiraf ettim kırık bir nefesle.

Yumruğumu gömleğine sokmak için uzandım. Kravat takmıyordu. O cıfcaflı kırmızı kravatı gördüğüm anda beni baştan çıkaranın Alexander olmadığını anlamalıydım. Benim Alexander'ım asla kravat takmazdı.

Burnumu açıkta kalan boğazının çukuruna bastırmak için öne doğru eğildim ve nefis sedir kokusunu derin derin içime çektim. "Sana ihtiyacım var," diye tekrarladım, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Beni almana ve senin olduğumu, başkasının olmadığını kanıtlamana ihtiyacım var."

Alexander boğazından yarı ıstırap yarı mırıltı şeklinde bir ses çıkardı ve elini kaldırıp saçımın arkasına acımasızca vurdu, çekiştirdi, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Gözleri benimkilerin ıslak derinliklerini taradı, ruhumun kırık parçaları arasında beni tekrar nasıl bütünleştireceğini arıyordu.

Aradığı cevabı buldu ve başımı eğip ağzımı kendi ağzıyla yağmalarken tekrar inledi.

Ağzının naneli, erkeksi tadını damağımı temizlemek için kullandım ve ellerimi şefkat arayan bir kedi gibi göğsünde yoğurarak daha da yaklaştım.

Bana verdi.

Zihnim bir topaç gibi dönene kadar, her nefes ciğerlerimden sıkılmış gibi hissedene ve kalbim patlamanın eşiğine gelene kadar öpüştük.

Kafamda her şeyi bastıran tek bir düşünce vardı: *Ona ihtiyacım var, ona ihtiyacım var, ona ihtiyacım var.*

Elleri koltuk altlarımın altına girdiğinde nefesim kesildi ve beni yukarı kaldırdı, böylece bacaklarımı boynuna dolamak ve amımı yüzüne yaslamak zorunda kaldım. Ellerim saçlarının ipeksi tellerine daldı ve onu kendime doğru çektim, böylece kığım avuçlarının geniş çanağına oturmuş bir şekilde dengede durabiliyordum.

Beni acımasızca yedi, dudaklarımı kemirdi, sertçe emdi, klitorisime öpücükler kondurdu, sonra dilini içime soktu. Odağımı seksimin zirvesine çekti, böylece ağzının su dolu girişime karşı ıslak kayması duyabildiğim tek şeydi ve tek hissedebildiğim şeydi.

Normalde, onun için geldiğimde, dokunuşuyla parçalara ayrılırdım. Bu sefer farklıydı.

Doruğa ulaştığımda, ateş pürüzlü, kırık kenarlarımın üzerinden aktı, onları tekrar birleştirdi, kusursuz olana kadar bağlantıları yatıştırdı ve tekrar kollarında bir bütün oldum. Bu hissin tuhaflığı karşısında haykırdım ve

Başımı eğip saçlarımın arkasına saklanmak istedim çünkü bir iltifat daha önce hiç bu kadar derin hissettirmemişti, ama incelemesinden kaçmama izin vermedi.

"Senden hiçbir şey almadı çünkü onun hiçbir değeri yok, anlıyor musun?" diye devam etti benimle uğraşırken her zaman kullandığı kısık sesle. Sanki aramızdaki havanın bile sırlarımızı bilmesini istemiyormuş gibi.

Dudağım titredi ve o da başparmağının ucuyla dudağımı sabitledi.

"Söyle bana," diye talep etti.

Boğazımı yakan ve beni güçlü bir konyak gibi güçlendiren derin bir nefes çektim. "Benden hiçbir şey almadı çünkü onun hiçbir değeri yok."

"Sana her şeyi vereceğim çünkü sen her şeye değersin," dedi yemin edercesine ve bunu mühürlemek için ağzını benimkinin üzerine kapatarak, armasıyla damgalanmış bir balmumu mühür gibi hissettiren sert bir öpücük kondurdu.

"Seni anlamıyorum," dedim ona titreyerek. "Bir an beni yok etmek istiyorsun, bir an sonra da bana tapıyorsun."

Gözlerini kapattı, onunla tanıştığımdan beri ilk kez bu kadar yorgun görünüyordu. Elimi uzatıp büzülmüş alnındaki çizgileri parmaklarımla düzeltme dürtümü engelleyemedim.

"İngiliz değilsin, akran da değilsin, nasıl anlayabilirsin ki? Ben değiştiremeyeceğim bir şeyin içine doğdum ve atalarımın yüklerini taşımak zorundayım."

Ona "Hiçbir şey değiştirilemez değildir," dedim ama kollarının arasında otururken bu sözler bana yalan gibi geldi çünkü zihnimin yapısını değiştirmesinin değiştirilebilir bir yanı olmadığını biliyordum.

"Bazı şeyler öyledir. Benimki kadar eski bir ailede kökleri 1500'lü yıllara kadar uzanan sırlar olduğu gibi, benim hayatım kadar yeni olan ve asla açığa çıkarılamayacak kadar korkunç sırlar da var."

"Ve bu sırlar beni neden satın aldığını açıklıyor mu?"

Beni düşünmek için geri çekildi ve parmaklarından birini mürekkep rengi saçlarımın bir tutamına doladı. "Sanırım belki de

sana ihtiyacım olmasaydı bile seni elde edebilirdim. Hayatımı kurtardığın an, farkında olmadan benim olduğum andı."

"Borcunu ödemek için garip bir yol," diye not ettim çünkü orgazmdan yumuşamış olsam da, tüm bunların travmasından düşüncelerimin kenarlarında hala dikenler vardı, her anı ruhuma bir acı iğnesi gibi batıyordu.

Bana doğrudan ve dolaylı olarak zarar vermişti.

"Evet, öyle. Bir gün sana her şeyi açıklamayı umuyorum ama o gün bugün değil ve yakın da değil. Şimdi kalk ve doğruca odana git. Ben şu anda zindanımı işgal eden piçle uğraşırken orada kalmanı istiyorum. Tabii izlemek istemiyorsan?"

Alt dudağımı ısırırken bunu düşündüm. Bir erkeğin bana karşı işlediği suçlar yüzünden canının yanmasını izlemenin tatmin edici bir yanı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ama böyle bir şeye düşkün bir obur olmak istediğimi sanmıyordum.

"Ben yukarı çıkıyorum."

"Aferin kızıma," dedi gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümsemeyle.

Ağzıma bir öpücük kondurmak için çenemi öne doğru çekti, sonra ikimizi de kolayca ayağa kaldırdı.

Evin sol kanadının girişinden gelen bir ses, "Güzel, kendinize çeki düzen veriyorsunuz," dedi.

Noel smokinden daha resmi bir kıyafet içinde, gümüş telli altın rengi saçlarını pomatla yüzünden uzaklaştırmış bir şekilde orada duruyordu.

Boğazımdan bir ses çıkardım ve Alexander'ın arkasına hafifçe eğildim çünkü tamamen giyinik erkeklerin önünde soyunmaktan bıkmıştım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Alexander kollarını göğsünde kavuşturarak ve bir asker gibi ayaklarını yere sağlam basarak sordu.

"Tarikat geliyor."

Odaya karanlık bir şey nüfuz etti ve iki katlı mekânın tepesindeki küçük pencerelerden gelen ışık aniden söndü. Mantıken, her zaman var olan İngiliz bulutlarının zayıf sonbahar güneşini örttüğünü biliyordum, ancak alamet rasyonelleştirilemeyecek kadar güçlü hissettiriyordu.

"Peki onları kim davet etti?" Alexander cevabı belli olmasına rağmen sordu.

Noel sakın sakın gülümsedi. "Kızın durumunu sordular, hakları olduğu üzere. Siz bunu yapmadınız; bu nedenle ben de onlara bilgi verdim."

"Bizi kontrol etmelerini açıkça gerektiren bir güncelleme."

Babası omuz silkti. "İktidardaki adam ben değilim. Sherwood'la görüşün."

"Oh," dedi Alexander karanlık bir sesle. "Konuşacağım.

Sen ve ben de konuşacağız. Ashcroft erken geldi ve Cosima'ya saldırdı." "Cosima mı?" Kaşlarını çatı, kafası karışmış yaşlı bir adama o kadar benziyordu ki yanına gitme isteği duydum. "Oh, demek istiyorsun ki Ruthie mi? Ne korkunç bir yanlış anlaşılma."

"Yanlış anlaşılma falan yok," diye bağırdı Alexander, yumrukları iki yanında sıkılı halde. "Bu çılgınlığın planlayıcısı sensin ve bunun cezasını çekmesi gereken de *sensin*. Cosima değil."

Sonunda Noel'in yüzünde sakın ya da kaygılı olmayan bir ifade belirdi. Derisinin altında sürünüyordu, tam olarak orada değildi, fark edilmeden geçip gitmeyi uman çimlerdeki bir yılan gibiydi. Refleks olarak geri çekildim. Öğleden sonralarımı birlikte geçirdiğim adam bilge, nazik ve beni rahatlatacak kadar yaşlıydı çünkü böyle bir adam benim gibi genç kadınları narin genç kızlardan başka bir şey olarak görmezdi.

Bu bakış, o gün aktarılan her şeyi anlatmıyordu.

"Ona bu isimle hitap etme," diye emretti Alexander'a. "O artık Ruthie."

Daha önce kimsenin Alexander'a sipariş verdiğini görmemiştim ve beklentilerime uygun olarak bunu hakaret olarak algıladı.

"O benim kölem olduğu için ona ne isim vereceğime ben karar veririm baba. Kendini unutuyorsun. Belki de yaşlılığın muhakeme yeteneğini zayıflatıyordur."

Noel, boynundaki tendonların gerilmesiyle, "Belki de sakin seninkine zarar veriyordur," diye tersledi. "Yapmamız gereken şeyleri neden yaptığımızı unutuyor musun? Kendi anneni unutmak bu kadar kolay mı?"

Aralarında uzanan sessizlik, atom bombası sonrası gibi yoğun ve zehirliydi. İki adam birbirlerine o kadar uzun süre kıpırdamadan baktılar ki kendimi rahatsız hissetmeye başladım.

Alexander açıkça bana hitap ederek, "Yukarı çık," dedi. "Yukarı çık ve bu gece kölem olarak sunulmak üzere kendini hazırla."

Üşüyen ayaklarım mermere sürtünüyordu ve merdivenleri yarılamıştım ki Alexander seslendi: "Ve *Topolina*, eğer her talimatımı tereddüt etmeden yerine getirmezsən, bir sonraki Demir Sandalye'de oturan kişi sen olacaksın."

Chapter Fifteen

Erkek seslerinin alçak mırıltısını, ince porselenlerin üzerindeki çatal bıçak seslerinin ve şarapla dolu kristal bardakların şingirtisinin noktaladığını duyabiliyordum. Hizmetçinin yemek salonuna açılan kapısının önünde beklerken kalbim gırtlığıma dayanmış, ellerim endişemden sicim gibi bükülmüştü.

Yatak odamın kapısından içeri adımımı atar atmaz Bayan White benimle ilgilenmişti. Yıkanmış, parlatılmış, losyonlanmış, taranmış, kurutulmuş ve saçlarım kıvrılmış, sonra da bir oyuncak bebek gibi, kıcımlı ve göğüslerimi zar zor örttüğü için bir çocuğa daha çok yakışacak olan saçma sapan fırfırlı beyaz bir elbisenin içine sokulmuştum.

Sonunda boğazıma büyük bir kolye taktı, ağır oyma fildişi boynumun çukurunda duruyordu. Üzerinde kırmızı bir çiçek ve anahtar deliğini andıran bir tasarım vardı, sanki bu çiçek eski bir tarikatın sırlarını açığa çıkaran bir anahtarmış gibi. Elbisemle birleşince beni mitolojik bir deniz canavarına sunulan kurbanlık bir bakire gibi okültist bir görünüme büründürüyordu.

Aynadaki yüzümden uzaklaşmış, erkeklerle dolu bir yemek salonunun önünde geçit töreni yapmak için beni süslerken gururlu bir anne gibi gülümsüyordu.

Şimdi iyi bir köle gibi efendimin beni salona çağırmasını bekliyordum. Bir saatten fazladır bekliyordum.

Büfenin yanındaki büyükbabanın saatine inanmak gerekiyordu.

Beni rahatsız eden beklemek değildi, gerçi pek sabırlı bir insan değildim. Hayatım ve hatta bedenim hakkında ne hissettiğimi tam olarak kavrayamıyordum.

Lord Thornton'u anlamak amacıyla yola çıkmıştım. Onu anlayabilirsem, insanlaştırabilirdim. Tüm bunların altında yatan gerçekleri anlamak için beyefendice yapmacıklığı, tahakkümün soğuk maskesini ve mülkiyetin klinik kurallarını sıyırıp atabilirdim.

Ama kendimi bir tavşan deliğine düşmüş gibi hissediyordum. Alexander Davenport'un gizemini çözememekle kalmamış, kendimi de kaybetmiştim.

Dört ay önce biri bana bir erkeğin önünde diz çökmeyi, bana verdiği acıyı kabullenmeyi ve bunun için bir kulun Tanrı'ya teşekkür ettiği gibi ona teşekkür etmeyi sevip sevmeyeceğimi sorsaydı gülerdim.

Üç ay önce bile, buraya ilk geldiğimde ve özgürlüklerim tamamen elimden alındığında, bana sahip olan adama karşı bir damla merhamet bulabileceğimi asla hayal edemezdim.

Ama ben yaptım.

Annesinin ölümünün korkunçluğunu ve ardında açık, iltihaplı bir yara gibi duran gizemi düşündüm. Kürek kemikleri arasında, doğal bir Dom için hiç de hoş olmayan, bilinmeyen bir olaydan kalma çapraz kırbaç izlerini hatırladım. Aile servetini artırmak için durmaksızın çalıştığını biliyordum, açgözlülük için değil, koruyucusu olduğunu hissettiği bir evi ve tarihi korumak için.

Alçak Lord Ashcroft'un beni kirletmesinden sonra kanıtladığı gibi nazik ve şefkatli olabilirdi. Onu cezalandırma şeklinden de anlaşılacağı gibi acımasız da olabilirdi, çığlıklar evin her yerinde çınılıyordu. Acımasızlık normalde bir erkekte hayran olunacak bir özellik değildi, biliyordum ama acımasız bir dünyada yaşadığımızı ve sadece gerçekten acımasız olanların hayatta kalabileceğini de anlıyordum.

Kâhya Ainsworth yan kapıdan içeri girip önümde durunca düşüncelerimden sıyrıldım.

Beni incelerken gözleri büyük yüzünde nazikti. "Lord Thornton şimdi sizinle görüşecek."

Merda.

Omuzlarımı dikleştirdim ama başımı uygun saygı açısına eğdim ve sonra Ainsworth'un benim için açık tuttuğu kapıdan içeri girdim.

Akşam yemeği partisinin kakofonisi bir anda dibe vurdu.

Kapıdan içeri adımımı atıp Ustam tarafından çağrılmayı beklerken onlarca gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Bana doğru sürün," dedi Alexander'ın kısık sesi büyük ve sessiz salonda hâlâ yankılanıyordu.

Omurgamı çelikleştirmek, haysiyetimi ruhumun içindeki çok küçük bir kutuya kilitlemek için derin bir nefes aldım ve sonra yere eridim.

Alexander için süründüğüm ilk seferin aksine, tahrik olmamıştım. Birçok korkunç adamın garip gözlerini vücudumda hissedebiliyordum, yağ izleriyle kaplı hissedene kadar kıvrımlarımın üzerinde kayıyor ve kayıyorlardı. Alexander'ın oturduğu masanın başına doğru ilerlerken birkaç fısıltı ve karanlık kıkırdamalar oldu, ancak bunun dışında törensel sessizliğe bağlı görünüyorlardı.

Sandalyesinin sol tarafına ulaştığımda Alexander, "Ayağa kalk," diye emretti.

Zarif bir şekilde ayağa kalktım, başım hâlâ eğikti. Sakin bir görüntü verdiğimi umuyordum çünkü bu adamların, Ustam gibi bir adamı avlamaya cüret edebilecek yırtıcılar olduğuna dair içimde çok kötü bir his vardı ve hareketlerimin aptallığıyla ikimizi de ayaklarının dibine fırlatmak istemiyordum.

Altuzayı bulmaya çalıştım ama başaramadım. Bunun yerine derin nefesler aldım ve zihnimi sakinleştirmek için saymaya başladım.

O bile işe yaramadı.

Yemek salonunun tamamı, boğazlarına kadar tasarımcı kıyafetlerine bürünmüş, omurgaları asil unvanlarla süslenmiş ve dudakları dudaklarına sıkıca bastırılmış

Britanya'nın en iyi adamlarıyla doluydu.

birçok karanlık sırlarının tehdidi. Masanın başında onları bu cemiyet toplantısı için ağırlayan adama bakarken sayısız gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Beyler," diye anons etti o adam, doğuştan aristokrat, bilgili bir adam, bir Efendi'nin tüm otoritesiyle ayağa kalkarak. "Köle Davenport'u takdim edebilir miyim?"

Aynı anda öne doğru adım attım, dizlerimi büktüm ve İskender'in yanında sıraya girmeyi bitiremeden diz çöktüm. Başımı eğmiştim, saçlarım kıvrılmış ve sırtımdan aşağıya doğru kırmızı bir kurdeleyle gevşekçe bağlanmıştı, böylece kalın perdenin arkasına saklanamazdım, böylece tüm erkekler yüzümün dikkatli, güzel bir boşluğa dönüşme şeklini görebiliyordu.

"Sanırım bir gösteri yapmamız gerekiyor Lord Thornton," dedi masanın aşağısından gelen yaşlı ve gıcırtilı bir ses.

"Evet, aldığımız raporlardan ve Lord Ashcroft'la yaşadığınız küçük öfke nöbetinden sonra, köleyi sizden alıp daha yetenekli başka bir Efendinin gözetimine vermeyi düşünüyorum. Belki Bay Landon Knox."

Kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacakken başımı kaldırdım. Gözlerim anında onunkileri buldu.

Landon Knox.

Ergenlik öncesi gençliğimden beri tanıdığım, modellik kariyerimi başlatan ve beni anoreksiyaya sürükleyen adam Alexander'ın masasında oturuyordu.

İki dünyanın çarpışması kafamın içinde çarpışan semboller gibi yankılandı. Gözlerimi kırıştıtırıp anlamaya çalışırken sallanıyordum.

Alexander'ın sert sesi bağlantımızı kopardı. "Kimse onu benden alamayacak. Onun sahibi benim. Evraklar imzalandı, bekareti alındı ve göğüslerinde ve klitorisinde benim altını taşıyor. O *benim*."

Landon, "Dikkatli ol Thornton, mağara adamlığının ortaya çıkıyor," diye söylendi.

Alexander, "Ve size dikkat, Bay Knox, soyağacı eksikliğinizi ortada," diye karşılık verdi.

erkek güzelliği, Edward onun rakibiydi.

Aynı madalyonun iki yüzü olabilirlerdi, her ne kadar zıt olsalar da, kaslarla dolu aynı devasa vücutlara sahiptiler, Edward'inki belki daha da kapitone ve gözlerimi yuvalarında ağrıtabak kadar güzel geniş yüzleri vardı.

Yine de benzerlikler burada sona eriyordu. Edward kardeşi gibi değerli metallerle değil, *gölgelerle* boyanmıştı; saçları benimkiler gibi mürekkep lekeli, gözleri ışığı yutacak kadar koyu kahverengi, teni bronzlaşmış ve parlak bir bronzla dönüşmüşü. Geniş omuzlarının duruşu muhteşem değil, güçlüydü; elleri ortaçağdan kalma işkence silahları gibi büyük ve küt uçluydu.

İnsandan çok silaha benziyordu.

Gözleri hızla benimkilere kaydı ve bakışlarımız buzlu bir yolda giden iki araba gibi çarpıştı. Çarpışmayı içimde hissettim ve içimden geçerken ürperdim.

Gözlerimi kırptım, gözleri hâlâ oradaydı ve beni tanıyormuş, hatta bana karşı tuhaf bir yakınlık ve sevgi besliyormuş gibi beni izliyordu.

Bana neredeyse belli belirsiz bir göz kırpma cüretini gösterdiğinde sessizce soluklandım.

"Yaptıklarından sonra bu evde yüzünü göstermeye nasıl cüret edersin?" Alexander göğsünün derinliklerinde kaynayan öfkeyle dolu sessiz sesiyle sordu, yaşayan bir yanardağ gibiydi.

"O Dionysos Tarikatı'nın bir üyesi, Thornton. Burada olmaya *hakkı* var," dedi Sherwood acımasızca.

"Annemi öldüren caninin tarafına geçtiği anda soyadı ve mirasıyla birlikte sahip olduğu tüm haklar da elinden alındı." Alexander'ı hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim. Güvenlik kilidi altındaydı, her kasası kapalı, her kapısı titanyumla kaplıydı, böylece açıklarından biri bile kaçamaz ya da odadaki acımasız adamlar tarafından yağmalanamazdı. "Umarım onu yaptıklarının sorumluluğunu alması için getirmişsinizdir."

Landon, "Onu buraya sizi test etmek için getirdik, bilmeniz gerekiyorsa," diye söylendi, gözleri Alexander ve benim aramda gezinirken hınzırdı. "Köle Davenport'u test ederken onu galeriden izleyeceksin ve hiçbir şekilde müdahale etmeyeceksin. Değil mi, Thornton?"

Alexander bir süre sessizce durdu ama sessiz sakinliğine rağmen içten içe bir duygu kasırgasıyla boğuştuğu belliydi.

Ustam acımasız biri olabilirdi ama beni asla incitmemişti, onarılamaz bir şekilde, bedenimin dayanabileceğinden ya da zihnimin zevke dönüştürebileceğinden daha fazla değil.

Tarikat'ın diğer adamlarının böyle bir sınırı olmadığını biliyordum.

Tenim aniden çok soğudu.

Sherwood soğuk bir tavırla, "Eğer kıza karşı bir şeyler hissettiğini anlarsak," dedi ve Alexander'a sanki en yüksek mertebeden bir dönekmış gibi baktı. "Sadece kıızı senden almakla kalmayız, aynı zamanda senin cezanı da düşünmek zorunda kalırız. Baron Horst'a ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Alexander'ın sağında oturan bir adam bana doğru eğilerek sessizce "Sakat," diye alay etti. "Gerçek bir erkek gibi kırbaçlanmaya dayanamadı."

"Elbette Tarikat'ın cezalarını biliyorsunuz. Rus köle için ayağa kalktığında sadece yirmi iki yaşındaydın, değil mi?" Sherwood devam etti.

Aklıma hemen Alexander'ın kusursuz sırtını kesen ince beyaz yara izleri geldi. Gözlerim yaşlarla yanarken yere odaklanmaya devam ettim.

Kimin için daha çok üzüldüğümü bilmiyordum. Yaklaşan çilem için kendime mi, yoksa böyle barbar bir grup insan tarafından yetiştirildiği ve yönetildiği için İskender'e mi?

Alexander'ın kararını beklerken odada hareketli bir sessizlik vardı ve kararının imkânsızlığını bilmeme rağmen, söyleyeceğini bildiğim sözleri söylediğinde kalbim yine de göğsümde küle döndü.

"Onu alın, dövün, derisini yüzün ve gözyaşlarını ortaya çıkarın. O benim için sadece bir köle. Bana zevk veren sadece onun vücudu."

OceanofPDF.com

Chapter Sixteen

Spor salonuna yerleştiler. Akşam yemeğinden önce meknı planladıkları gösteriye göre düzenlemek için emir verildiği açıktı çünkü seks oyuncakları ve ekipmanlarıyla dolu tekerlekli bir masanın yanına devasa bir X şeklindeki garip bir aparat yerleştirilmişti. Alexander'ın taleplerine boyun eğeceğini biliyorlardı.

İskender'in kendisinden daha güçlü yırtıcılarla ilgili şifreli tehditleri birdenbire kan dondurucu bir anlam kazandı.

İki adam beni içeri taşıdı.

Alexander onlardan biri değildi.

Gösteriyi kabul ettikten hemen sonra bizi ayırmışlardı ama onu küçük tribnlerde, yanlış bir hareket yaparsa kafasını koparmaya hazır görünen iki tıknaz adamın arasına sıkışmış halde gördüm. Adamlar beni devasa haçın yanına sürükleyip kol ve bacaklarımı X'in her bir dalına bağlarken,

yüzüm toplanan kalabalığa ve beni test edecek olan Efendiye dönüktü. Kelepeler her z a m a n k i gibi deri değil, soğuk, keskin metaldi ve derimi çok sıkı bir şekilde ısıırıyordu.

Bileklerime hafifçe vurup yüzümü buruşturduğumda solumdaki adam bıyık altından güldü.

Acı ekmemden hoşlanıyordu. Hepsi severdi.

Zalim sadistlerle dolu bir odada, şehvetlerini dizginleyecek kimsesi olmayan yalnız bir mazoşisttim.

Kendimi yaklaşan saldırıya zihinsel olarak hazırlamaya çalışırken zihnim vızıldadı ve uğuldadı.

Sonra Landon tüm şıklığıyla öne çıktı, uzun, ince bir kırbaç eklemelerinin üzerine sarılmıştı ve hiçbir meditasyonun ya da basmakalıp sözlerin beni gelecek olana hazırlayamayacağını biliyordum.

Landon beni küçük bir kızken yıllarca kontrol etmiş, bağımsız ruhumu küçük suçlar için kırbaçlamıştı, ta ki şimdi Alexander'a itaat ettiğim gibi ona da zihinsel olarak itaat edene kadar.

Baskın zihinsel savaşta bu kadar iyi eğitilmişse, fiziksel eylemde nasıl olabileceğini hayal etmek bile istemiyordum.

"Bu bir kara yılan," diye açıkladı bana, benimle ilgilenen iki adam işlerini bitirmiş bir şekilde uzaklaşırken. "Asi denizaltıları cezalandırmak için tercih ettiğim kırbaç. Bu sesi çıkarıyor, görüyorsunuz, havayı yarıyor ve sonra kızı ısıtırken kesici bir *çatırtı*. Sonra denizaltının çığlık atarken ve gözyaşları içinde durmam için yalvarırken çıkardığı ses... işte bu beni çok sertleştiriyor."

Ona karşı toplanmak istedim. Yüzüne tükürmek ve ona bir Efendi değil, bir korkak olduğunu söylemek istedim. Gerçek bir Efendi kölesiyle güven paylaşır. Kölenin tenini kırbaçlarken acıyı zevkle örmeye, oyunun kurallarına uyduğu takdirde onu övgü ya da orgazm ile ödüllendirmeye söz verirler. Detayları bilmeme gerek kalmadan Landon'ın böyle şeyler yapmadığını biliyordum. Kendini daha erkek hissetmek için BDSM'nin arkasına saklanan, erkeklerin daha iyi bir cinsiyet olduğu tezini yanlış bir şekilde kanıtlayan bir adamın acınası bir bahanesiydi.

Bedenime doğru bastırırken gözlerimi kapattım, dilini çenemin kenarında gezdirerek beni ürperten sahiplenici bir hareket yaptı.

"Başka biri olsaydın yumuşak davranabilirdim," dedi kulağımı vahşice ısıtırken. "Ama beni Milano'da bıraktığın için cezalandırılman gerekiyor."

"Şu anki hayatım yeterince ceza değil mi?" Fısıldadım.

Öyle bir an durakladı ki, belki de kafasındaki iyiliğin tozlu bir köşesine ulaştığımı düşündüm.

"Tarikat'ta kanla cezalandırmaya inanırız," dedi ve sonra ereksiyonunu kıcıma doğru itti ve sertçe içime girdi. "Bu yüzden senin kanını akıtacağım."

"Bay Knox köle Davenport'a yirmi beş kırbaç vuracak," diye ilan etti Lord Sherwood adındaki adam kuru, profesör ses tonuyla. "Eğer kız acı konusunda eğitildiyse, her biri için Bay Knox'a sonuna kadar teşekkür edebilmelidir. Öte yandan, Lord Thornton kıza karşı çok yumuşak davranmışsa ve kız o zamana kadar kırılırsa... Lord Thornton kırbaçlanacak ve efendilik beceriksizliği yüzünden vergilendirilecektir."

Bir anlaşma mırıltısı vardı.

Arkamda neler olduğunu görebilmekten nefret ediyordum. Sanki çıplak bedenim, beni kemiklerime kadar yeme fikriyle uğursuz kahkahalar atan bir sırtlan sürüsünün önünde secde ediyormuş gibi hissediyordum.

"Hazır mısın köle?" Landon birkaç metre öteden sordu.

Bana cevap vermem ya da kendimi hazırlamam için zaman tanımadı. Kırbağın havada çıkardığı ısıklık gibi bir ses ve ardından ince, örgülü deri sırtımın üst kısmında birleşirken silah sesine benzer bir ses duyuldu.

Bir çığlık ciğerlerimin dokusunu yırttı, hassas dokuları ağrıyan göğsümde yırtık ve kanlı bıraktı. O kadar yüksek sesle bağırdım ki, vücudumun her santimetresinde yankılandığını hissettiğim yıkıcı acıyı bastırmak için gürültüyü kullanmaya çalışırken sesi saçlarımda ve ayak parmaklarımda hissedebiliyordum.

Zihnimin en derin çukurunda bir yerlerde, bir hatırlatıcıyla tıkırdayan, zincirlenmiş ve kilitlenmiş küçük bir mantık kutusu vardı.

Bir şeyler yapmalıydım.

Acının cehennem ateşi arasında bir düzen vardı, daha fazlasını önlemek için yapmam gereken bir şey. Kendim ve Ustam için.

Çığlığım bağırmaya dönüşürken "Bir," dedim. "Teşekkür ederim, Bay Knox."

"Efendim," diye bağırdı. "Bana Usta de."

Alexander'ın sesi spor salonunun içinden net ve güçlü bir şekilde "Buna itiraz etmekte haklıyım," diye seslendi. Serin, aristokrat hecelerini acı veren sıcak tenimde buz küpleri gibi kaydığını hissettim. "Köle Davenport sadece bir efendi tanır, o da benim."

Sherwood bir an düşündükten sonra, "Buna izin veriyorum," dedi. "Köle size Bay Knox diye hitap edecek."

Küçük bir nimetti ama her hediye bir mucize gibi hissettiriyordu.

Britanya'nın en zengin, en eğik beyefendilerinden oluşan gizli bir topluluğun önünde asılmıştım, test ediliyordum çünkü zalim Efendimin bana karşı yumuşak davrandığından endişeleniyorlardı.

Eğer bu kadar korkunç olmasaydı, kendi hayatımın imkânsızlığına gülebilirdim.

Bir sonraki darbenin geleceğini ve bir öncekinden daha zor olacağını biliyordum çünkü Landon kızgın olacak ve Alexander'ın unvanını kıskanacaktı ama yine de acıya karşı koymak imkansızdı.

Sırtımda patladı ve sonra derimi yakan sıcaklığın sivri uçlarını omurgamın derinliklerine batırarak beni acıya boğdu.

"İki, teşekkür ederim Bay Knox," diye dişlerimi sıktım.

Onuncu kırbaç darbesinde, deri kırbağın bıçağı altında derimin tereyağı gibi parçalandığını hissettim. Kan omurgamdan aşağı damladı ve kıkırmın üzerindeki ikiz çukurlarda birikti, Knox'u beni daha sert dövmesi için cezbetti, renk boğa gibi öfkesini kışkırttı.

On beşinci sayıya geldiğimde, burnumu tıkayan sümük ve gözyaşı karmaşasından nefes alamıyordum ve ağızımdaki hava kanla metalik bir hal almıştı. Bir noktada yanağımı ısırmıştım ve pembe renkli tükürük çenemden dışarı akmıştı.

Zihnim bedenimle olan fiziksel bağlarını koparmak ve atmosferde kaybolmuş bir balon gibi uzaya doğru süzölmek istiyordu. Bağları koparmak, acıdan delik deşik olmuş uzuvlarımı tahliye etmek ve kendimi tamamen kaybetmek çok kolay olurdu ama bunu yapmadım.

Bunun düşüncesinde kaybetmek gibi bir şey vardı.

Yaşadığım kayıplardan bıkmıştım.

Ailemi kaybetmişim, ismim alınmış ve yerime erkeklerin beni kendilerininmişim gibi göstermek için taktıkları lakaplar konmuştu. Hiçbir becerim, işim ve kendime ait param yoktu. Geleceğim başkalarının kaprislerine zincirlenmişti.

Zaten çok şey kaybetmişim; kendimi kaybetmeye dayanamazdım.

Ben de acının içine gömülmeye çalıştım. Her kırbaç farklı bir ıstırap, farklı bir hissetme şekli getirdi.

On yedinci vuruş, omuzlarımın arasındaki kanlı bataklıklara düşen yıldırımdı.

On sekizincisi, sıcak kili kesen ince bir tel, etimi o kadar acı verici, o kadar hızlı bir şekilde parçaladı ki nefesimi kesti.

Bir sonraki ve ondan sonraki darbenin acımasız ısırtığına kadar tuttum, her darbeden sonra "Teşekkür ederim Bay Knox" ile noktalanın küçük bir hava kabarması çıkardım.

Yirminciye gelindiğinde, işkencecimin kolunun yorulmaya başladığı belliydi. Kırbaç sırtıma garip bir şekilde vurdu, açısı yanılttı, böylece ince ucu bağlı olduğum haçın etrafına dolandı ve göğsümün hassas alt tarafına vurdu. Derimin kırmızı nem taneciklerine ayrıldığını hissettim.

Sonraki beş darbenin arkasında Landon'ın tüm vücut ağırlığı vardı ve o eski inceliğinden yoksundu. Beni tahta kirişlere çekiş darbeleri ve kör yumruklar gibi vuran ağır, acımasız darbelerdi.

Bitirdi ve son teşekkürüm, vücudum kelepçelerin içinde kemiksiz bir şekilde sarkarken sadece ıslak bir rahatlama nefesi oldu. Bileklerim ve ayak bileklerim, zalim metalin derimin katmanlarını aşındırdığı yerlerde ıslanmıştı ve sırtımdaki yapışkan kanın popomdan ve kalçalarımından aşağı damladığını hissedebiliyordum.

Tıpkı Usta Alexander'la birlikteyken olduğum gibi, sadece hissettim.

Bu benim başa çıkma yöntemim ve kurtuluşumdu.

Cosima Lombardi'nin vücudundaki her ağrı, sızı ve korkunç kramp bendim. Kırık dökük de olsa düşüncelerim vardı.

uzun bir omurga, ne kadar hırpalanmış olsa da.

Adamlar direncimi özümserken derin bir sessizlik oldu. Acı dolu kayıtsızlığım da bile, korunmuş olmamdan duydukları şaşkınlığı hissedebiliyordum.

"Ona daha sert vurmalıydın Knox," diye alay etti biri.

"Daha iyisini yaptığını görmek isterdim, Wentworth," diye karşılık verdi.

"Geçti," dedi başka bir ses bıkkınlıkla. "Bırakın zavallı şeyi. Derisi yüzülmüş bir tavşandan daha az iştah açıcı görünüyor ve akşam yemeğimi mahvediyor."

Ayakkabıların sesi yaklaştı ve bir parmak çığ, açık bir yaranın üzerinde gezinirken ürperdim. Sanki biri çeneme bir çatal sokmuş gibi hissediyordum.

"Sanırım," dedi Sherwood arkamdan. "Lord Edward'ın sırasını ona vermesinin zamanı geldi. Ne olacak Edward? Bir yirmi beşlik daha için quirt ya da boğa kırbacı."

Bırakın yirmi beş kırbacı, beş kırbaça daha dayanamayacağımı biliyordum.

Bir an mutlak bir sessizlik oldu ve ardından bir bağırış ve hareket patlaması yaşandı.

Hızlı ve ağır bir ayakkabı sesi bana doğru geliyordu ve ardından biri bana yakın bir yerde yere düşerken bir hırıltı duyuldu.

"Aptal olma," diye fısıldadı biri homurtuların arasından sertçe.

"Kafanı vücudundan ayırmadan önce siktir git üzerimden," diye homurdandı Alexander. "Bu salakların icabına baktıktan sonra seninle ilgileneceğim."

"Onun için bu cezayı alırsan ölürsün ve bunu sen de biliyorsun." Diğer sesi tanıdığım da usulca soluklandım. Alexander'ın kardeşi ve rakibi Edward'ın sesiydi bu. "2012'de Olimpiyat teklifi için Stockbridge'i elediğinden beri seni bitirmek için sebep arıyorlar. Sen asi, bencil ve bu sikiklerin yönetemeyeceği kadar sert kafalısın.

Neler olduğunu görmüyor musun? Hiç mi görmüyorsun?"

Bir boğuşma sesi duyuldu ve ardından daha fazla adam yerdeki ikilinin etrafında kümелendi.

Kalan tüm enerjimle, manzarayı izlemek için başımı tahtaya doğru çevirdim.

Edward Alexander'ın üzerindeydi, ellerini başının üzerinde tutuyordu ve Tarikat'ın diğer kardeşlerinden bazıları onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Lütfen Lord Thornton, davranışınızı açıkla mısınız?" Sherwood, Alexander'ın tepesine dikildiği yerden ipek gibi bir sesle sordu.

"Köle Davenport'un cezasını çekmek istiyorum."

Alexander'ın kararlı sözleri beni yılan kırbacının gücüyle vurdu.

"Öyle mi?" Sherwood zorlukla gizlediği bir neşeyle sordu. "Onun incindiğini görmeye dayanamadığın için mi?"

"Tarikat'ın cezasına boyun eğiyorum. Köleye karşı yumuşak davranmamış olsam da, önce Tarikat'tan geçmeden ellerimi başka bir kardeşe götürdüm. Böyle bir kabahat için kırbaçlamanın normal bir ceza olduğuna inanıyorum."

"Haklısın," diye düşündü Sherwood. "Yine de kırbacı kullanan Lord Edward olmalı."

Hayır, çığlık atmak istedim. Alexander'ın benim için kendi iftiracı kardeşinden dayak yemesine imkân yoktu. Buna inanamıyordum, dahası inanmak da istemiyordum.

Doğru olmaması gereken çok fazla şey söyledi. Biz.

"İ Gönder için ve Siparişin ceza," Alexander Sanki kırbaç cezasına ç a r p t ı r ı l m a m ı ş gibi kibarca tekrarladi.

"Pekâlâ. Onu hazırlayın."

Üzüntü ve rahatlamayla gözlerimi kapattım, gözyaşlarım kapaklarımı yakıp yanaklarımdan aşağı süz ü l d ü .

Alexander bu cezayı ben çekmeyeyim diye çekiyordu.

Hain kardeşi tarafından dövülecekti.

Ben.

Kalbim sırtımdan bile daha fazla ağrımaya başladı.

Üzerime sıcak ve ağır bir şey örtüldüğünde nefesim kesildi.

"Sus, *güzelim*," diye kulağıma fısıldadı Alexander, onu bana doğru bastırıp kalın, güvenli deri kelepçelerle düzeneğe bağladıklarında. "Buradayım güzelim."

Ağlama dürtüsü boğazımda dikenli bir çalılık gibi büyüdü.

"Oh, Xan," diye inledim adamlar yüksek sesle sarsılırken Alexander'ın bağlarının gücünü test etti ve sonra geri çekildi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Burnunun ucuyla yanağımdaki bir damla yaşı silerken, "Seni benden başka kimse incitemez," dedi hiddetle. "Knox seni neredeyse canlı canlı yüzüyordu ve bunun için ölecek, yemin ederim, ama şimdilik seni bundan kurtarmama izin ver."

"Başlayın Lord Edward," diye tersledi Sherwood.

"Bu benim içinde büyüdüğüm dünya," diye fısıldadı Alexander çabucak. "Bu bir bahane değil, bağlam Cosima. Eğer ben bir canavarsam, bunlar da benim yaratıcılarım."

Bir ısıklık sesi ve ardından kırbacın Alexander'ın sırtında yarattığı keskin *çatırtı*. Tüm vücudu benimkine karşı gerildi, kendini hassas sırtımdan uzak tutmaya çalışıyordu.

Hiç ses çıkarmadı.

Edward onu sağlam bir şekilde dövdü, derinin gümbürtüsü kulaklarıma Knox bana saldırdığında olduğundan daha sert geldi ve Alexander bir erkek olduğu için daha da kapsamlı bir ceza aldığını fark ettim.

Bir süre sonra aramızda küçük bir mesafe bırakmaya çalışmaktan vazgeçti ve terden sıırıslam olmuş gövdesi sırtıma yapışarak açık yaralarımı sızlattı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı neredeyse sarhoşça.

Ustamdan bir özür daha, bu seferki öncekinden çok daha etkiliydi. Bana karşı yaptığı pek çok alçakça davranışa bir övgü olabilirdi, ama beynim

nüans yeteneğinden sıyrılmıştı ve bu yüzden bu iki küçük kelime her şeyi kapsıyor gibiydi.

Kimseye hiçbir şey için boyun eğmeyen bu Lord ve Efendi, benim için hakaret ettiği bir adamdan dayak yiyordu.

Büyük savaşçının vücudunun her kırbaça sarsıldığını ve titrediğini, her vuruştan sonra nefesinin hızlandığını ve dudaklarının saçlarıma değdiğini hissedebiliyordum ve tek yapmak istediğim ona sarılmaktı.

Ağrıyan uzuvlarımı Ustamın ağrıyan uzuvlarına sarmak ve kalbimin göğsümden onunkine attığını hissedecek kadar ona yakın olmak istedim. Güzel yüzünü öpücüklere boğmak ve

hayatlarımızdaki trajediler için ağlamak istedim. Bunun yerine, yanağımı hafifçe onunkine doğru ittim ve Nefes aldım, "Seni affediyorum."

Yirmi beşinci darbe indi ve ardından Alexander'ın sert iç çekişi tenimdeki teri soğuttu.

"İndirin onları," diye emretti Sherwood, sesi memnuniyetsizlikle doluydu. "Arabaları hazırlayın."

Pahalı ayakkabıların tahtaya keskin vuruşları ve ardından üzerinde durduğumuz hasırların üzerinden geçerken çıkardıkları boğuk sesler duyuldu.

Sonra Sherwood oradaydı, yüzü ikimizin de üzerindeydi ve tısladı, "Pişman olduğunu kanıtla, Thornton. Kızı Av'a getir."

Görünüşe göre Alexander her türlü yaratığı eğitmekte iyiydi.

Tüm erkekler tüvit paltolar ve açık kahverengi ve toprak renklerinde dar binici pantolonları giyiyordu ancak Efendi, Sherwood Kontu, avcı uşağı ve grup için keşif yapacak ve av köpeklerini kontrol edecek olan kırbaççılar hariç. Kendilerini diğerlerinden ayırmak için geleneksel kırmızı paltolar ve siyah şapkalar giyerlerdi.

Yıllık avın liderleri onlardı ama yakalamak için yarıştıkları geleneksel tilki olmayacaktı.

Hayır, tahta bir ağılda bir araya getirilmiş kadınlar olacaktı.

Bu, Dionysos Tarikatı'nın en büyük etkinliği, yılın en önemli olayıydı.

Katılan her erkek giriş ücretini ödemiş olmalıdır.

Diğer adamların avlaması için genç bir kadın.

Alexander'ın bu sabah Genel Kurul için çağrılmadan önce bana açıkladığı kadarıyla çok az kural vardı.

Birincisi, erkeklerin birbirlerine ya da kızlara karşı silah kullanmalarına hiçbir koşulda izin verilmiyordu. Yumruklaşmalar bekleniyor ve hatta teşvik ediliyordu. Cinsel saldırı kelimenin tam anlamıyla oyunun adıydı. Ama silah yoktu.

Sanki bu oyunu medeni bir hale getirmiş gibi.

İkincisi, her bir kadın bulunup sikilene kadar av bitmiş sayılmazdı. Bir erkek istediği kadar kadına sahip olabilirdi, ancak her biri yakalandığında, avcının daha fazlası için dışarı çıkmadan önce av kulübesindeki odalarına geri getirilmeleri gerekiyordu.

Üçüncüsü, Tarikat'ın erkeklerinin oylarıyla en cazip bulunan kadın olan "Altın Tilki "yi yakalayan erkeğe özel bir ödül verilecekti.

Kararan bir İskoç akşamının acımasız pençesinde beklediğimiz şey buydu.

Sherwood Efendi, vahşi yaylalardaki büyük taş avcı malikânesinin önündeki platformda hizmetkârının oyları saymasını ve kızın adını vermesini bekliyordu.

Katlanmış kâğıt parçasını kabul etmeden önce bunun benim için olacağını biliyordum çünkü o kadar şanssızdım.

Güzelliğin bir armağan olduğunu kim söylemişse, belli ki onu hiç deneyimlememiş çünkü güzelce paketlenmiş bir lanetten başka bir şey değildi.

"Köle Davenport," diye anons etti ve toplanan adamlar toplu bir kükreme çıkardı.

Hepsi içki ve uyuşturucudan ayıktı ama kovalamacanın heyecanıyla o kadar uçmuşlardı ki etraflarındaki hava enerjiyle parıltıyor gibiydi.

Lord Sherwood'un adamlarından biri beni kolumdan çekip almadan önce yanımdaki gerçek İskoç renkli, soluk çilli tenli ve meyve suyu sıkılmış havuç renginde saçları olan bir kız empati kurarak bir anlığına kolumu tuttu.

Beni omzunun üzerinden fırlattı, elbisem kalçalarımı topluluğa gösterecek şekilde yukarı doğru kıvrıldı. Bir tezahürat daha oldu, bu seferki tehlikeli bir coşkuyla renklenmişti.

Uşak beni sahnede Lord Sherwood'un yanına bıraktı ve geri çekildi.

Bakışlarımı aşağıda tuttum çünkü Alexander bu yayla inzivasına giderken inekler eve gelene kadar itaatkârlığının önemini vurgulamıştı.

Sherwood'un parlak deri çizmelerinin kenarının görüş alanımın hemen içinde durduğunu gördüm ve sonra elinin ağırlığını başımın üzerinde hissettim. Anında zarif bir şekilde katlanarak diz çöktüm, tam onun istediği gibi şekillendirilmiş bir insan origamisi.

"Kardeşlerim, size Altın Tilki'yi veriyorum," dedi cesurca, başıma altın dikenler ve yakut çiçeklerden yapıldığını bildiğim bir kornet yerleştirirken.

Gülünç derecede pahalıydı, Tarikat için onu giyen kadından çok daha değerliydi. Bu jestte dişlerimi kenetleyen kasıtlı bir ironi vardı.

Kadınlar bu adamlar için bir hiçti.

Av fikrini, zengin toprak sahiplerinin köylüleri avlayıp öldürdüğü Beyaz Terör sırasındaki İspanya İç Savaşı uygulamasından çaldıklarından beri uyguluyorlardı.

Uyluklarımızın arasında olmadığı sürece bugün kanımızı dökmezlerdi, ama yine de tarif edilemeyecek kadar korkunçtu.

Tek umudum Alexander'ın beni bulup yakalamasıydı.

Canımı yakacaktı ama sadece vahşi ruhumu evcilleştirmek ve bana daha önce hiç deneyimlemediğim bir sükûnet getirmek için.

Diğerlerinin bana ne yapacağını düşünmek istemiyordum.

Tarikat'la yaşadığım önceki deneyimin travmasından sonra, başka bir Efendi beni sahiplenirse zihnimin zarar görmeden çıkacağına dair pek umudum yoktu.

Landon'ı ve onun zalim siyah yılan kırbacını düşündüğümde içimde bir ürperti bir hayalet gibi dalgalandı. Sırtım çektiğim çileden sonra zar zor iyileşmişti, ince pembe sadizm şeritleri hâlâ etimi çatallıyor ve yanlış yönde hareket ettiğimde acıyla titriyordu.

Dionysos Tarikatı'nın Pearl Hall'a girip oradaki dünyamı temelden değiştirmesinin üzerinden iki hafta geçmişti.

Alexander'ın benim için dayak yemesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Bana son dokunuşunun üzerinden iki hafta geçti.

Aslında, o korkunç geceden sonra, onu giydirip yıkamak gibi uşaklık görevlerime ya da işine geldiğinde sikini kaldırmak gibi cinsel görevlerime devam etmek şöyle dursun, onunla konuşacak kadar bile görmemiştim onu.

Bana acımasız bir alan ve zamandan başka bir şey vermedi.

Yarılmış ve kabuk bağlamış sırtımla ilgilenen Bayan White, yemeğimi getiren Douglas ve tüm sürprizlerin sürprizi, aynı zamanda doktorluk eğitimi almış olan Riddick'ti.

enfeksiyon kontrolü yapmak ve yaralarımı sarmak için başucumdaydı.

Noel gelip geçmişti ve onunla birlikte yeni yıl arifesi de. Douglas beni hizmetkârların yemeğine davet etmişti ama onların gergin hissetmesini istemediğim için odamda sadece bir tabakta hindi yemiştım. Ailemi arama iznim vardı ve Londra'ya başarılı bir şekilde taşınan Sebastian ve her zamanki gibi uysal görünen ama Paris'te sanatsal olarak gelişen Giselle ile konuştuğumda ağlamıştım. Annem mahalle dedikodularını anlatırken beni güldürmüştü, Elena ise Milano ve Londra'daki modellik işleriyle ilgili uydurma hikâyelerimi anlatırken beni sessizce ve dikkatle dinlemişti.

Evimi özlüyordum ve gerçek bir arkadaşım olmadan yalnızdım. Alexander yok.

Noel de yoktu, gerçi kırbaçlandığı geceki davranışından sonra bunun kötü bir şey olduğundan pek emin değildim. Daha önce bana karşı nazik olma nedenini çok yakından incelememiştım çünkü sevgiye o kadar açtım ki, bir insanın bir nedene ihtiyaç duymadan nazik olduğu önceki hayatıma o kadar alışmıştım ki.

Artık farklıydım.

Dünyanın gerçeğini biliyordum.

Kimse kendi gündemine fayda sağlamadığı sürece kimse için bir şey yapmadı.

Noel'i Amedeo Salvatore'un her şeyine duyduğu bariz nefretin yanı sıra neyin motive ettiğini bilmiyordum ama beni göremediğim bir tahtada oynadığını ve bana hakkında çok şey öğrettiği piyonlardan biri gibi kurban etmeye hazır olduğunu biliyordum.

Sherwood kalkıp diğer kızlara katılmamı işaret edince çenemi kaldırdım. Gözlerim, binicisinin cüssesine ve vahşiliğine yakışan kocaman beyaz bir atın üzerinde oturan Alexander'ın geniş gövdesine takıldı. Ustamın gözleri üzerimde ve içimdeydi, aramızdaki boşlukta düşüncelerimi kafamdan çıkarmaya çalışırken çenesi sıkılmıştı.

O olaydan beri bana sık sık bu bakışı atıyordu, ne zaman onu erken çıkarken ya da geç dönerken yakalasam

At sırtındaki kırmızılı bir uşak borusunu dudaklarına götürüp üflemeden önce bir bağıriş çağırış kakofonisi vardı.

Trompet sesi küçük açıklıkta yankılandı ve ormanın kenarındaki karanlık ağaçları karıştırdı.

"Şimdi ne olacak?" Kızıl saçlı kıza sordum.

"Kaçacaksın."

Ağılın kapıları itilerek açıldı ve dehşete düşmüş kadınlardan oluşan bir izdiham dışarı aktı, aceleleri yüzünden neredeyse beni yere itiyorlardı. Arkamda düşen birinin boğuk çığlığını ve ardından kırılan kemiğin çatırtısını duydum ama arkamı dönmedim.

Koştum.

Havlayan tazılardan ve telaşlı atlardan uzakta. Bütün geceyi bizi teker teker kovalayarak geçirecek olan yırtıcı adamlardan uzakta.

Koştum ve beynimin küçük bir kısmı, yeterince hızlı ve yeterince uzun koşabilirsem, belki de sonsuza dek her şeyden kaçabileceğimi merak etti.

Katran kadar karanlık ve bir o kadar da yapışkandı, gece karanlığında ağaçlardan sarkan dallar kollarımı ve yüzümü parçaladı. Dudaklarımda kanın tadını aldım, ciğerlerim kollarımı pompalamak ve bacaklarımı çalkalamak için aşırı çalışan dalgalar gibi çalışırken dilimin arkasında safranın metalik sıcaklığı vardı. Koşmak. Zihnim sırf koşmaya devam edebilmek için bedenimi yok yere harcıyordu.

Lord sonunda malikâneden çıkmama izin vermişti ama özgürlüğümün bir tuzak olduğunu bilmem gerekirdi.

Neden bir efendi tilkinin kafesinden çıkmasına izin verir? Onu avlamak için...

Ve gecenin geç saatlerine kadar acımasızca ve durmaksızın Efendimden daha fazlası tarafından avlanıyordum. Atıyla yanımdan geçen bir adamın ellerinden çoktan kurtulmuştum ve bir diğerinin dişlerine öyle sert bir tekme atmıştım ki ayak parmaklarımın altında kırıldıklarını hissettim.

Saatlerdir donmuş çamların sık örtüsü altında koşuyordum. Ayaklarım kökler ve kayalar tarafından kanlı parçalara ayrıldı, acı su birikintilerinden o kadar kanlı ve sümüksüydü ki, göze alabileceğimden daha sık düştüm, ellerimi ve yüzümü kestim.

Asit yorgun kaslarımı yakıyor, her an patlayıp öleceğimi hissedene kadar çarpan kalbimle aynı anda atıyordu.

Yine de durmadım.

Sisin içinde atlılar tarafından götürülen dört kız görmüş, ağaçlara yaslanıp tecavüz edilirken, çamura batırılırken ya da eyerin üzerinden bir leş gibi atılırken kan donduran çığlıklarını duymuştum.

Onlar gibi olmak istemedim.

Bir bakıma şanslıydım çünkü Alexander bana kendini savunmayı öğretiyor ve neredeyse her gün yaptığım spor salonunu kullanmam için beni serbest bırakıyordu. Önceleri yumuşak kıvrımlarla olgunlaşan ince vücudum artık zayıf kas hatlarına sahipti ve bu kasları ağaçların arasında, adımı aldığım tilki kadar çevik bir şekilde yarışmak ve atlatmak için kullanıyordum.

Tazıların uluması solumdaki kalın gece havasını delip geçti. Ayaklarım enkazın üzerinde gürültüyle ilerliyor, nefesim sessizlikte silah sesi gibi duyuluyordu ve küçük bir açıklığa daldım.

"İşte buradasın," diye bağırdı bir adam hemen önümdeki ve sağımdaki mürekkep karanlığından.

Ters yöne döndüm ve iki güçlü kol kalçalarımın dolanınca çığlık attım. Ben tekme atıp çığlık atarken adam beni havaya kaldırdı, tırnaklarım kanayana kadar kollarını tırmaladı.

"İşte buradasın," diye sevinçle haykırdı ilk adam, ay ışığında gümüş rengine bürünmüş bir halde önümde belirirken.

Ashcroft'tu, Pearl Hall'da ağzımı kullanan adam.

Çığlığım iki katına çıktı ve raydan çıkan bir tren gibi ciğerlerimde patladı.

"Kapa o lanet çeneni," diye emretti beni tutan adam, içime düşüp ikimizi de yere iterken.

Çıglık atmak için bir ciğer dolusu daha hava emerken malçta boğuldum, toprak ağzıma doldu.

Yabancı kollarını ve bacaklarını benimkilere doladı ve bir böcek gibi ters döndü, böylece ben de onun üstüne bağlandım.

Ashcroft pantolonunu çıkarırken kulağıma, "Al onu artık," diye alay etti.

"Fırsatım varken seninle sevişmeliydim."

"Beni alırsan, Alexander seni bulur ve öldürür!" Çıglık attım.

Tanrım, bu çılgınlığın bir sonu var mıydı? Son nefesime kadar bana emredilecek, saldırılacak ve manipüle edilecek miydim?

Ashcroft çamurlu vardiyamı toplamak için eğildi ve ben de gözüne tükürdüm.

"Seni lanet olası küçük orospu," diye kükredi, bir dizinin üzerine çöktü ve kabaca sikini çıkardı.

Arkasındaki karanlıkta bir hareket oldu ve ardından bir gümbürtü duyuldu. Ashcroft hafifçe titredi ve sonra baygın bir şekilde yana düştü.

"Bu da ne-" diye homurdandı adam, iki el karanlıktan uzanıp boynuna sıkıca sarılınca.

Mücadelesinin bittiğini hissedebiliyordum, kol ve bacakları düşene kadar benimkilerin etrafında gevşedi. İçime adrenalin doldu ve diğer adam beni yakalayamadan ayağa fırladım.

"Cosima," dedi sabit bir ses rüzgâra karşı.

Adımın sesi beni kadife bir pelerin gibi ısıttı.
Durakladım, gergindim ve ileri atılmaya hazırdım.

"Cosima, sakın ol, *tesoro*, sadece seninle konuşmak istiyorum."

Karmakarışık aksanının, memleketimin sesleriyle lirik hale gelen üst tabaka İngiliz aksanının keskin kesimini tanıdım.

"Edward."

Bir duraklama oldu, sonra çamurda botların yumuşak, emici adımları duyuldu. Ellerim havada, bacaklarım bükülmüş, kaslarım yorgunluktan titrerken ona doğru döndüm.

İskender'inkine çok benzeyen ama daha koyu renkli ve biraz daha kabaca oyulmuş sert kesimli yüzü bana bakarken yumuşadı.

"Bitkin görünüyorsun."

Nefesimin çok hızlı geldiğini fark ettim, ciğerlerime bir dalga gibi girip çıkıyordu. "Sana ne ki?"

"Çok önemsiyorum." Ellerini iki yana doğru kaldırdı, avuç içleri teslimiyetle yukarı bakıyordu. "Beni tanı mıyorsun ama gerçekten çok önemsiyorum."

"Sana inanmıyorum," dedim çılgınca, o yaklaşırken gözlerim bir çıkış arıyordu. "Uzak dur, Edward!"

"*Yavaş ol* Cosima," diye mırıldandı. "Ve lütfen, artık bu ismi kullanmıyorum. Uzun zamandır kullanmıyorum ve bana kalsa ömrüm boyunca da kullanmayacağım. Benim adım Dante."

Gülüşüm harap olmuş boğazımı yaktı. "Cehennemin hangi çemberi bu o zaman?"

"En kötüsü," diye kabul etti ve kolunun ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Baban da çok üzgün."

Göz kırptım.

"Seni şimdi görebilseydi," diye mırıldandı gözleri vücudumdaki her kesik, sıyrık ve çürüğü takip ederken. "Ağlardı. Ve Salvatore gözyaşlarına eğilimli bir adam değildir."

"Kimsin lan sen? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana bir arkadaş olduğumu söylemeye çalışıyorum. Bunun başına gelmesine üzüldüm ama-"

"Bunların hiçbiri olmak zorunda değildi," diye bağırdım, tükürükler havada uçuşuyordu.

Kendimi kuduz gibi hissediyordum, dayanılamayacak kadar soğuk bir yerde uzun süre aç kalmış bir köpek gibi.

"Bunların hiçbiri olmak zorunda değildi," diye hıçkırdım öfkeyle, yüzümdeki kan, gözyaşı ve çamuru silkeleyerek. "Eğer dediğin gibi Salvatore'nin arkadaşısıysan, *babama* söyle de siktirip gitsin! Bunların hiçbiri olmak zorunda değildi ve hayatım boyunca bir kez olsun adım atsaydı bunların hiçbiri olmazdı."

Çalıların arasında bir hışırtı ve bir hayvanın burnundan gelen nefesin ağır sesi duyuldu. Saniyeler sonra bir at ağaçların arasından açıklığa fırladı.

"*Minchia*," diye küfretti Edward Dante, adamla yüzleşmek için dönerek. "*Kaç Cosima*."

Döndüm ve koşmaya başladım, toynak sesleri arkamda bir cenaze şarkısının davulu gibi yere vuruyordu.

Bir bağırış ve arkamda büyük bir su sıçraması oldu.

Bir an omzumun üzerinden baktım ve Dante'nin bir derenin sığıklarında avcının üzerine bindiğini, kocaman elini tahtından indirilmiş binicinin yüzüne tekrar tekrar vurduğunu gördüm. At huzursuzca tepiniyor ve kişniyor, havayı pençeliyordu.

"Cosima, *kaç!*" Açıklıkta başka bir atlı belirince Dante bağırdı.

Tekrar öne doğru döndüm ve bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde sık ağaçların arasına doğru koştum.

İkinci binici caymadı; atı devrilmiş kütüklerin üzerinden atlattı, dar virajlardan döndü, ta ki sırtımda canavarın nefesini ve adımlarının orman zeminindeki titreşimini hissedene kadar.

Çok yorgundum ve kaybedecektim.

Elleri saçlarımın arkasına dolandı, sonra o kadar sert çekti ki havaya uçtum ve eyerin üzerinden yelken açtım.

Atlı gecenin içinde ulurken kıcıma bir tokat indi. "Yine ait olduğun yerdesin."

Landon'ın sesiyle ürperdim ve yuvarlanacak kadar kıpırdandım, omzuna öyle bir tekme indirdim ki dizginler elinden düştü. At hafifçe şahlandı ve ikimiz de sert bir şekilde aşağıdaki köklü toprağa düştük.

Başım bir ağacın dibine çarptığında nefesim bedenimi terk etti ve acı beyaz parçalar halinde görüş alanımda patladı.

Bir el bileğimi kavradı ve beni çamura doğru sürükledi. Karnımın üzerine döndüm ve ellerimle yumuşak toprakta tutunacak bir yer bulmaya çalıştım.

Ve çığlık attım.

Landon elini kullanarak beni altına çekip elbisemi omurgamın ortasından aşağı doğru yırtarken bir dehşet senfonisi gibi çığlık attım. Tenimdeki pembe kırbaç izlerini görünce zevkle tısladı. Her bir izi dişlerinin arasına alıp ısırırken, beni damgaladığı acı sembollerinin tadına bakarken ona karşı çırpındım ve büküldüm.

Ulaşabileceğim bir sopa vardı; keskin, soluk ucu sisle örtülü, ay ışığıyla aydınlanmış karanlıkta belli belirsiz parlıyordu. Muazzam bir itiş gücüyle, elimle kavrayacak kadar ileri uzandım ve sonra bir savaşçı haykırışıyla gövde mi döndürdüm.

Sonra dalı bulabildiğim en yakın et parçasına sapladım.

Landon'ın yanağına saplandı.

Benden kurtulup dizlerinin üzerine çökerken kükredi, elleri kanla ıslanmış sapa yapışmış, onu çıkarmak için çırpınıyordu.

Tiz bir çığlık havayı ikiye böldü ve büyük bir siyah kanat telaşıyla gökyüzünden bir kuş indi ve hançer gibi pençesini Landon'ın yüzüstü yatan yüzüne doğru uzattı.

Landon acı içinde bağırıp şahini uzaklaştırmaya çalışırken ben de geriye doğru kaçtım. Çılgınca, etrafından kolayca dolaşıp gece ormanına geri dönmenin bir yolunu aramaya çalıştım.

Sadece, Landon'ın arkasındaki ağaçlarda karanlıkta bir kayma vardı, sanki Hades'in kendisi yeraltı dünyasından perdeyi aralıyormuş gibi gecenin bir ayrılığı.

Ve sonra Alexander, yapraklarla dolu çimenlerin üzerinde bir ruh gibi sessiz ve sakin bir şekilde yürüyordu.

Elinde bir şeyin parıltısı vardı, elinde kırmızı bir şey parlıyordu, alt kısmı gümüştü.

Yakut kabızalı bir bıçak.

Nefesim kesildi ama Landon beni duymadı çünkü yırtıcı kuş sonunda mide bulandırıcı bir ıslak kaymayla kilidi açtı ve tekrar gecenin içine doğru havalandı. İşkencecisinden kurtulan Landon sonunda nemli bir *patlamayla sopayı* yanağından çıkardı ve kanlı salyasını yere tükürdü.

"Seni küçük fahişe, lanet bir kuş gibi ötene kadar canını yakacağım," diye söz verdi.

Alexander onun arkasında dizlerinin üzerine çöktü, o kadar uzun boyluydu ki o haliyle bile diğer adama baskın çıkıyordu. Bıçağı yumuşak bir şekilde boğazına dayadı, diğer elini Landon'ın saçlarına sertçe bastırarak kafa derisini geriye çekti ve boynunu bıçağa doğru itti.

"Onu inciten tek kişi benim," dedi Alexander, şahini tepemizde bir yerden ilkel bir zafer ığı atarken.

Sonra da boğazını kesti.

Karanlıkta simsiyah olan kan, Landon'ın ön tarafına ipeksi bir örtü gibi dökülürken önyargısız bir kamera lensi gibi izledim. Alexander onu tutarken seğırdi ve birkaç dakika sonra gözleri yukarıya doğru kıvrıldı, sonra kapandı ve öldü.

Alexander ayağa kalktı, cesedi kollarına aldı ve Landon'ın cesedinin dereye battığını gösteren şiddetli bir şırıltı duyana kadar karanlığın içinde bir süre yürüdü. Kulaklarım çamurda botlarının sesini aradı ve geri döndüğünde öyle büyük bir rahatlama hissettim ki neredeyse hıçkırıklara boğulacaktım. Çamurlu, yırtık pırtık

çıplak gövdem çiziklerle delik deşik olmuştu ve kendimi toparlamaya çalışıyordum.

"Bana bak Cosima," diye emretti o kısık, baskın sesiyle, itaatsizlik edemezdin.

İçimi bir ürperti kapladı çünkü haftalardır o leziz, tiz sesleri dinlememiştim.

Gözleri ağaçların arasından süzülen ay ışığından daha parlaktı. Beni sahiplenme biçimleri *karşısında* kalın bir şekilde yutkundum, bir bakışıyla, beş adım ötemde bile beni sahiplenme biçimi.

"İyisin," dedi bana. "Sus, *bella*, seninleyim."

Kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi ağlama sesi çıkardığımı fark ettim ve bana *susmamı* söylediği anda *sustum*.

"Onu öldürmemeliydin," dedim kısık sesle. "Başın yine belaya girecek."

Sonra ne yapacağım?

Yeni ve daha acımasız bir Efendiye gitmek zorunda kalsam ne yapardım? *Onsuz* ne yapardım?

Ay bir bulutun arkasında kayboldu ve İskender'in gözleri karardı.

"Av'da her yıl insanlar ölüyor. Geri dönmeyenleri aramıyoruz bile. Sanki hiçbir şey olmamış gibi ölümlerini örtbas ediyoruz. Kimse seni benden alamaz."

"*Grazie a Dio*," diye fısıldadım, Tanrı'ya şükrederek.

Bana sarılmasını istedim çünkü üşümüştüm, incinmiştim, savunmasızdım ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Ama aynı zamanda, bana o kadar uzun zamandır dokunmamıştı ki, onun dokunuşuna duyduğum acıyı bacaklarımın arasında ağırlık gibi taşıyordum.

Bunu kelimelere dökemedim. İstemiyordum ve şu anki zihinsel durumum göz önüne alındığında, deneyemezdin bile.

Ama karanlığa doğru bir el uzattım ve Alexander'ın diz çöktüğü yerden elime doğru eğildiğini hissettim.

Kirli sakallarıyla pürüzlendirdiği çenesi bir yapboz parçası gibi avucuma oturdu ve içimde sadece onun ulaşabileceği derin bir şey harekete geçti.

Ağızına doğru hamle yaptım, dudaklarım garip bir şekilde onunkilere çarptı, çoğunlukla çenesine, dilim oradaki hafif yarığa.

Kıpırdamadan durdu, şaşırmıştı.

Ellerimi boynuna koyarak kendimi öne doğru sürükledim ve boynundaki güçlü nabza doğru ağızımı hareket ettirerek ona sarıldım çünkü bu beni sabitliyordu.

"Güvendeyim," diye fısıldadım kendi kendime, hâlâ zihnimi kemiren vahşi dehşeti yatıştırmak için.

"Güvendeyim," diye yineledi, güçlü kolları sonunda beni sıkıca kavradı.

Sarılmak tuhaf bir sihirdi, özellikle de o adamdan gelen bir sarılma.

İçimde savaşıyor şeytanları yatıştırdı, onlara ninni söyledi ve yatağa yatırdı. Alexander sonunda elini başımın üzerinde gezdirip saçlarımın arkasına dolayarak öpücüğü için yüzümü eğdiğinde buna hazırdım.

Pelüş ağız, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi dudaklarımı dişleriyle ısıyor, kıvrımlı dilini benimkine sürüyor ve tatlı nane nefesini yanağıma üflüyordu.

O öpücükle beni baştan çıkararak ona güvenmemi ve ihtiyaç duymamı sağladı. Merkezimde düşük bir ateş alevlendi ve soğuk bedenimi lezzetli bir sıcaklıkla doldurdu.

"Sen benimsin," dedi dudaklarıma karşı, sözcüklerinin arasında dudaklarımı ısırdı, ta ki çürük yapraklar gibi yumuşak hissedene kadar. "Oynamak ve kullanmak için benim olduğun kadar korumak ve rahatlatmak için de benimsin. Söyle Cosima."

"Ben seninim, Efendim," diye fısıldadım açık ağızına, kelimelerimi dilinin üzerinde eriyecek çökmekte olan bir çikolata gibi yerleştirdim.

Gözleri kararırken dudaklarını yalayarak tadını çıkardı. "Güzel, küçük fare. Şimdi, bu amcığı adil bir şekilde kazandım. Arkana yaslan ve bana ödülümü göster."

Sonra saçımdaki eli daha da sıkı, arzumu ip kullanan bir kuklacı gibi manipüle etti. İhtiyacım daha da alevlendi ve öpücüğü zalimleşirken ağızına doğru inledim.

Beni çamurun içine itti ama buna gerek yoktu, bacaklarım çoktan açılmıştı, soğuk kış havası seksimin ballı kıvrımlarını ısıırıyordu. Beni görmesini, parmakları ıslaklığın içinde gezinirken gözlerinin yanmasını, uyarılmışlığıma kafir bir tapıcı gibi tüm amıma ve iç uyluklarıma bulaştırmasını izlemek istiyordum.

Pantolonunu kalın sikini serbest bırakacak kadar aşağı indirip, sonra da büyük eliyle kabaca yumruklarken ağzım sulandı. Yüzü karanlıkta vahşiydi ve bir elini yüzüme yaklaştırıp diğer eliyle sikini girişime çentiklerken arzuyla doluydu.

"İstediğin kadar bağırabilirsin, *bella*, kimse seni kurtarmaya gelmeyecek," diye söz verdi ve sonra doğrudan amımın ucuna daldı.

Çığlık attım ama bu sefer çığlığım yırtılmış ciğerlerimin kenarlarını pürüzsüz bir şekilde ördü ve boğazımı bal gibi kapladı.

Kışlı bir İskoç gecesinin ortasında içime girerken çığlık attım, birleşik sıcaklığımız tepemizdeki çam iğnelerinin üzerindeki kırağıları eriterek temizleyici bir yağmur gibi bedenlerimize damladı.

Meme uçlarımı dişlerinin arasına almak için başını eğdiğinde çığlık attım, azı dişlerinin arasında bir ceviz gibi kırılan acı ilahi bir zevke dönüştü ve sikinin yanında amıma bir parmak daha sokmak için seksimdeki elini kullandığında daha da sert çığlık attım ve dolduruldu, lezzetli bir şekilde aşırı doldum.

Aletinin ve kalçalarının üzerinden bir sel gibi boşalırken, içimde güzel ve saf olmayan her şey benden göç ederken çığlık atmadım.

Bunun yerine, iç çekerek onun adını andım ve dehşete düşmüş zihnimin onun bedenim üzerindeki disipliniyle teselli bulmasına izin verdim.

Doruğa ulaştığında, beni yakın ve sıkı bir şekilde tuttuğundan, uyarılmasının keskin gerginliğini hissedebildiğim ve sonra memnuniyetle gevşediğim için, içimdeki sperminin sıcak sıçramasının farkındaydım.

Ve sonra, sanırım, bayıldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda Alexander beni atının üzerine çıkarıyordu. Kendisi ata binmeyip yakın mesafeye doğru yürümek için döndüğünde yavaşça göz kırptım.

Ağaçtan sarkan bir şey gördüğümde tekrar gözümü kırptım.

Gözüme çarpan ve dalmış zihnimi berraklığa çeken turuncu bir parıltıydı.

O saçın rengini ağıldan, saklandığı yeri benimle paylaşmayı teklif eden zavallı kızdan tanıdım.

Vardiyalı elbisesinin yırtılmış ve birbirine düğümlenmiş boyuyla bir ağaca asılmıştı, süt beyazı vücudu ay ışığında sırlanmış ve soğuk rüzgarda sallanırken çamurla beneklenmişti.

Kalçalarının içi kanla kaplanmıştı ve bu kadar çok av içinde üçüncü kez kullanılıp bir kenara atıldığından hiç şüphem yoktu.

Üçüncü saldırı ölü gözlü kıza fazla gelmiş ve şeytanlarına yenik düşerek kendi canına kıymıştı.

İskender'in onu ağaçtan indirmesini ve yaşlı bir üvez ağacının altına nazikçe yatırmasını izlerken kalbim burkuldu, kanadı ve eski bir mendil gibi kullanıldı. Havuç gibi saçlarını düzeltti, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sonra sessiz bir dua ile başını onun yüzükoyun yatan formunun üzerine eğdi.

Alexander arkamdan ata atladığında, yorgunluğumun sisi arasında "Canavarlardan daha kötüler," diye mırıldandım. "Çünkü daha iyisini biliyorlar ama yine de bu şekilde davranıyorlar."

"Evet," diye kabul etti Alexander, beni sıkıca sardı ve ormanda ilerlemeye başladığımızda dizginleri eline aldı.

Karanlıkta hâlâ rastgele bağırışlar yankılanıyordu ama kızların çoğu saatler önce yakalandığı için artık daha azdı.

Astor'un ileride keşif yaptığını biliyordum ve muhtemelen

Alexander'ı gelen avcılara karşı uyardı, ben de kendimi onun sıcak bedenine karşı hafifçe gevşemeye bıraktım.

"Bunu neden onlarla yapıyorsun?" Ben sordum.

Bilmek zorundaydım; kalbim ikiye ayrılıyordu, biri karanlık diğeri aydınlık, bir kısmı Alexander'ın bir kısmı benim. Kendimi karanlığın derinliklerine bırakmadan önce onun zulmünün inceliklerini bilmem gerekiyordu.

"Size söyledim, ben bunun içinde doğdum ve onların kurallarıyla büyüdüm. Hayatımdaki diğer pek çok şey nasıl doğuştan gelen zorunluluklarımsa, Tarikat'ın müritlerinden biri olmak da benim için ezberlenmiş olmalı."

Başımı çenesinin altına sıkıştırıp bir ara omuzlarıma yerleştirdiği ceketü üzerime doğru çekerken "Öyle olmalı," diye test ettim. "Ama değil."

"Yıllarca kaderimde babamın oğlu olmak olduğunu düşündüm ve bu fikirden nefret ettim. Sonra annem öldü ve yaptıklarından nefret ettiğim halde nasıl seveceğimden emin olamadığım adam ailemde kalan tek kişi oldu. Bu, babamın oğlu ve varisi olma yükünden kurtulmamı daha da zorlaştırdı."

"Belki de aile her şey değildir," diye mırıldandım, yorgunluğumun derinliklerine gömölüp uykuya dalmaya başladığımda sözlerimin kendime nasıl uygulanabileceğinden habersizdim. "Belki de onlara dayanarak karar vermek yeterli değildir. Sonuçta, kendin için yaşamalısın."

Ama düşük ışıkta göz kırpan güvenlik kameralarını ve devasa demir kapıları kapatmak için dönmeden önce geçerken bize el sallayan adamı görebiliyordum.

Alexander, "Araziyi gezmek isteyen çok sayıda turist geliyor," diye açıkladı. "Bildiğınız gibi burası özel bir mülk ve yabancıların dolaşması... tehlikeli olur." "Hmm," dedim gülümsememi geri çekerek. "ünkü vahşi geyik sürüsü?"

"Onlar... ve diğeryırtıcılar," diye cevap verdi dalgınca.

Kıkırdamamı gizleme zahmetine girmedim ve ona yan gözle baktığımda, bana tam bir gülümseme olmayan ama bir şekilde daha samimi bir şekilde bakıyordu.

"Beni sürekli şaşırtıyorsun, yine de bana kendini açıklamayı reddediyorsun."

Çenemi ona doğru eğdim ve bakışlarımı tekrar pencereden dışarı çevirdim. "Bir köle olabilirim ama aynı zamanda bir kadını ve bu nedenle sana bir anlam ifade etme zorunluluğum yok."

Onunla pek çok şey hakkında konuşmak istiyordum. Landon Knox ve Edward Dante hakkında, "Altın Tilki "yi yakaladığına ve Sherwood ona gönülsüzce bir "lütuf" bahşettiğine göre Tarikat'taki konumunun geleceğı hakkında. Köleliğimin ilk altı ayında, beş yıllık sürem dolmadan beni özgür bırakmasını gerektirecek kadar şey yaşayıp yaşamadığımı sormak istiyordum, aynı zamanda da beni sonsuza dek yanında tutmasını istiyordum.

Yine de yapmadım, çünkü Highlands'ten dönerken karamsar ve düşünceli bir hali vardı ve sorularıma dürüstçe cevap vereceğinden şüpheliydim.

Bundan sonra, Pearl Hall'un tüm genişliğini gözler önüne sermek için ormanlık tepelerin geniş çerçevesi arasında açılan bir vadiye inene kadar virajlı yol boyunca birkaç dakika daha sürdük.

Nefes kesici derecede güzeldi, kapsamı o kadar geniş ki, bu kadar harika dönümlük arazinin tek bir aileye ait olması imkansız görünüyordu.

Küçük bir tepenin üzerinde bir tapınak, arka bahçedeki labirentin ötesinde büyük evin bir ucundan diğerine insan yapımı bir mükemmellikle uzanan büyük bir gölet vardı. Evin önündeki dairesel yolun ortasından siyah mermerden yapılmış büyük bir fıskiye fışkırıyor, dümeninde büyük Yunan tanrısı Poseidon'un bulunduğu bir savaş arabası yarıya kadar suya batıyordu.

Davenport'ların Roma ve Yunan mitolojisine karşı bir ilgisi vardı; geçmişleri, gizli cemiyet bağlantıları ve cinsel saldırıya olan eğilimleri göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi.

Yine de gözlerimi yaşartan evin kendisiydi.

Noel bir keresinde bana Palladyan ve Barok mimarisinin bir karışımı olduğunu söylemiş olsa da, üç katlı yapı bir simetri çalışmasıydı. Çatı, ana evin üzerinde dik bir şekilde yükseliyordu ve arkasında İtalyan katedrallerinde görmeye alışık olduğum dekoratif ve fantastik bir kubbe vardı.

Bir saray.

Her kız hayatının bir döneminde, genellikle çocukken bir saray hayali kurar ama benim hiç olmadı.

Benim rüyalarım çok daha sıradan şeylerdi.

Yağışlı mevsimde su sızdırmayan, temiz suyu olan ve dört çocuğun büyümesi için daha fazla alana sahip bir ev. Taçlı bir baba umurumda değildi, sadece haftada en az bir kez ölümüne içmeyen ya da elimizdeki yetersiz serveti kâğıt ve atlarla harcamayan bir baba.

Kendim için gerçek bir hayalim yoktu, sadece kardeşlerimin hayalleri vardı.

Ama o güzel eve bakarken, hayatımda ilk kez kendi hayalimin şekillendiğini hissettim.

Kalbimin derinliklerinde, bir gün Pearl Hall'da bir hizmetkârdan ve Efendisinin kölesinden daha fazlası olabileceğimi hayal ettim. Tüm mantığımın ötesinde, bir gün salonlarının hanımı ve kalbinin efendisi olabileceğimi umuyordum.

Bir çocuğun şişirilmiş balonu gibi uzun süre hayatta kalamayacak kadar narin, tehlikeli bir şekil ve uçuş aldı, ama bu onu benim için daha az güzel yapmadı.

Araba kireçtaşı çakıllı yolda durdu ama araçtan inmeden önce Riddick'in benim için kapıyı açmasını bekledim.

Hizmetkârlar ön kapıların yanında düzgün bir sıra halinde bekliyorlardı; Ainsworth en başta, geceleri kütüphanede ateş yakarken izlediğimden tanıdığım uysal, genç bir delikanlıya kadar. Onlar efendilerini, o da onları selamladı; yüzü sertti ama duygusuz değildi.

Töreni kollarımı karnıma sararak izledim. Tarikat'ın hayatlarımızı gasp etmesinden sonra kendimi hâlâ derimin içinde yanlışı hissediyordum ve kendimi nasıl düzgün bir şekilde merkeze koyacağımı bilmiyordum. Yine de Üstadımla bir sahnenin muhtemelen başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar işe yarayacağına dair içimde bir şüphe vardı.

Riddick, genç bir uşağın Astor'un bulunduğu karartılmış kafesi almasını, onunla birlikte eve girerken bileğine hafifçe vurarak engelledi. Hizmetçiler arabadan çantalarımızı alıp aceleyle eve dönmek için düzenlerini bozarken Alexander bana doğru yürüdü. Kalın kalçalarının pantolonunun tereyağı yumuşaklığındaki kumaşının altında nasıl hareket ettiğini ve koyu gri gömleğinin göğüs kaslarını nasıl sardığını izledim.

Nabzım merkezime doğru hareket etti.

Tekrar yüzüne baktığımda gözleri karanlık, boğucu bir arzuyla dans ediyordu. Bir elini uzattı ve sabırla tereddüt etmemi ve sonra bizi binanın yan tarafındaki evden uzaklaştırmadan önce elini tutmamı bekledi.

"Sana bir hediyem var," dedi. "Bu hafta sonu sana ve cesaretine yakışacak kadar güzel ve vahşi bir şey."

"Bir hediyeye ihtiyacım yok," dedim ona dürüstçe. "Ailemle daha sık konuşabilmek ve... ve senin tekrar hayatıma girmen dışında."

Bizi güzel peyzajlı bir yoldan ahırlara benzeyen bir ek binaya doğru götürürken eli benim elimde kasıldı.

"Riddick'e sana uluslararası mesajlaşma özelliği olan bir telefon almasını söyleyeceğim. Gözetim altında olacak, bu yüzden ailenle konuşurken bunu unutma, ama onlara istediğin zaman mesaj atabilirsin."

Onu durdurmak için elini çekiştirdim ve sonra parmak uçlarıma basarak çenesinin kenarına hafif bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim Xan," dedim usulca.

Kalbimin etrafında sadece onun için çiçek açmış gibi görünen, giderek büyüyen bir şefkat vardı. Göğsümde güzel bir çiçek açtığını hissetmeme rağmen kendimi alışılmadık derecede utangaç ve savunmasız hissetmeme neden oldu.

Bir an için benim gönüllü şefkatim karşısında biraz afallamış göründü, sonra gözlerinin içi güldü ve başını salladı.

Sessizlik içinde hafif eğimli tepeyi tırmanmaya devam ettik. Beni büyük ahır kapılarından geçirdi ve ahırların samanla tatlandırılmış havasına soktu.

İskender'in atı Charon'un büyük siyah başı, efendisine kişneyebilmek için hemen ahırından dışarı fırladı.

Alexander kıkırdadı ve atın uzun burnuna sert bir el atmak için yanına gitti.

"Atları sever misin?" diye sordu bana, çantasına uzanıp kırmızı bir elma çıkardı ve mutlu hayvana yedirdi.

Başımı salladım, elimi Charon'un kadife burnunu okşamak için geçici olarak kaldırdım. "Birkaç kez bir tanesine bindim. Bir aile dostumuz, Christopher, tatillerde bizi üzüm bağına götürürdü ve orada atlara binebilirdik."

Alexander ağzından bir klik sesi çıkardı ve Charon'un ahırının yanında başka bir baş belirdi. Ellerimi uzatarak muhteşem ata doğru ilerlerken nefesim kesildi.

Tamamen altındı. Muhteşem, dalgalı yelesinin tepesinden toynaklarının dibine kadar at bir altındı.

parıldayan, soluk metalik altın.

"Güneş ışığında gözleriniz nasıl görünüyorsa o da aynı renkte," diye açıkladı Alexander. "O bir Altın Akhal Teke, Türkmenistan'dan gelen çok nadir bir cins."

"Yaşayan güneş ışığı gibi görünüyor," dedim ona burnunu okşarken. "Hiç bu kadar güzel bir yaratık görmemiştim."

"Uygun o zaman, o senin."

Önce atın altın gözlerine, sonra da İskender'in gümüş gözlerine gözlerimi kırıştırdım. "Affedersiniz?"

Bana nadir bulunan ve muhtemelen delicesine pahalı bir hediye almak önemsiz bir şeymiş gibi tek omzunu silkti. Pearl Hall'da geçirmeye kararlı olduğum sürenin çok ötesinde yaşamaya devam edecek bir hediye.

"Son birkaç haftada çok şey yaşadın. Sana yeniden neşe getirmek istedim."

Kalbim bir kramp gibi sıkıştı, acı verdi ve o kadar uzun sürdü ki ölebileceğimi sandım.

"Neşemi neden umursuyorsun ki?" Sessizce cüret ettim.

İskender ahşap duvara yaslandı ve ben atını okşarken düşük göz kapaklarının altından beni izledi. "Sana neden *Topolina* dediğimi biliyor musun? Çünkü sen bana karşı hiçbir savunması olmayan küçük bir faresin. Senin üzerinde deney yapabilir, seni avlayıp ziyafet çekebilir ya da seni istediğim gibi başka hayvanlara yem edebilirim." Sözleri karşısında ürperdim ve ona dudaklarının seğirmesine neden olan mutsuz bir bakış fırlattım. "Ama küçük farenin gerçekten çok zeki olduğu ve kediye, fili ya da şahini kendi oyunlarına düşmeleri için kandırdığı birkaç masal vardır. Sen, benim küçük farem, bu oyunumuzu o kadar iyi oynuyorsun ki, artık kimin kazandığından pek emin değilim."

Kuru dudaklarımı yaladım ve atımın sıcak, temiz postunu koklamak için eğildiğimde omuz silktim. "Daha önce tehlikeli olduğunu kanıtlamış birinin masum havasına kapılmamanın akıllıca olduğunu öğrendim."

Alexander'ın sırtışı hınzırcaydı. "Akıllı kız."

"Pek sayılmaz," diye fısıldadım altın güzelliğime, sanki sırrımı verdiğim atmış gibi.

"Hiçbir yeteneğim yok," diye itiraf ettim ve sanki kelimeler ruhumun narin dokusundan koparılmış gibi hissettim.

Bu benim en büyük zayıflığım ve utancımdı.

Ambalajımdan başka bir şey değildim, boş bir kutunun etrafına düzenli bir şekilde sarılmış güzel kağıtlar.

Alexander'ın üzerimdeki mutlak gücüne kendimi daha fazla maruz bırakmam için hiçbir neden yoktu, yine de buna karşı ezici bir ihtiyaç hissediyordum.

Bu beni şartlandırmasının bir kanıtı olabilirdi ama ben başka bir şey olduğunu düşündüm.

Labirent gibi bir adamla hiç tanışmamıştım. Her köşede başka bir şok gizleniyordu, bazıları anlamaya asla başlayamayacağım türden korkunç tehlikeli canavarlardı, ama diğerleri daha yumuşak, yaz Fae'si gibi adil. Onun güzel yaratıkları bile sağlığım için tehlikeliydi, baştan çıkarıcılar ve yok ediciler beni ruhuma kadar deşmek için birlikte çalışıyorlardı.

Alexander'ın sıcaklığı beni kollarının arasına almadan ve parmaklarıyla çenemi kaldırmadan önce bir an yan tarafıma baskı yaptı. "Sana biraz vermedim mi?"

Homurdandım. "İyi, sanırım artık tecrübeli bir saksocuym." Kaşları çatıldı. "Dudaklarından dökülen o kaba, pis laflardan hoşlanmıyorum. Evet, beni bir kadının bir erkeği memnun edebileceği her şekilde memnun ediyorsun ama bence gerçekten bakarsan başka beceriler de öğrendiğini göreceksin. Riddick geçen hafta onu folyoda neredeyse yendiğini söylüyor, satranç oynamayı,

Douglas'tan biraz aşıcılık ve Mrs. White. Kendini savunmayı biliyorsun ve İngilizceyi artık ana dilin kadar güzel konuşuyorsun."

Burnunu benimkinin üzerinde gezdirmek için eğildi. "Bunlar aptal, yeteneksiz bir kızın özellikleri değil. Bunlar sadece bir piyon olduğu düşündürülen bir kraliçenin nitelikleri."

Kalbim göğsümde yavaş ve sert atıyor, sanki İskender'in cevap vermesini bekliyormuş gibi kaburgalarımın çarpıyordu.

ve kendisi için talep etti. Bir  m r boyu süren güvensizlik, Alexander'ın pahalı topuğunun altında sanki sadece bir hamamböceği gibi ezilmişti. O utancın ölümünü ruhumda hissettim ve ruhu uzaklaşırken i  çektim.

"Biliyor musun, *Topolina*, seni sonsuza dek burada benimle tutmak çok cazip geliyor," diye devam etti.

Bazen onun bir telepat olup olmadığını ya da Efendi/köle ilişkimizde ona düşüncelerime ayrıcalıklı erişim sağlayan simbiyotik bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Az önce ben de aynı şeyi dilememiş miydim?

"Bunun sayısız nedenden dolayı mümkün olmayacağını biliyorum, ama bana ait olduğunu her zaman hatırlayacağından emin olmak istiyorum. Ben yokken hatırlayacaksın ve beni kaybetmenin acısını amında, zihninde ve göğsünde hissedeceksin. Elimin hayali baskısını,  ıkaramayacağın bir kolye gibi boğazında hissedeceksin. Ve güzelim, seni soymaya cesaret edebilecek herkesin seni becermek için eğilirken görebilmesi için kan bağımın sembolünü teninde taşıyacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Alexander'ın ellerimdeki elleri prangaya dönüşmeden önce sordum ve beni ahırların sonuna, saman dolu ahırlardan oldukça uzakta, küçük bir ateşle çatırdayan tuğla bir ocağın bulunduğu yere çekti. Alevlerin içinde bir şey kavruluyordu, demir bir direk derinlere gömülmüştü.

Korku içime doldu, dehşete kapılmama rağmen beni tahrik etti çünkü koşullanmam bana Alexander'ın ellerinde korkunun da zevk verebileceğini öğretmişti.

Beni tuğlalara doğru itti, yaslanmam için ellerimi başımın iki yanına yerleştirdi ve sonra kalçalarımı çekerek ayaklarımı birbirinden ayırdı, böylece tam olarak onun beğenisine göre sergilendim. Becerikli parmakları şal elbisemi çözüp altımdan yere düşmesine izin verirken boynuma öpücükler kondurup nazikçe ısırdığında ürperdim. Elbiseyi yana doğru tekmeledim, bu da bana memnun bir mırıltı ve dilinin kulağımın kenarında gezinmesini sağladı.

Sert elleri çıplak kıkımın her bir yanağında gezindi, onları ayırdı ve hamur gibi yoğurdu.

"Ne tatlı bir kış," diye övdü. "Benim için daha yükseğe kaldır."

Kalçalarımı onun için daha dik bir açıyla eğdim ve parmağının çatlağımdan aşağıya, amımdan sızan ıslaklığa doğru iz sürmesiyle ödüllendirildim.

"Bana bu şekilde gösterilmeyi seviyorsun," diye onayladı, bir parmağını ve ardından diğerini içime daldırdı, böylece alaycı gerginliği hissedebiliyordum.

Kalçalarım sürtünme arayışıyla geri itildi. Zalimce güldü ve kemerini yavaşça çözmesini izleyebilmem için kenara çekildi.

Gözlerimin parlamasını izledi ve durdu. "Seni kırpacaktım ama görünüşe göre güzelliğim biraz daha sert bir şey istiyor."

Duvara doğru kıvrıldım, serin hava şişmiş kıvrımlarımı öperken dudaklarım aralandı.

"Cevap ver bana." Sesi boşlukta yankılandı ve bir elektrik şoku gibi tenime indi.

"Evet, efendim. Daha sert bir şey istiyorum."

"O gür ağzın *Efendi* kelimesini oluşturduğunu duymaya bayılıyorum," diye itiraf etti seksi bir iniltiyle. "Şimdi,

"Tenin bir gülden daha kırmızı olana kadar kemerimle sana on beş kırbaç vuracağım ve sonra benim olduğumu iddia ettiğin canavar gibi seni duvara karşı becereceğim," dedi ipeksi, yumuşak sesiyle, sözü beni iradesine bağladı. "Bunu ister misin, *Topolina*?"

Nükleer patlamalar ve yeryüzünü parçalayıp yerle bir eden öfkeli orman yangınları gibi sıcaktı. İnsan sağlığı için temel ve gerçekten acı verici derecede tehlikeli bir şekilde sıcaktı.

O anda, deri kemerini ellerinin arasına alıp hazırlık için gererken, biraz sıcaklığa aldırmayacağıma karar verdim.

Elini kaldırıp arkama geçerken, "Evet, Efendim," dedim.

Bana ve beni duvara bastırırken sıcak nefesi terden ıslanmış boynumun üzerinde dolaştı. Ocağın genişliği hassas meme uçlarıma sürtündüğünde nefesim kesildi.

"Bana tam olarak ne istediğini söyle, ben de sana onu vereyim."

Bir elini kalçalarımın sardığında ve klitorisimi ağrıyan etime doğru fiske vurmaya başladığında inledim. Bacaklarım titremeye başladı, ufukta beni bir tsunami gibi yerle bir edeceğini bildiğim bir orgazm vardı.

"Lütfen, Usta, bana sert horozunu ver ve daha fazla dayanamayana kadar beni becer," diye yalvardım.

"Güzel, *topolina*," dedi Alexander inleyerek ve sonra kalçalarını eğip kalın boyunun tamamını içime batırdı.

Alexander beni sabit tutmak için bir elini boğazıma doladı ve medeni görünümünün kalbinde yaşadığını bildiğim vahşi hayvan gibi içime girdi.

Anında boşaldım.

Tüm vücudum orgazmın gücüyle sarsıldı, dişlerimi ve kemiklerimi takırdattı, sadece iki kelime kalana kadar kafamın içindeki düşüncelerimi sarstı.

Ben onunum.

"Benim," diye yankılanıyor gibiydi, çünkü beni sonuna kadar kavradı ve şiddetle sıkılan duvarlarımdan onu kurutmasına izin verdi.

Duvara yaslandım, bana her dokunduğunda beni parçalara ayırıp eskisinden daha iyi bir şekilde tekrar bir araya getirebilmesinden dolayı sersemlemiştim. Acıya ve kontrole bu şekilde karşılık vermek için şartlandırıldığım için mi eğitildiğimi yoksa içimde her zaman vermek için bir şeyler mi olduğunu, meyve vermek için sadece doğru el tarafından ekilmesi gereken karanlık bir tohum olup olmadığını merak ettim.

Alexander hâlâ içimdeydi ama ateşe doğru eğildiğini hissettim. Ne yaptığını görmek için başımı çevirmeye çalıştım ama eli yanağımı hafifçe duvara bastırarak beni hareketsiz hale getirdi.

"Sen ne-?" Beyaz sıcak bir şey sol kık yanağımın alt kenarını öptüğünde çığlık attım, neredeyse hassas olan sinirlerime o kadar derinden işledi ki, beyaz ve siyah yıldızlar görüşümde patladı.

Alexander beni sert bir el ve kalçalarıyla uzun bir süre sabit tuttuktan sonra o korkunç acıyı dindirdi.

Sonunda beni kendisine çevirip yüzümü avuçladığında gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüp parmaklarına aktı. Kıkıma saplanan yakıcı acıya dokunmak için elimi geri çekmeye çalıştım, ancak ellerimi yakaladı ve her bir eklemi öpebilmek için aramıza getirdi.

"Ne yaptın sen?" Hıkkırdım.

Koyu sarı kaşları, gözlerindeki soğuk çelik yanığının üzerinde sıkıca örölmüştü. Tıpkı bir şeyin kıkıma geri dönölmez bir şekilde damgalanmış olması gibi bakışlarıma damgalandılar.

"Seni armamla işaretledim," dedi, parmak eklemlerimi nazik, ritmik bir şekilde öptü ve ısırdı, bu da beni yavru bir kedinin sırtında gezinen bir el gibi sakinleştirdi. "Artık bu hayatta nereye gidersen git ya da benden ne kadar uzaklaşırsan uzaklaş, şimdi ya da beş yılımız dolduktan sonra, herkes senin kime ait olduğunu bilecek."

Burnumu çektim. "Davenport ailesi mi?"

"Hayır," diye hırladı usulca, başparmağımın etli kısmını sertçe ısırıp ağzına götürdü. "Sen sadece bana ait olacaksın."

Chapter Nineteen

"Sen bu gece benim bir uzantımsın, güzelim, bu nedenle senden bir teslimiyet ve tensel güç paradigması olmanı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Yerde diz çökmüş, ellerim arkamda, başım aşağı eğik, yüzüm ipeksi saçlarımla perdelenmiş haldeyken başımı salladım.

Alexander başımda dikiliyordu, Londra Mayfair'deki evinin banyosunda kendini hazırladıktan sonra odaya gelmişti. Yıkanmam, benim için hazırlanmış karmaşık deri kayışları giymem ve sonra Ustamın beni incelemesi için diz çökmem için talimatlar verilmişti.

Şimdi de öyle yapıyordu, etrafımda dönüyor, kemerin hatlarının kalçalarımın etrafında nasıl kıvrıldığına, büyük göğüslerimin şeklini nasıl vurguladığına ve dolgun popomun alt tarafını nasıl hoş bir şekilde kestiğine bakıyordu. Saçlarım dökülmüş, omuzlarımın ve sırtımın etrafında saf gecenin kaygan bir pelerini gibi taranmıştı ve makyajım da gözlerimin parlak altın rengini ve dolgun ağzımın tam şeklini vurgulayarak aynı derecede dramatikti.

Hazırlanırken aynada kendime baktım ve kalçalarımın arası nemlendi. Seks gibi görünüyordum. Sokaktan alabileceğiniz ucuz ve bayağı bir şey değil.

köşe, ama bir evin peşinatı gibi şık ve pahalı bir şey.

Güzelliğimin bana sık sık hissettirdiği gibi kendimi boş hissettirmesi gerekirdi, ama o gece, Üstadımın benim için seçtiği bir şeyi zar zor giymişken, kendimi bir tanrıça gibi hissettim.

"Bu gece Afrodit'in güzelliğine bile rakip oluyorsun," dedi Alexander bana, her zamanki gibi hayatımızın karanlık romanında aynı sayfadayken. "Saflığın ve günahın birleşimiyle onu utandırıyor sun."

"Persephone o zaman, Efendim," dedim ayakkabısının parlaklığına bakıp onu öpme isteğimle savaşıırken.

Onun dokunuşu ve tatmini için çaresizdim. Bu şekilde giyinmiş, seks için çıılçıplak soyunmuş olmakla ilgili bir şey vardı ki, kadınsı cazibemin her biriyle, ağızımla ve ellerimle, amımla ve kıcımla, sözlerimle ve şımarıklığımla onu baştan çıkarmak istiyordum.

Onun güzelliği ve döllerıyla karnımı doyumak istiyordum.

Eliyle başımı ve sırtımı okşadı. "Titriyorsun. Beni çok mu istiyorsun güzelim?"

Cevap vermeden önce kuru dudaklarımı yaladım. "Evet, Efendim, çok kötü."

"Sana masanın ayağına yaslanman için izin versem, sence yapabilir misin?" diye düşündü.

Masa ayağının bombeli kıvrımına baktım ve başımı salladım. "Eğer aynı zamanda senin sikini de emebilirsem."

Kıkırdaması, içimdeki uyarılmayı daha da sıkı dokuyan karanlık bir iplik gibiydi. "Bu gece seni evde tutmam için beni kışkırtma. Bir görevimiz var."

Yaptık.

Mantiğımı örten uyarılma sisini temizlemek için başımı sallamak zorunda kaldım, ama sonra Londra'da olmanın bir amacı olduğunu çok net bir şekilde hatırladım.

Tarikatın Londra'daki sergi alanı olan Club Dionysus'a gidiyorduk; burada köleler sarayda bir sosyete kızı gibi takdim ediliyor ve sık sık

Sırf eğlence olsun diye tecrübeli ustalar. Alexander altı hafta önce olanlardan sonra beni Tarikat'la paylaşma fikrinden hoşlanmadığı için bunu erteliyordu ama Sherwood kırmızı balmumuyla mühürlenmiş ve resmi amblemle damgalanmış bir mektup göndermişti. Landon Knox'un kayboluşundan bahsediyordu.

Alexander bana bunun suçla ilgili olmadığını, Av sırasında her zaman insanların öldüğünü ve hiç kimsenin cinayetten ihbar edilmediğini söyledi. Ama ikimiz de Tarikat'la ilgili bir şeyler olduğu konusunda hemfikirdik, doğrudan onu ilgilendiren bir şeyler.

Kardeşler kupalarının dibindeyken ve çirkin Hakimiyet ve boyun eğme gösterileriyle dikkatleri dağılmışken kulüpte bazı şeyleri ortaya çıkarabileceğini umuyordu.

Şimdi gözlerinin içine bakabilmem için çenemi yukarı kaldırdı ve yüzümde gelecek geceden korktuğuma dair herhangi bir işaret olup olmadığını araştırdı.

Öyleydim ama çok değil.

Tarikat'ın ahlaksızlıklarına ve müstehcen şiddetine şahit olan herkes onların arasına dönmekten çekinirdi.

Ama Alexander vardı ve bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini defalarca kanıtlamıştı.

"Bakire bir tanrıça olmasaydı Athena'yı önerirdim," dedi usulca, başparmağını alt dudağıma sürterek. "Güzel, zeki ve cesur."

Nefesimi içime çektim ve başparmağının tadına bakmak için dilimi dışarı çıkardım. Çekildi ve doğruldu, siyah takım elbise ceketinin orta düğmesini ilikledi ve sonra kalkmama yardım etmesi için bana elini uzattı.

Beni çok hızlı çektiğinde tökezledim ve arkasındaki kanepeye doğru eğildim.

Kendimi düzeltmeye çalıştığımda, "Yerde kal," diye emretti.

Eli omurgamı örten kayışın kenarından aşağıya, derinin kış yanaklarımı yukarı ve ayrı tuttuğu yere kadar inerken ürperdim. Bir şişe kırıldı.

açılıyor ve sonra soğuk sıvı göt deliğimin ve amımın üzerine dökülüyor.

"Bu gece benim için bir şey giyeceksin, *güzelim*, böylece her zaman benden haberdar olacaksın."

Parmakları amımın etrafında dolaştı, dokunuşunun altında ıslanırken bir mürekkep kabı gibi içeri ve dışarı daldı. Yapışkan uyarılmayı kayganlaştırıcıyla nemlendirilmiş göt deliğimin üzerine sürükledi ve başparmağını sıkıca buruşmuş tomurcuğun üzerine sürttü.

"Bu gece kulüpteki ilk gecemiz olduğu için bir sahne sergilememiz gerekecek," diyerek bana zaten bildiğim bir şeyi hatırlattı. "Bir kırbaçlama sırasında alt uzaya ne kadar çabuk girdiğini herkese göstermeye karar verdim ve sonra ilk kez bir seyirci önünde kışını alacağım." Başparmağı kışıma girip içimde titreşirken uzun ve alçak sesle inledim. "Bunu ister miydin? Herkesin bu küçük göt deliğinin sikimin etrafında nasıl açıldığını görmesi için."

Başparmağını çıkarıp yerine işaret ve orta parmaklarını koyarken kalçalarım kırırdadı. Onları içimde makaslarken, beni gererken ve hassas duvarlarıma sürtünürken nefes nefese kaldım.

Boştaki eliyle kışımın yanağına bir şaplak attı. "Cevap ver bana, Cosima. Bu gece kendini unutmak için uygun bir gece değil."

"Özür dilerim, Efendim. Evet, bunu çok isterim." Ve gerçek şu ki, isterdim.

Her modelin başarılı olmak için olması gerektiği gibi, ben de kendini beğenmiş bir yaratıktım ve Alexander'ın beni zevki için kullanmasını izleyen, bizi kıskanan bir grup erkek ve kadını düşündükçe, amım uyluğumdan aşağı sızmaya başladı.

Parmaklarını içimde tutmak için kalçalarımı geriye doğru itmeme rağmen parmakları kayboldu. Hevesime kırırdadı ve sonra soğuk, pürüzsüz ve *çok büyük* bir şey girişime geldi.

"Bu, büyük bir elmasla kaplanmış paslanmaz çelik bir popo tıkacı," diye gerçekleri açıkladı.

İçimdeki şişkin topuz.

İlk sıkı kas halkasını geçip içime doğru kayarken acıyla tısladım. Dar tabanın etrafına kapandığımı hissedebiliyordum ve yürürken rahatsız edici de olsa onu içimde tutabileceğimi biliyordum.

"Kulüpte yanımda diz çöktüğünde, oradan geçen herkes tatlı kışının yanakları arasındaki elmasın parıltısını ve tenindeki aile armamın damgasını görecek ve sana sahip olmayı dileyecekler."

Popomu okşadı ve sonra ayağa kalkmama yardım etti, kolumu tuttu ve ben içimdeki soğuk, yabancı ağırlığa alışmaya çalışırken sallanmaya başladım.

"Tamam mı?" diye sordu.

Başımı salladım, "Evet, Efendim."

"Aferin kızıma," diye övdü ve ellerini yıkamak için banyoya girdi. "Bu gece eğlenceli olacak."

Kulübün hemen aşağısındaki caddede arabasından inerken elim Alexander'ın elindeydi. Altı inçlik çivili siyah topuklu ayakkabılar giyiyordum, bu yüzden kaldırıma adım atarken yere odaklanmıştım, ancak havadaki bir şey duraklamama ve daha hareket etmeyi bitirmeden yukarı bakmama neden oldu.

Gözlerimiz iki mıknatıs gibi birbirine bağlandı.

Son derece, yıkıcı derecede güzel görünüyordu. Obsidyen dalgaları ehlileştirilmiş ve altın alnının yan tarafına doğru mükemmel bir dalga halinde itilmişti, uzun boylu, zayıf kaslı gövdesi, onu olması gerektiğine inandığım film yıldızı gibi gösteren kusursuz bir şekilde kesilmiş bir takım elbise ile kaplanmıştı.

Kardeşimi yıllar boyunca birçok durumda ve kıyafet biçiminde görmüştüm ama onu hiç o zamanki haliyle görmemiştim.

Kolundaki kadını da daha önce ne görmüş ne de duymuştum. Ufak tefek bir şeydi ama bir kuğu kadar zarıftı, solgun boynunun uzun çizgisi kül rengi saçlarının hafifçe kıvrılmış halesiyle vurgulanmıştı. Mavi gözlerinin berraklığını üç metre öteden bile görebiliyordum, bir çocuğun pastel boyası gibi geniş ve parlaktı, Sebastian'a gereksiz yere durduğu için göz kırpmıyorlardı.

Yakışıklı bir adam da vardı, kadın gibi onun yanında donup kalmamıştı ama sanki onu olası bir tehditten korumaya hazırmış gibi kardeşimin yarım adım önünde ve hafifçe ilerliyordu.

Görünüşe göre o tehdit benim.

Londra'da kardeşimle karşılaşmak için en uygun zaman, gizli bir cemiyetin seks kulübünün dışında, kışımnda bir tıkacın ağırlığıyla ve yanımda Ustamla karşılaşmaktı.

"Cosima," dedi tam da benim nefes aldığım anda, "Sebastian."

Alexander yanımda gerildi ve beni daha da yanına çekmek için bir kolunu belime doladı. Alfa içgüdüleri ateşlendi, burun delikleri alevlendi ve Seb ve ekibi çözülüp yaklaştıkça gözleri parladı.

Sebastian beni geleneksel üç yanak öpücüğüyle biraz odunsu bir şekilde selamlarken, onu yarı yolda karşılamak için tuttuğu çemberden çıkmaya çalıştım, ancak Alexander bir santim bile kıpırdamadı, bu yüzden kardeşim onunla yakından yakınlaşmak zorunda kaldı.

Seb'in arkasındaki adamın onların yakınlığı karşısında hırladığına yemin edebilirdim.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye aynı anda birbirimize sorduk, seslerimiz aynı yerlere çekilmiş ve aksanlanmıştı.

Hafifçe güldüm. "Beklenmedik bir şekilde iki geceliğine şehirdeyim.

Bir drama kraliçesi çekimi bıraktı, ben de onun yerini dolduruyorum."

"Neden aramadın?" diye sordu, sesinden sakladığı acıyla yüzü buruşmuştu.

Bir cevap bulmak için çabalarken dudaklarımı ısırdım.

"Korkarım benim hatamdı," diye söze girdi Alexander küçük bir gülümsemeyle. "Cosima'yı artık hiç görmüyorum ve ortak arkadaşımız onun şehre geleceğini söylediğinde iki geceyi de kaçırdım."

Seb kaşlarını hafifçe çatınca, arkasındaki adam, "Dibs, iki gece de onu göreceğine dair söz verdiğini iddia etti," dedi.

Kardeşim omzunun üzerinden arkadaşına doğru geniş bir gülümsemeyle çeviriyi kabul etti. Bir an için ona şöyle bir göz attım ve onu kuğu boyunlu sessiz kadından bile daha muhteşem buldum.

"Biz de tam yemeğe gidiyorduk," diye açıkladı Sebastian, aniden kendisinin de tuhaf bir arkadaş grubu içinde olduğunu hatırlayarak. "Bize katılmak ister misin?"

"Hayır," dedi Alexander hemen. "Arkadaşlarımla bir partiye gitmeden önce akşam yemeği için çok az vaktimiz var. Yine de bizi davet etmeniz çok hoş ve sizinle tanıştığım memnun oldum."

Gözlerimi kısarak Seb'in omzunun üstündeki adama tekrar baktım ve sonra bilgi tıklandığında ağzım açık kaldı. "Bu Adam Meyers mı?"

Şok olmuştum, ağabeyimin yüzü kızarmıştı. "Evet, şey, Cosima, *mia bella sorella*," diye İtalyanca devam etti, böylece özel olarak konuşabilecektik.

Alexander'ın bizim kadar iyi İtalyanca konuştuğunu bilmiyordu. "Seni sonra arayacağım," diye söz verdi. "İyi geceler.

şeker babanla."

"Telefon ettiğinizde cevap bekliyorum," diye arkasından hafifçe seslendim, birkaç adım geriye doğru yürüdükten sonra veda etmek için omzunun üzerinden bir el salladı ve arkadaşlarını geldikleri kaldırıma geri gönderdi.

"Bu çok garip ve çok tuhaftı," dedim Alexander'a. Kardeşimin ardından göz kırparken, onun hayatı hakkında bu kadar az şey bildiğim için kalbim acıyordu. Arkadaşlarının kim olduğunu bile bilmiyordum.

Alexander beni merdivenlerden indirip kulübün mütevazı ön kapısından içeri sokarken, o gerçekçi İngiliz üslubuyla, "Belli ki sevişiyorlar," dedi.

Öfkelenmekle o kadar meşguldüm ki, üzerimde sadece süslü deri koşum takımı olmasına rağmen Alexander gözünü bile kırpmadan elini uzattığında trençkotumu uzattım.

"Kadını becerdiğini mi düşünüyorsun?"

Alexander ceketlerimizi kapıcıya verirken ve bizi karanlık bir koridora götürmeden önce elmas manşetlerini düzeltirken, "Ve adam," diye açıkladı. "Her ikisi de."

"İkisi de mi!?" Ağabeyimi bir erkekle, hele hele bir erkek ve bir kadınla aynı anda hayal edemediğim için ciyak ciyak bağırdım.

Aklımdan bir görüntü geçerken irkildim ve şakaklarımı acısına karşı sıktım.

Alexander güldü. "Hayal etme ama bu doğru. Aralarındaki cinsel gerilim neredeyse nükleerdi. Sebastian'a bu kadar yakın olduğum için Adam'ın kafamı koparacağını düşünmüştüm."

"O gerçekten aktör Adam Meyers miydi?" Şaşkınlıkla sordum. "Ve bu da onun karısı olmalı."

Alexander başını salladı ve bizi duvardaki düz siyah bir kapının önünde durdurdu. Ellerini omuzlarıma koydu ve yüzünün tahakkümle sertleşmesini izlememe izin verdi.

"Bu kadar yeter. Bu gece için hazır mısın, benim küçük farem?"

Garip karşılaşmayı ve Alexander'ın patlayıcı tahminini aklımdan çıkarmak ne kadar zor olsa da, kendimi onun gözlerindeki sahiplenme ve karanlık kontrol bakışıyla doğal olarak yumuşarken buldum.

"İşte benim kızım," dedi ve bu övgü saçlarıma bir zafer tacı gibi yerleşti.

İkimizi de çevirdi ve kapıyı çaldı. Ortada, diğer taraftan açılan küçük bir pencere belirdi.

"Amaç?"

"*Bacchanalia*," Alexander cevap verdi, ve a Bir dakika sonra kapı açıldı ve içeri adım attık.

Club Dionysus tam olarak hayal ettiğim gibiydi, sadece hayal gücüm bile gereken uzunluklara ulaşamadı

Üç sahnenin her birinde yer alan sahneleri canlandırmak için. Lacivert ve siyah renklerle karanlık bir şekilde döşenmiş, gümüş vurgular ve buz mavisi ışıklar barın altında ve sahnelerin üzerinde parlıyordu. Her bir sahnenin önüne masalar ve sandalyeler yerleştirilmişti ama aynı zamanda ortada, büyük ana sahnenin önünde, kocaman kel bir adamın bir bankın üzerine bağlanmış genç bir adamı kırbaçladığı kabinler de vardı.

"Erkekler mi?" diye sordum, çünkü The Hunt'ta hiç erkek yoktu.

Alexander bir elini kalçama koydu ve kulağıma fısıldadı. "Tarikat'ta onlarca yıldır, hatta resmi olarak onaylanmadan önce bile erkek köleler vardı ama yine de Av'a girmelerine izin verilmiyor. Sanırım bunun estetiği bozduğuna inanıyorlar."

Komik yorumuna göz kırptım ve sonra bana göz kırptığında şok içinde kıkırdadım.

İlerlemeye başlamıştık ki sol tarafımızdaki sahnede Alexander'ın gözüne bir şey çarptı ve adımlarının ortasında durdu. Bakışlarım onunkileri takip ederek kırklı yaşlarının ortalarında küçük bir kadının, efendisi ağzını kullanırken sahnenin ortasında diz çöktüğüne tanık oldu. Sırtında eski ama vahşi kırbaçlamalardan kalma kırmızı, beyaz ve kabarık pembe yara izlerinden oluşan acımasız bir goblen vardı. Bu çirkin dehşet karşısında nefesim kesildi ve rahatlamak için hafifçe İskender'e döndüm.

Farkında olmadan eli kalçamı kavradı ve gözlerini kadından ayırmadan beni kendine çekti.

"Kim o?" Ben sordum.

"Yana," diye fısıldadı kendini kontrol edemedi.

Bana baktı, örümcek ağları gibi bakışlarındaki anıları kırıştırdı ve sonra bizi tekrar ilerletirken ağzı mutsuzca büzüldü.

Bizi ana sahnenin ön tarafına yakın boş bir masaya götürdü ve o bir sandalye çekerken ben de onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm, yanaklarımın arasındaki tıkaçın kalınlığına uyum sağlamak için uyluklarımı genişlettim. Saçlarımı ideal bir şekilde okşadı.

İçecek listesini inceledi, ancak bir sunucunun siparişini almak için gelmesi ve Sherwood'un karşımızdaki boş koltuğa oturması çok uzun sürmedi.

"İyi akşamlar Thornton," diye kâğıt gibi sesiyle selamladı kölesi yanında diz çökerken.

Vücudu yara izleriyle yaşlanmış olsa da benden çok da yaşlı olmayan bir kadındı. İlk kez, Alexander'ın beni satın aldığına ve daha sapkın bir Efendi olmadığına minnettar olmuştum.

"Benedict," dedi Alexander, Tarikat'ın liderine kaba bir şekilde Hristiyan ismiyle hitap ederek. "Beni çağırdınız ve işte buradayım."

Saçlarımın perdesi arasından bakınca Sherwood'un ağzının hafifçe inceldiğini ve hoşnutsuzlukla kıvrıldığını gördüm.

"Sizi zor çağırdım. Dostça bir davetti. Kölenizi henüz kulübe getirmemiştiniz ve ben de size bunu hatırlatmak istedim."

"Oh?" Alexander garsondan brendisini alırken sordu. "O halde zavallı Knox'tan bahsetme gerekçeniz neydi?"

"Sadece bir soruşturmaydı, eski dostum. Gücendiyseniz özür dilerim," dedi Sherwood masumca.

Sakarın yalanlarına karşı dişlerimi sıktım.

"Yine de iş konuşmamız gerekiyorsa, *kardeşim*, söyleyeceğim bir şey var." Sherwood içkisindeki vişneyi ayaklarının dibinde yere atarken vurguladı ve kölesi hemen öne eğilerek bir tür hayvan gibi dişleriyle yerden yedi.

Başka tarafa
baktım.

"Elbette."

"NF News'u satın almayı umduğunuza dair bir söylenti duydum. Anlaşmayı tatlandırmak için Winston'ı kullanmak konusunda seninle konuşmak istedim."

"Hayır."

"Bu kadar aceleci olmayın. Bay Winston Tarikat'ın yeni bir üyesi olabilir, ama o hala bir kardeş ve bu nedenle

Elimi sıkıca Alexander'ın sikinin kalın, damarlı uzunluğunun üzerine bastırdım, ta ki ucunda bir inci tanesi kadar prekum birikene kadar. Bu benim en sevdiğim oyundu, onunla alay etmek ve muhteşem sikiyle sadece ellerimi kullanarak oynamak, böylece kafasında biriken her damla nemi yalayabiliyordum.

Tadı kutsaldı, kutsal bir kiliseden gelen komünyon. "Ellerini başının arkasına koy."

Kelimeleri bilinçli olarak hesaplayamadan ellerim kafa derimin arkasında birleşti. Alexander ellerini bükülmüş kollarımdaki boşluklardan geçirdi ve parmaklarımızı saçlarımda birbirine doladı.

Sonra yavaşça, sertçe boğazımı sikmeye başladı.

Beni kendi hızında kullandı, sikinin ağırlığını boğazımdan ve dilimin üzerinden öyle yavaşça geçirdi ki yardım edemedim ama öğürdüm ve etrafında yutkundum. İçeride doğru her itişinde kalçalarını içime doğru bastırıyor, burnum kasık kemiğinin üzerindeki kaba kahverengi kıllara değiyor, zorlukla nefes alabilsem de onu köküne kadar almam için beni zorluyordu.

Metodik bir işkenceydi.

Ağzımın ne kadar hassas olabileceğini, başının ağzımın tepesindeki her törpüsünün nasıl yüce hissettirebileceğini ve boğazıma her battığında kendimi nasıl muhteşem bir şekilde dolu hissedeceğimi asla bilemezdim.

Bacaklarımdaki arasındaki yer sulak bir alandı.

Uyluklarımı birbirine sürterken ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum, sürtünme için çaresizdim.

Alexander mükemmel, üst sınıf ses tonuyla, "O siki güzelce ıslat ve kışını almaya hazır hale getir," diye emretti.

Sertçe emdim, inlemesini duymak için çaresizdim.

Buna karşılık olarak elleri saçlarımda acı verici bir şekilde sıkıştı ve ağızımdan tamamen çıkmadan önce dilimi üzerinde gezdirdiğimde tısladı.

Başparmağını şişmiş, nemli ve kırmızı dudaklarıma sürterken yüzü saf bir şehvet maskesiydi. "Pencereye git."

Yatak odasında, sadece İskender'in kullanabileceği kadar çok sayıda direği olan devasa bir yatağın yanında olduğumuz için şaşırmıştım ama emirlerini yerine getirdim. Pencere devasaydı, duvarın bir tarafından diğerine uzanıyordu. Geleneksel Mayfair evini inanılmaz güzel kılan pek çok modern mimari detaydan biriydi.

"Ellerini cama bastır ve bana poponu göster."

Dediğini

yaptım. "Daha geniş."

Hâlâ giydiğim yüksek topuklu ayakkabılarımda üzerinde hafifçe sallanarak bacaklarımı daha da açtım. Bu pozisyonda kığım tıkaçın etrafında o kadar sıkı kenetlenmişti ki, onu çıkarabileceğinden emin değildim.

"Bu gece sahneye çıkamadığımız için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, *güzelim*," diye mırıldandı arkama geçip burnunu boynumda gezdirirken. "Bu gece o odadaki tüm erkekleri kışkırtıracaktın."

Dili burnunun izini takip edip şahdamarımı yaladıktan sonra nabzımın üzerinden hafifçe ısıtırken usulca inledim.

"Ama bu gecelik bu kadar yeter. Seni tam burada pencereye karşı becereceğim, böylece buradan geçecek kadar şanslı olan herkes kışında bir yarak varken ne kadar muhteşem göründüğünü görebilecek."

Parmakları omurgamdaki her bir çentikten kuyruk sokumumun kıvrımına doğru tüy gibi hafifçe indi, sonra bacaklarımda arasına girerek kığımındaki elmas gömülü tıkaçı hafifçe dokundu.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu bana, saçlarıma sokularak ve tıkaca dokunarak.

Tenimin her santimini, DNA'mın her atomundaki her elektronu, protonu ve nötronu hissedebiliyordum ve hepsi elektriksel bir zevkle dolup taşıyordu.

Sızlanmamaya çalışarak, "Biraz daha lütfen, Usta," dedim.

"Benim açgözlü
kızım." "Evet,
Efendim."

Fişi içimde bir vanayı çevirir gibi çevirdi ve içimdeki basıncın bir kısmını serbest bıraktı ve yerini özlem dolu bir boşluğa bıraktı. İnledim, alnımı ellerime yasladım ve altlarındaki camı buharlı pantolonumla buğulandırırdım.

Parmakları kışıma daldı, önce birini, sonra ikisini, sonra üçünü çevirdi, ta ki ben hareket edemeyecek kadar dolana kadar.

"Parmaklarıma karşı hareket et," dedi, diğer eli kalçamın etrafında acımasızca kıvrıldı, böylece acının kenarı aklımı o ana, kışımdaki hissine ve göğüslerime karşı bardağa getirdi. "Bana karşı kendini becer."

Tanrım, kalçalarımı geriye doğru yuvarlayıp leğen kemiğimi eğerek parmaklarının içimdeki hassas etin her santiminde gezinmesini sağlarken utanmazlığıma inledim. Çok yabancı bir histi, ağır bir zevkti, içimde tenor yerine bas gibi yankılanan akorlara çarpıyordu.

Bu yeterli değildi. Kalçalarımı daha hızlı ve daha hızlı tekmeledim ama açı doğru değildi ve yeterince hızlı hareket edemiyordum. Bir hayal kırıklığı sesi havayı kirletti ve bu sesi çıkarmanın ben olduğumu fark ettim.

Alexander arkamda bir şişe kayganlaştırıcı açıp kaygan parmaklarını kullanarak beni hazırlarken, "Sus güzelim," diyerek beni yatıştırdı. "Senin için bu ağrının icabına bakacağım."

Geniş tepesi deliğimi yakaladığında ve sonra yavaşça, geri dönülmez bir şekilde içeri itildiğinde nefesim kesildi. Beynimdeki bir şey şampanya mantarı gibi patlayarak açıldı.

ve her şey köpürdü, kanım endorfinle dolup taşarken hislerle patladı.

Kendimi tekrar sikinin üzerine bırakmaya çalıştım ama o beni sabit tuttu, kalçalarım kucağının çanağında kavranana ve köküne kadar uzunluğuna oturana kadar yavaşça içeri doğru ilerledi. Elleri üzerimde geziniyor, parlak arylar söyleyene kadar meme uçlarımı koparıyor, bir metronom gibi tıngırdayana kadar klitorisimi tıngırdatıyor, içimde bir kreşendoya yükselen zevkin artan temposuna ayak uyduruyordu.

Sonra hareket etmeye başladı ve tüm vücudum Alexander'ın vücudunun şekli ve benimkine çekilmesiyle manipüle edilen kendi ahengini çalmaya başladı.

"Her tarafıma boşalacaksın, değil mi?" diye alay ederken ritmi değişti ve acıma ya da zevkime aldırmadan içime girmeye başladı, kendi doruk noktasını kovalıyordu çünkü o benim Efendimdi ve ben sadece bir köleydim.

Cevap olarak durmadan inledim, o kadar kaybolmuştum ki sesinin şehvet sarhoşu düşüncelerime nüfuz edebilmesi bir mucizeydi.

"Sikimi kıkında, amında, ağzında, göğüslerinin ve kalçalarının arasında seviyorsun. Onu alabileceğin her yerde seviyorsun," diye devam etti boynuma karşı, oradaki eti ısırırken.

"Ben, ben, ben gidiyorum..." Yaklaşan doruk noktam vücudumdaki her kası ağrı noktasına kadar gererken, herhangi bir dilde konuşma yeteneğimi kaybettim.

"Evet, Cosima, benim için gel," dedi ve o seksi İngiliz sesiyle söylediği ismimin ağzındaki sesi beni şimdiye kadar yaşadığım en aşırı orgazmın kenarına fırlattı.

Vücudumdaki her devre aydınlandı, öyle ki tek gördüğüm ışıktı ve tek hissettiğim, sikinin vücudumun derinliklerine battığı noktadan içime akan parlak zevkti. Ve sonra çok fazla oldu ve her şey kısa devre yaptı.

Saniyeler sonra cama yaslanıp bayıldım.

Uyandığımda yatakta, Alexander bacaklarımın arasındaydı ve karanlıkta sıcak, nemli bir bezle beni temizliyordu.

Konuşmaya alıştıam ama konuşmam saçma sapan bir şekilde bulanıklaştı. Alexander bana küçük bir bakış atmak için işinden başını kaldırdı, hafif orantısız bir gülümseme. "zerimde bayıldın. Daha önce bana bunu yapan bir denizaltım olduğunu söyleyemem."

Kaşlarımı attım.

Alexander bana başını salladı ve yanıma uzanıp yorganı çekmeden önce yüz bezini yere attı. Beni vücudunun sert hatlarına doğru çektiğinde i çektim, yanağım göğüs kaslarının esnek olmayan kabarıklığına değdi ve parmaklarım karın kaslarının arasındaki oluklara takıldı.

"Gemişimdeki hiç kimseyi kıskanmana gerek yok. Senden önce de klelerim oldu ama hiçbirini birkaç aydan uzun süre kullanmadım. O zaman bile sıradan bir ilişkiydi çünkü bir partnere ihtiyaım yoktu, sadece sıcak, ıslak ve itaatkâr bir kadına ihtiyaım vardı."

"Güzel," dedim kuru bir sesle.

Kıkırdaması saçlarımı karıştırdı. "Herkes müstakbel eşini aramıyor."

"Seni evli hayal edemiyorum," dedim göğüsüne doğru esnerken.

"Muhtemelen olmayı hiç planlamadığım içindir. Aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Buna inanmıyor musun?"

Sorumu düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı. Aklıma sadece bir sahneden sonra, ben ona sarılmışken, Alexander'ın bana gerçek bir aşık gibi yaklaştığı ve benimle sohbet ettiği geldi.

Bundan daha iyi yararlanmalıyım.

"Ben buna inanıyorum," dedi sonunda. "Kötümser olabilirim ama bundan mutlu olan tek bir evli çift bile düşünemiyorum."

Ben de tanı mıyordum, o yüzden bir şey söylemedim.

"Evlenmek için harekete geçtiğimi hissetseydim, bunun nedeni sevgilimin benim adımı, korumamı ve gelecekte ne olursa olsun sevgimin sözünü almasını istemem olurdu. Bence bu bir söz.

aşk yok olsa bile asla ölmemelidir. Seni önemseyeceğimi, senin için ayakta duracağımı ve ne olursa olsun senin için orada olacağımı söyleyen bir aşk."

Sözlerinin güzelliği ve böyle bir adamdan gelmesinin imkânsızlığı karşısında karanlığa göz kırptım. Ama sonra gardı düştüğünde söylediği diğer şeyleri, Tanrıça Athena ve piyon olduğuna ikna edilmiş bir kraliçe gibi nasıl cesur olduğumu düşündüm.

Soğuk kesinliği ve sıcak monologlarının çelişkisi, savunmamı ben daha yıkıldıklarını bile anlamadan parçalıyor gibiydi. Onun yanında diken üstünde durmak imkansızdı çünkü davranışları öngörülemezdi ve düzensiz güzellik anları dikkat çekiciydi.

Bu da bana kulüpte o itaatkârı gördüğündeki tuhaf davranışını hatırlattı.

"Yana kim?"

Vücudu hareketsiz kaldı. "Onun hakkında konuşmayacağız."

"Pekâlâ, bu gece Sherwood'la olanlar hakkında konuşalım. Seni neden tehdit ediyordu ve neden bu konuda biraz daha endişelenmen gerekmiyordu? Dediklerini yapmazsan bu adamların seni öldüreceğini söylediğini sanıyordum?"

"Deneyebilirler," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

"Xan." Yüzüne bakabilmek için bir elimi kaldırdım ve ona taktığım lakap karşısında yüzünün yumuşamasını izledim. "Lütfen, bana bu gece neler olduğunu anlat."

Hoşgörölü ve belli belirsiz sinirli bir sesle iç çekti. "Tamam, ama uzan." Ben yerleşirken parmaklarını saçlarıma doladı. "Tarikat sadece hedonizm ve kadınlarla ilgili değil. Aynı zamanda Britanya'nın elit erkeklerini iş dünyasının, siyasetin, zenginliğin ve toplumun üst kademelerinde tutmakla da ilgili. Annemin ailesinden bana miras kalan ve çok kârlı hale getirdiğim bir medya şirketim var. Londra Belediye Başkanlığı ve Başbakanlık için finansal olarak desteklemem gereken ya da Tarikat tarafından dikte edildiği için şirketimde işe almam gereken çok sayıda insan var. Bunu yapmayı reddediyorum."

"Hep öyle miydin?"

"Evet. Şu anki durumumuz göz önüne alındığında inanması zor biliyorum ama babam tarafından bir lider olarak yetiştirilmeme rağmen Tarikat'ı hiçbir zaman onaylamadım."

"Nasıl tımar edildin?" Parmaklarımı göğsünün üzerinde yatıştırıcı desenler çizerek, bana karşı açık ve uysal kalması için dikkatini dağıtacağı umuduyla sordum.

Tereddüt etti. "Babam her zaman köle tutardı. Evlendikleri zaman annemin bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama ben küçük bir çocukken kesinlikle biliyordu. Çoğunlukla hizmetçilerin odasında ya da zindanda gözümüzden uzakta tutulurlardı ama ben dokuz yaşındayken babam sadistlik eğitimime başlamam gerektiğine karar verdi."

Nefes almayı bıraktım.

"Beni zindana götürdü ve şu anki köle Davenport ile tanıştırdı. Sadece on sekiz yaşındaydı ve o kadar solgun ve zayıftı ki... Derisinin altındaki damarlarını ve kemiklerini görebiliyordum. Noel bana onu bir köpek gibi nasıl eğiteceğimi, efendisine nasıl sunum yapacağını, nasıl sürüneceğini ve daha fazlası için nasıl güzelce yalvaracağını öğretti. İlk orgazmımı onun ağzından yaşadım ve onuncu yaş günümde bekaretimi ona verdim."

"Oh, Xan," diye nefes aldım, elimi kalbinin üzerine koydum, sanki içine ulaşıp oradaki yaraları iyileştirebilecekmişim gibi.

"Birkaç ay sonra Noel bana onu nasıl terbiye edeceğimi öğretmeye karar verdi. Uzun boylu bir çocuktum ve spordan dolayı güçlüydüm, bu yüzden kırbacı düzgün bir şekilde kullanabileceğimi düşünüyordu. İlk olarak Yana'yı tavana astı ve 'ona haddini bildirdi'. İşini yarılادığında sırtı yarılmıştı ve yere kırmızı yağmur gibi kan damlıyordu. Buna dayanamadım ve babam çığlıklarına rağmen durmayınca kırbacı ondan almaya çalıştım."

Elim ağızma gitti ve bu işin nereye gittiğini anladığımda gözlerim yaşardı.

"Noel Yana'yı aşağı indirdi ve köşede ağlamasına izin verirken beni asarak cezamın geri kalanını verdi. Bir a r a

acıdan bayılmışım,

Bu da Noel'i daha da kızdırdı. Davenport erkekleri, özellikle de Greythorn D kl   n n varisi hiçbir şeye, acıya bile boyun e mez. Sırtım kan içinde kalana kadar derimi y z   ve sonra beni orada yere bıraktı.  anslıydım ki mutfak hizmetçisinin oğullarından biri çığlıkları duymuş ve araştırmak için a a ı inmişti. Oldukça  ileli bir i ti ama bana Riddick'i kazandırdı."

"Hizmetçinin oğlu muydu?" İkisinin bu kadar uzun süredir birlikte olmasına  aşıracak sordum.

Alexander ba ını salladı, saçlarını y   nden uzaklaştırdı ve tellerini parmaklarının arasında ovuşturdu. "Tarikat'la olan hikayemde daha fazlası var ama bu onların inançlarıyla ilgili ilk deneyimimdi ve hiç hoşuma gitmedi."

"Ama artık bir Dominant ve sadistsin?" Bu terminoloji bazen kafamı karıştırdı ı için çekingen bir tavırla sordum ama bunun doğru olduğundan oldukça emindim.

" yleyim. Zamanla kendi sınırlarımın ne olduğunu öğrendim ve bunlar Tanrı'dan korkan her erke inkiyle hemen hemen aynıydı. Sherwood'un kölesi gibi senin kanını akıtmaktan ya da yerdeki artıkları yemekten zevk almıyorum. Seni paylaşma düşüncesinden ya da tecavüze u ramanı izlemekten zevk almıyorum. Ben sadece k lemin g zya larının sesini ve kırbaçla kızartıldıktan sonra etinin görüntüsünü arzulayan basit bir adamım."

Güldüm. "Evet, gerçekten de basit bir adam."

" z r dilerim Xan" diye fısıldamadan önce bir süre kendi ağır düşüncelerimizi düşünerek sessiz kaldık.

Beni sıkıca kavradı ve ağzını saçlarıma dayadı. "Satın aldığım ve kötü kullandığım kadın benimle empati kuruyor. Sana o hassas kalp hakkında ne demiştin?"

"Sanırım zaten ba ım olabildiğince belada," diye mırıldandım.

Çok olmuş kahkahası içimde titreşti.

"Xan," diye sordum çünkü bunu hep istemiştin ve aramızdaki hava samimiyet kokuyordu. "Kaç yaşındasın?"

"Cuma günü otuz be  yaşımda olacağım."

Chapter Twenty

Otuz beşinci doğum gününde Xan'ı on sekiz kez güldürdüm. O gün için yaptığım plan, bizim için telefon görüşmeleri ve rezervasyonları yapan Riddick'in ve Pearl Hall'dan bizimle birlikte gelip pastayı yapmama yardım eden Bayan White'ın da yardımıyla mükemmel bir şekilde işlemiştii. Sicilya Cassata romlu pastasını bir önceki sabah Alexander iş gezisindeyken pişirmiştik ve o sabah onu uyandırdığımda yatağında kendisine sunmuştum.

Bu yolculuk, ilk kez onunla yatıp onunla kalkacağıma işaret ediyordu ve ona karşı hislerimin nasıl değiştiği göz önüne alındığında yeni yakınlık doğru geldi.

Ağızına boşalana kadar meme uçlarımdaki ve bacaklarımdaki arasındaki kremayı yedikten sonra tadımın pastadan daha güzel olduğunu iddia ettiğinde daha da iyi hissetmiştim.

Aptalca bir plandı ve kutlama için Londra'da birlikte bir gün geçirmeyi önerdiğimde gergindim ama Alexander aşırı hevesime karşı şaşırtıcı derecede nazik davranmıştı. Sanırım London Eye'a binmek hoşuna bile gitmişti, gerçi bunun nedeni muhtemelen kendi bölmemizi işgal etmemiz ve ben ellerinin üzerine boşalana kadar CCTV kameralarının tam görüntüsünde eteğimin altında oynamasıydı.

Alexander'ı hiç o gün benimleyken olduğu kadar rahat görmemiştim. Hâlâ soğuk ve mesafeli, soğukkanlı ve etkilemesi zor biriydi ama gözlerinde Londra'nın zayıf ışığında çok yönlü elmaslar gibi parlayan bir gülümseme vardı.

Onu bu şekilde deneyimlemek kendimi okulda aşık olmuş bir kız gibi hissetmeme neden oldu ki daha önce hiç aşık olmadığım için bu biraz saçmaydı. Ama elimi tutup beni kalabalığın içinden geçirdiğinde ya da Fortnum & Mason'daki ikinci çayında sandalyemi çektiğinde içime dolan sersemlik başımı döndürmeye yetti.

Başımın dönmesinin başka bir olası nedeni daha vardı ama emin olmadan üzerinde durmak istemiyordum.

Balo için hazırlanmak üzere Mayfair'deki eve döndüğümüzde Alexander beni kapının önündeki tuğla yolda durdurdu ve yüzümü iki elinin arasına aldı.

"Size teşekkür etmek istiyorum," dedi ciddiyetle ve belli belirsiz bir rahatsızlıkla, "bugünü planladığınız için. Hayatımda pek eğlenmedim, Chiara öldüğünden ve... Edward gittiğinden beri hiç eğlenmedim. O yüzden bu muhteşemdi."

Kalbim göğsümde parlıyordu ve bu beni daha önceki sersemliğim gibi endişelendirse de mutlu hissetmek için kendime izin verdim çünkü son zamanlarda bunu da pek yaşamamıştım.

"Rica ederim."

Uzun bir süre daha bana baktı, yüzümün çizgilerinde ve gözlerimin altın rengine gördüğü kelimeleri tercüme etmeye çalışıyordu. Yüz hatlarımı kilit altında tuttum, sırlarımı bir süre daha saklamak için çaresizdim.

Sonra ellerini saçlarımın arasına soktu ve başımı arkaya doğru eğerek dilime saten hissi verecek kadar lüks bir öpücük kondurdu.

şimdi banyoda, büyük aynanın önünde oturmuş, saçımla uğraşırken Bayan White'a bakıyordum.

Makyajım yapılmıştı, beni Mısırlı Kleopatra gibi gösteren boğucu bir kedi gözü ve elmacık kemiklerimin çıkıntısında ve dekolteli şeffaf altın elbisenin ortaya çıkardığı dekolte genişliğinde parıldayan altın tozu.

Bayan White saçlarımdan bazı parçaları örüyor ve koyu renkli bir taç gibi görünmeleri için başımın üstünden geçiriyordu. Bacaklarım endişeyle zıplarken Bayan White'ın altın telleri ışıktaki görünecek şekilde sarmalların arasından geçirmesini izledim.

Vezir gibi görünüyordum ama yine de piyon gibi hissediyordum, özellikle de Bayan White gelmeden önce banyoda kusarak otuz dakika geçirdikten sonra.

Bir piyonun tahtadaki diğer taşlar tarafından dikte edilmeyen çok fazla seçeneği yoktu.

Hain hayatımda sırdaşım olacak birine güvenmeden belirsiz geleceğimi bile planlayamazdım.

Bayan White boynuma ve saçlarıma baharatlı parfümümü sıkarken, "Bugün alışılmadık bir şekilde kızarmışsın canım," dedi. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Sanırım çaydaki bir şey beni rahatsız etti," diye itiraf ettim, belki kusarken beni duymuştur diye.

Sırrım konusunda birine güvenmem gerekiyordu ama Bayan White yerine Douglas'a, hatta Riddick'e yöneliyordum. Tereddüt etmemin belirli bir nedeni yoktu ama içimden bir ses patlamaya hazır sırrım için diğer adamlardan birine güvenmemi söylüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun ve Efendi Alexander seni görünce ayakları yerden kesilecek." Keyifle güldü ve sonra ben eğilip ağrıyan göğüslerimi elbisenin kuplarına yerleştirirken aynanın yansımasından bana baktı. "Senden etkilenmiş görünüyor."

Gözlerimi devirdim. "Beni yeterince iyi eğitti."

"Hayır canım, onu pek çok kadınla birlikte gördüm ve hiçbirini onu senin kadar... *yoğun yapmadı*."

"Bugün güldü," dedim onun sözlerine karşılık vermek için. "On sekiz kez."

Ellerimi gösterdiğimde dudakları büzüldü.

Söylediğim sözleri geri almak için can atarken boğazım yandı.

"Bayan White'ı dinle tatlım," diye öğüt verdi bana, yüzümü tombul ve solgun elleriyle kavrayıp aynada bana bakarken. "Ne kadar bitkin olursan ol, parlaklığını kaybediyorsun. Sana bir şey söyleyeyim, gülün çiçeği döküldüğünde sonu çabuk gelir... tabii onlara verecek başka değerli bir şeyin yoksa."

"Kime vereyim?" Konuşması karşısında kafam karışarak sordum.

"Davenport adamları tarafından. Onlara ihtiyaç duydukları bir şey vererseniz, sizi kullandıktan sonra bile ellerinde tutarlar."

"Tamam," dedim yavaşça çünkü onun parlak gözleri ve şifreli sözleriyle ilgili bir şey tüylerimi diken diken etti. "İngiltere'nin en zengin iki adamı için vücudumdan başka değerli neyim olabilir ki?"

"Bir bebek," dedi Bayan White ve sözleri o kadar keskin, o kadar düzgün bir şekilde hedefi on ikiden vurdu ki, bunu fark etmediğime inanamadım. "Bir varis ya da yedek."

Kalın kalın yutkundum, onun esrarengiz tahminini çürütmek için uygun kelimeleri bir kenara bırakın, sesimi bile bulamadım.

Yeterince hızlı cevap vermediğimde tatlı tatlı gülümsedi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle düşünmüştüm, aşkım. Ben de öyle düşünmüştüm."

Sonunda sesim boğazımda düğümlendi ve ayağa kalktım, ağzım açık bir şekilde ona dönerek "Bayan White-" dedim.

"Vay anasını," dedi Alexander kapının aralığından, tamamen siyah bir smokin içinde ihtişamlı bir şekilde durduğu yerden. "Hayal gibi görünüyorsun, *güzelim*."

Elimi titreyerek karnımın alt kısmına koydum ve Bayan White'ın bana göz kırpmasını, sonra da kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkmasını izledim.

Gözlerim tekrar Alexander'a döndü ve küçük alanı geçip önümde durduğunda kalbim tekledi. Elleri omuzlarıma gitti, böylece beni aynaya bakacak şekilde geriye doğru çevirebildi. Bir eli boynumun sütunu üzerinde oyalandı, beni incelerken başparmağı nabzımın üzerinde gezindi.

"Ben zengin bir adamım ve unvanlı bir lordum, bu yüzden hem miras kalan hem de satın aldığım inanılmaz değer ve güzellikte birçok şeye sahibim. En değerli eşyalarımın biri de bu," diye açıkladı ve diğer elini cebinden çıkararak, stilize altın dikenli saplardan yapılmış ve tohum kümeleriyle delik deşik edilmiş, parıldayan altın bir kolyeyi havaya kaldırdı. Kolyenin kalbinde, dikenleri tarafından korunan bir gül gibi yuvalanmış, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yumrukları büyüklüğünde mükemmel kan kırmızısı bir yakut vardı.

Hayatımda gördüğüm en hayranlık uyandırıcı güzelliklerden biriydi.

Alexander onu göğsümün üzerinde daha yukarı kaldırdı ve sonra diğer ucunu boynuma dolayabilmek için eliyle kavradı.

"En pahalı yadigârımın en değerli varlığımın üzerinde nasıl görüneceğini görmek istedim," diye mırıldandı kolyeyi kapatıp parmaklarıyla düzleştirirken.

Aynada ellerinin köprücük kemiklerimin üzerine yerleşmesini, boğazımdan sarkan muhteşem yaka kolyeyi çerçevelemesini izledim ve beni sahiplenmesi tamamlanmış görünüyordu.

"Bu gece senin tasman," diye açıkladı uyuşturucu dumanı gibi bir sesle, sesi beni uçuracak kadar baş döndürücüydü. "Bunu gören herkes benim olduğunu bilecek ve benim için ne kadar değerli olduğunu anlayacak."

"Tehlikeli," diye fısıldadım kuru ağzımın içinden.

Pek çok nedenden dolayı çok tehlikeliydi. Aşık olmayı göze alamazdık. Ne efendi kölesine, ne intikamcı ticaret aletine, ne de annesi kızın babası tarafından öldürülen adama.

Bizim için hiç umut yoktu ve bu dış güçlerin müdahalesi olmadan gerçekleşiyordu.

Tarikat ve Camorra. Noel ve Salvatore.

Bebeğim benim.

Aynada yaptığımız resme baktım, mükemmel bir çiftmişiz gibi görünmek için ne kadar iyi yalan söylemişti. Birlikte kesinlikle nefes kesici görünüyorduk, muhteşem ve zıt ama sinerjik, sanki farklılıklarımız resmi doğru şekilde tamamlamak için yapboz parçaları gibi birbirine uyuyordu.

Kendimi kontrol etmek için titreyen bir nefes aldım çünkü İskender'in bakışları keskinleşmişti.

"Bir Efendi kölesini tasmaladığında, Cosima, bu çok güçlü bir şeydir. Bu, senin övgüye layık olduğuna, güçlü isminin ağırlığını boğazında taşımaya layık olduğuna inandığım anlamına gelir. Buna ne diyorsun?"

Ellerimi onunkilere götürüp parmak uçlarımı serin kolyenin üzerinde gezdirirken, "Teşekkür ederim, Efendim," diye fısıldadım. "Umarım bu hediyeye layık olduğumu kanıtlarım."

Zenginlik şaşırtıcıydı. Mayfair'deki büyük Grammar House'un balo salonunda toplanan Londra'nın en seçkin insanların kulaklarını, boğazlarını ve bileklerini süsleyen çok yönlü mücevherlerden yansıyan ışık, ışıltılı avizelerden ve kalın dallı şamdanlardan damlıyordu. Göz kamaştırıcı kadınlar parlak pistte gösterişli elbiseleriyle süzülürken, erkekler gruplar halinde içki içip siyaset ve spor hakkında konuşuyorlardı. Odanın kendisi bir müzik kutusunun içi gibiydi; altınlar, kırmızılar ve duvar resimleriyle o kadar süslüdü ki

Dans pistini süsleyen çok sayıda güzel çift ile dans etmesem de başımı hafifçe döndürdü.

Onun yerine, Alexander şehrin en zengin ve prestijli kadın ve erkekleriyle sohbet ederken yanında durdum. Hatta birinin, en skandal ikinci prens Alasdair'in de baloda olduğunu söylediğini duymuştum ama onu görsem tanımazdım.

Kimse benimle pek konuşmazdı ve konuştuklarında da söylenecek pek bir şey olmazdı. Bu insanlarla hiçbir ortak yanımdı yoktu ve aksanlı ağzımı açtığım anda bu ortaya çıkıyordu.

Alexander yine de beni yakınında tuttu, elleri kalçamda ya da sırtımı okşayarak can sıkıntımı giderdi.

Eğer doğum günlerini genellikle böyle geçiriyorsa, o gün Londra'daki kutlamamızdan keyif almasına şaşmamalı.

Sonunda, Alexander'ın konuştuğu yaşlı çift dışarı çıktı ve o tamamen bana kaldı.

Anında dudak büktüm.

Alametifarikası olan küçük gülümsemesi ağzının sol tarafına doğru eğildi ve yanağında bir kırılganlık oluşturdu. "Zavallı sıkılmış küçük fare. Seninle ne yapacağım ben?"

"Bu noktada, başka bir sıkıcı konuşma dışında her şey işimi görür," diye itiraf ettim.

Gülümsemesi daha da yükseldi.

"Neden dans etmiyoruz?" diye sormak yerine beni çiftlerin bir sonraki şarkı için hazırlandığı dans pistine götürdü.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye tısladım ona, yerde bize yer bulurken. "Müziği bile bilmiyorum."

"Gerek yok," dedi ilk tınılar başladığında ve beni kollarının arasına aldı. "Sadece Efendini takip etmen gerekiyor."

Ceketinin ince kumaşına kıvrılmış sert parmaklar ve doğru yönde hareket etmek için çaresizce çırpınan ayaklarla geçen birkaç dakikadan sonra ona güvenecek kadar rahatlardım.

"İşte böyle güzelim," dedi ve kulak mememi ağzına götürdü. "Kollarımda rahatla ve bu gece herkese ne kadar şanslı bir adam olduğumu göster."

Onun kucağında daha da eridim, vücudum onunkine balmumu gibi yapıştı, onun şekline ve adımlarına uyum sağladım. Londra Orkestrası, tonozlu tavanlara yükselen ve elbisemin altında dönen ayrıntılı bir müzik parçası çalarken mermer salonda döndük.

"Şimdi mutlu musun?" Alexander bana sordu ve benimle şakalaşmak istediğini hissettim ama ses tonu çok kasvetli geldi.

"Umurunda mı?" Diğer çiftlerin etrafında dönerken yukarıdaki duvar resminin renklerinin bir ressamın paleti gibi birbirine karıştığını görmek için başımı omuzlarımın üzerine eğerken sordum.

Alexander'a dönüp baktığımda, sanki onu gücendirmişim gibi kaşlarını çatmıştı.

"Evet," diye itiraf etti, "Evet, biliyorum."

"O zaman, evet. Mutluyum," dedim ona.

"Şimdilik." Ve şimdi her şey olabilirdi.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim ve kollarından o kadar hızlı kurtuldum ki beni yakalayacak zamanı olmadı. "Hemen döneceğim."

Biçimli elbisemin kayan kuyruğunu kaldırdım ve kalabalığın arasından olabildiğince zarif ve hızlı bir şekilde, altta bir uşağın beklediği geniş merdivenlere doğru koştum.

Ona yolu sordum ve beni sol taraftaki merdivenlerin üstündeki tuvalet odasına götürdü. Mide bulantımı anında tuvalete boşalttım, öyle sert öğürdüm ki gözlerim yaşardı. Karnım dönüp durulurken nefesimi toparlamak için bir an yanağımı porselenin üzerindeki koluma yasladım.

Hamile olup olmadığımdan emin değildim ama aniden bastıran mide bulantısı endişelenmem için yeterli bir nedendi. İtalya'da beni muayene eden doktorla aynı doktor,

Merdivenlere ilk kez çarptıktan sonra vucudum gevşedi, başımın arkası taşa o kadar sert çarptı ki ses merdiven boyunca kulaklarımda yankılandı, sonunda dibe ulaşana kadar tekrar tekrar baş aşağı düştüm.

Kulaklarımda bir çınlama vardı ama orkestranın hâlâ alıyor olmasından mı yoksa başımın sürekli yere çarpmasından mı kaynaklandığını kontrol etmek için gözlerimi açamıyordum. Yüzümden aşağı ıslak bir şey kayıyordu ama bunun kan mı yoksa gözyaşı mı olduğunu hissetmek için elimi nasıl alıştıracağımı bilemiyordum.

Sakat bırakan acı, karnımı plastik çatlaması gibi kırdı, o kadar dayanılmazdı ki, şiddetini azaltmak için morarmış bedenimi kendi içine doğru kıvırdım.

Birden burnuma sedir ve am kokusu geldi ve biri zihnimin yaklaşan karanlığında benimle konuşmaya çalışırken başımın yan tarafına hafifçe bastırdı.

"Xan," diye mırıldandım sanırım bayılmadan önce.
"Bebeğimizi kurtardığından emin ol."

Chapter Twenty-One

Uyandığımda biri bağıırıyordu.

Desibel, toprağa çakılmış kazıklar gibi şakaklarıma çarptı. Şikayet etmek için ağzımı açmaya çalıştım ama sesim boğazımda çırpınan bir kelebek gibi öldü.

Ve sonra ses, uykunun ve acının sisi arasından süzülerek gerçekten nüfuz etti.

Arayan Xan'dı ve birine *bağıırıyordu*. "Seni bu işe kim bulaştırdı?"

Büyük bir çabayla gözlerimi açtım ve karanlık odada bile görüşüme saldıran parlak ışıktaki gözlerimi kıstım.

Alexander, Mayfair'deki evimizin yatak odasının duvarına yaslanmış, orta yaşlı doktor Farley'i boynundan tutuyordu.

Onu tekrar ve sonra tekrar duvara çarpmasını izledim, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Sana bir soru sordum," diye kükredi ve bir yumruğunu Farley'nin başının yanındaki duvara vurabilecek şekilde kaldırarak geri çekildi.

Kuru duvar ve toz Alexander'ın yumruğunun etrafında patladı ve o da yumruğunu duvara vurup geri çekti.

"Bir sonraki darbe yüzüne. Şimdi söyle bana, ona doğum kontrol hapı vermemen için sana kim para verdi?" Alexander daha alçak bir ses tonuyla tekrarlardı ama sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. "Eğer şimdi söylemezsen, seni Pearl Hall'a sürükler, ormanın kenarındaki ağaçlara asar ve kesilmiş bir geyik gibi derini yüzerim."

"Ben, ben," diye kekeleydi Farley, göz kapakları göz çukurlarının kıvrımına doğru geri sıyrılmıştı. "Özür dilerim ama o senden daha korkutucu."

Adamı kapıya doğru sürükleyip, kapıyı kırarak açtı ve koridora fırlatırken Alexander'ın boğazından hayvani bir ses yükseldi.

Anında Riddick ortaya çıktı, kızıl ten rengi öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Ya konuşur ya da ölür," diye emretti Alexander, kapıyı bir çınlamayla kapatıp arkasına yaslanmadan önce.

Gözlerini kapadı ve bir elini yorgun yüzünde gezdirdi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez otuz beş yaşının her dakikasını gösteriyor gibiydi.

"Xan?" Bir kez mırıldandım, kelime ölü bir ağırlık gibi çenemin altına sıkıştırılmış battaniyelere düştü. "Alexander?"

Hemen gözleri açıldı ve benimkilerle kilitlendi.

Kristal küreler gibi, deşifre edecek kadar psişik olmadığım duyguların girdabıyla doluydular.

Yatağı güçsüzce okşadım, o kadar uzaktan onunla konuşamayacak kadar yorgundum.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yanımdaydı, ağır battaniyeleri dikkatlice sıyrarak altıma girdi ve yavaşça yanıma dönerek üzerime eğildi. Parmakları saçlarıma gitti, benden çok kendini rahatlatmak için bir tutamı çekip büktü.

Saçımı çok severdi ve benden daha fazla teselli bulurdu.

"Doğum günün için ne korkunç bir son," diye cüret ettim ve bir an için gözlerimin kapanmasına izin vererek sıcaklığını içime çektim

ve vücudunun rahatlığı.

"Şaka yapma, Cosima." İsmimi kullanması üzerine gözlerimi açtım ve yüz hatlarındaki ciddiyeti gördüm. "Hamile olduğunu biliyor muydun?"

Rahmimin boş duvarlarında içi boş bir acı kalıntısı çınlarken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Artık değil," diye fısıldadım.

"Hayır," diye kabul etti amansızca. "Biliyor muydunuz?"

"Tahmin ettim. Son birkaç gündür aşırı duygusallaşmıştım ve midem bulanıyordu."

Parmaklarının boynumu sıyırdığını hissettim ve hâlâ inci ve yakut tasmanın üzerimde olduğunu fark ettim. "Bana bak, *güzelim*."

Gözlerim açıldığında, görmesini istemediğim yaşlarla doluydu. Bir tanesi alt kapağımın uçurumundan düştü ve yanağımda bir yol açtı. Alexander tek parmak eklemiyle durdurdu ve tuzlu damlayı dudaklarına götürdü.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm," dedi, ağırbaşlılıkla, acıyan kalbime bir ağırlık gibi bastırarak.

Onun ıstırabı benimkini daha da keskinleştirdi.

"Sanki hep bunu söylüyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf etti saçlarımı döndürürken.

"Öylesin," diye kötü niyet taşımadan kabul ettim.

Onun yüzünden çok şey yaşadım.

Ama ben de çok büyümüştüm, tıpkı bu son trajedinin küllerinden bir Anka kuşu gibi doğacağım gibi.

"Öyle yürek parçalayıcı güzellikte, öyle vahşice cesur ki," diye fısıldadı.

"Mmm," diye mırıldandım, gözlerimi tekrar kapattım çünkü yakışıklı yüzü güzel sözleriyle birleştğinde tam gücümdeyken bile kaldıramayacağım kadar fazlaydı. "Başım yanlış hissediyor."

"Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmişsiniz, kaburgalarınız zedelenmiş, bileğiniz burkulmuş ve sayısız çürük var. Açıkçası çok daha kötü olabilecek kötü bir düşüştü. Ne zaman..." Güçlendirici bir nefes çekti ve sonra yavaşça bıraktı. "Seni gördüğümde

Orada yatarken önce boynunuzu kırdığınızı sandım."

"Biri beni itti," diye mırıldandım, sanki ıslak betona bastırılmış gibi sırtıma bastırılan iki elin belirgin izini hatırlayarak.

Onları her zaman orada hissedeceğimi biliyordum, hafızamda etime işlenmiş bir yara olarak.

"Arkanda bir şekil gördüğümü sandım ama bir şey seçemeyecek kadar uzaktaydım. Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. Baloda tanıdığım hiç kimse yoktu.

"Bebekten başka kimsenin haberi var mıydı?"

"Sanırım Bayan White bu gece hazırlanmama yardım ederken tahmin etti," diye itiraf ettim. "Ama beni merdivenlerden aşağı itmek için baloda olacağından şüpheliyim. Benden ya da bebekten ya da her ikisinden birden kurtulmak için burada ya da Pearl Hall'da çok daha uygun bir zaman ya da yol bulabilirdi."

Alexander zihninde şüphelileri daraltırken gözlerini uzaklara dikti.

"Dr. Farley'nin bana doğru düzgün doğum kontrolü yapmadığını nereden biliyordunuz?" İçimi bir ürperti kaplarken titreyerek sordum.

"Üşümüşsün," diye fark etti, beni nazikçe kollarına aldı ve sonra ayağa kalkıp beni banyoya taşıyabilmesi için ikimizi de dikkatlice yatağın kenarına taşıdı.

Küvetin kenarına oturup muslukları açtığında sessiz kaldım, elim boynunun arkasında bağlıydı. Şişenin yarısını küvetin dibine boşaltırken banyo hemen buharla ve baharatlı köpük banyomun kokusuyla dolmaya başladı.

Sonunda kollarının arasındaki bana baktı ve bu manzara karşısında öfkesi biraz olsun azaldı.

"Riddick bir süredir adamdan şüpheleniyordu ve Landon seni kırbaçladıktan sonra kan tahlili yaptığında bir terslik olduğunu düşündü. Bu doğal bir tahmindir. Ben de

Sizinle ilgilenme bahanesiyle onu buraya çağırdım, onunla yüzleştirdim ve kolayca çılgına döndü."

"Ama bunu yapmasını kimin istediğini itiraf etmedi."

"Hayır." Kabarık, havlu kumaştan bornozumun bağını çözerken çenesi sıkıştı ve hızla dolan küvete girmeme yardım etmeden önce kurtulmak için beni ayağa kaldırdı.

Suyun sıcak acısı, ağrıyan kaslarıma karşı mutluluk verici bir acı gibi geldi, genellikle Ustamla yaşadığım türden bir ikilik. Tekrar köpüklerin içine yerleştirdim ve gözlerimi kapattım.

Birkaç dakika sonra bir sıçrama oldu ve Alexander diğer bacağını suya salladığında ciyakladım. Beni usulca öne doğru itti, böylece büyük küvetin kenarı ile vücudum arasında batabilecekti, sonra beni bacaklarının arasına rahatça yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" Şampuanımın şişesini açıp jeli avuçlarının içine fışkırtırken sordum.

"Değişiklik olsun diye seni yıkıyorum. Bu gece yaşadıklarından sonra dünyadaki tüm şefkati hak ettiğini düşünüyorum. Tekrar arkana yaslan ve sana bakmama izin ver."

İsteksizce başımı tekrar göğsüne koydum. Köpüklü elleri kafa derimde geziniyor, köpüğü ağrıyan başıma doğru miktarda güçle masaj yaparak yediriyordu.

"Kızacağınızı düşünmüştüm," diye itiraf ettim dokunuşuna doğru eğilirken.

"Öyleyim."

"Bana yani," diye açıkladım. "Bebek yüzünden."

Sert parmakları boynumu ve ardından omuzlarımı yoğururken mırıldandım.

"Bu senin hatan değil." "Yine de..."

"Mantıksız olduğumu kanıtladım mı? Olman gerektiği gibi doğum kontrolü yapıyor olsaydın bile seni böyle bir şeyden asla sorumlu tutmazdım. Hayat hiçbir zaman olmasını istediğimiz gibi değildir; önemli olan ondan en iyi şekilde faydalanmaktır."

"Yapmak istemediği pek çok şeyi yapıyor gibi görünen bir adam için çok akıllıca."

"Tebrikler," diye kabul etti. "Yine de koşullar nadiren bu kadar karmaşık olur."

"Ne olursa olsun," diye mırıldandım, el musluğunu açıp sıcak suyu saçlarıma yönlendirirken, köpükleri gözlerimden uzak tutmaya dikkat etti. "Kendi hayatını yönetme konusunda bu kadar yetenekli biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bence sen her türlü tuzaktan kurtulabilir ve aklına koyduğun her türlü avantajı kazanabilirsin."

Bir süre sessiz kaldı, memnuniyetle saçlarımı duruladı ve sonra birçok rğme dikkat ederek cildimi yatıştırıcı bir şekilde süngerle ovdu.

"Annenizi akılsızca bir şiddet ve mantıksızlık yüzünden kaybettiğinizde, bu sizi değiştirir," diye açıkladı sessizce. "Her türlü kayıp insanı sertleştirir, ama o evde Edward'dan çok o benim mttefikimdi. Çocukken çok farklıydık ve ben ondan beş yaş büyük olduğum için kendimi onunla oyun oynayamayacak kadar büyük görüyordum. Ben zindanda eğitilirken o hâlâ bebek beziyle dolaşıyordu. Annem Noel'le birlikte beni destekledi ve yüksek notlar, atletik çabalar ve sosyal tırmanışlarla geçen hayatımda eğlenmek için biraz boş zamanım olmasını sağladı. O öldü ve benim de neşeye ve işığa önem veren yanımda onunla birlikte öldü."

Burnunu kulağımın üzerindeki saçlara bastırdı ve kokumu derin derin içine çekti. "Sadece güzelliğin kadar değerli olduğunu düşündüğünü biliyorum Cosima, ama güzelliğinin çok yönlü doğasını hafife alıyorsun. Bu sadece vücudunun geometrisi ve kalçalarının arasındaki ıslaklık değil; para gözlerinin rengi ya da saçlarının ağırlığı bile değil. Etrafındaki herkese kendilerini güzel hissettirme şekliniz. Seninle birlikteyken kendimi nasıl hissettiğime bağımlı olduğumu anlamaya başlıyorum. Sanki ben kötü adam değil de kahramanım."

Yakasının ağırlığı altında boğazımın şiştiğini hissettim ama ağlamadım çünkü bir kez ağladığımda duramayacağımı biliyordum. işte

Ruhumda yıllardır boş bir cüzdan gibi yanımda taşıdığım ve doldurmak için para beklediğim boş bir yer vardı. Alexander'ın sözleri bozuk paraların şingirtisi ve banknotların hışırtısıyla yerine oturdu ve sahip olduğumu bilmediğim bir varlığa parasal değer kazandırdı.

Bana verdiği tek hediye bu olsa bile, ömür boyu yetecek bir hediyeydi.

"Bu bebeğin kaybının seni sertleştirmesini istemiyorum," diye devam etti bir süre sindirmeme izin verdikten sonra. "Bebek sadece birkaç haftalık olabilirdi ve kaderinde yoktu. Size ya da bebeğe olanları gerektirecek yanlış bir şey yapmadınız. Eğer hatalı biri varsa, o da ben ve düşmanlarımdır."

"Düşmansız değilim," diye hatırlattım ona, kelimelerim dökülmemiş gözyaşlarıyla genizden geliyordu. "Bir keresinde bana düşmanım demiştin."

"Ne kadar da yanılmışım," diye mırıldandı beni yıkamayı bitirirken. "Şimdi, kapımızı çalan gerçek düşmanın kim olduğunu anlamalıyım ki sana zarar verdiği için onu öldürebileyim."

"Yapardın, değil mi?" Sordum çünkü Landon'ı öldürmüş olsa da, bu ölümün gerçeküstü bir havası vardı.

Gerçeklikten çok korkunç bir kabus gibiydi; dehşeti kıran ve bizi gerçekliğe geri döndüren bir ölüm.

Ayrıca, küçüklüğümden beri akıl sağlığımı hiçe sayan ve bir kadın olarak beni sırf *yapabildiği için* kanlı bir şekilde döven bir adam için pişmanlık duymak benim için zordu.

"Evet," diye kolayca kabul etti Alexander, ayağa kalkarken beni kollarının arasına aldı ve su üzerimizden akıp gitti.

Beni banyo minderine yatırdı ve ardından vücudumu nazikçe kurulamak için kabarık bir havlu aldı. Onun her ihtiyacını karşılaması gereken ben olduğum halde benimle bu kadar özenle ilgilenmesi gerçeküstü geliyordu ama davranışlarında garip bir doğruluk da vardı. Eğer teslimiyet bana bir şey öğrettiyse, o da en çok saygı duyulan ve en savunmasız olanın itaatkâr olduğuydu ve Dominantları bu kadar esir alan da tam olarak bu savunmasızlıktı.

Alexander ayaklarımı kurulamaya konsantre olmak için başını eğdiğinde, bir erkeğin ya da kadının kendini size bu kadar tamamen açması sarhoş edici bir şey olmalı diye düşündüm. Belki de güçlü bir adamın banyodan sonra beni kurulamak gibi basit bir şey yapmak için diz çöktüğünü görmek kadar büyüleyici.

Lavabonun altındaki çekmecedен sade bir çift siyah dantel iç çamaşırı çıkarıp giymeme yardım ederken bir elimi güçlü omzuna koydum. Bizi yatak odasına götürmeden ve başıma geçirebilmem için açık dolaptan atletlerinden birini almadan önce ancak kurulandı. Ancak giyinik olduğumda beni yatağa yerleştirdi. Ruhumdaki tüm enkazı toplayıp açık ağzımdan dışarı atan bir iç çekişle yastıklara yaslandım.

İliklerime kadar yorgundum ve sadece kâbus görmeden uyumak istiyordum.

Alexander döndü ve yatağın kenarına yerleşerek saçlarımı taramaya başladı. Metodik darbeler beni daha da rahatlatıp uykuya daldırırken zar zor kıpırdandım. Kalın parmaklarının saçlarımı yüzümden uzakta ördüğünü ve ardından ellerinin beni yumuşak bir şekilde yastıklara geri yatırdığını belli belirsiz fark ettim.

Yanımdaki yatağa sürünerek girdiğinde ve beni kağıt mendil gibi kollarının arasındaki boşluğa topladığında tekrar uyandım.

"Bunun neyi değiştirdiğini bilmiyorum," diye itiraf etti kulağımın arkasındaki çukuru öperken. "Ama bir şeyleri değiştiriyor."

Chapter Twenty-Two

On aydır İngiltere'deydim, neredeyse bir yıl ağır hizmette çalışmışım ve bunu dört yıl daha takip edecektim.

Sadece, düşükten sonraki haftalarda artık zor değildi. Alexander tanrısını kutlayan biri gibi özenli davranıyor, her sabah benimle banyo yapıyor ve tıpkı benim onu giydirdiğim gibi beni giydiriyordu. Her akşam işten döndüğünde benimle yemek yiyor ve eskisi gibi beni hem sert hem de yumuşak bir şekilde becermeye devam ediyordu.

Ama bazen onu okşamama ya da günüyle ilgili sorular sormama izin verirken bile bana köşeye sıkışmış bir yırtıcı hayvan gibi ilkel bir korkuyla bakması onun duygusal dünyasını sorgulamama neden oldu.

Sanki benim yakınlığımdan korktuğu kadar can atıyordu.
o.

Pearl Hall'daki hayatım başka birçok açıdan da doluydu. I Douglas'la birlikte mutfakta geçirdiğim zamanın tadını çıkarırken, bana kesme şeker ve çikolata dantelinden harika şekerlemeler yapmayı öğretti. Bayan White, başarılı bir şekilde dikmeye yaklaşabileceğim tek şey titrek bir yazıyla yazılmış "seks" kelimesi olsa da bana hanımefendi gibi iğne oyası sanatını öğretmeye kararlıydı. İster Riddick ister Xan ile olsun, eskrim ve dövüş sanatları eğitimimde her gün kendimi geliştirdim,

ve güzel altın aygırımı Helios'a geniş arazide binmeye başlamıştım.

Uzun zamandır ilk defa günlük hayatımda bir neşe hissettim ve İngiltere kendimi evim gibi hissetmeye başlamıştı.

Annem aksanımı, sesli harflerin sonlarını nasıl kestiğimi ve içgüdüsel olarak r'lerimi yuvarlamayı nasıl bıraktığımı fark etti. Ben de fark etmeye başlamıştım, İngilizcemin anavatanımın yabancı lirazmiyle nasıl hoplayıp zıpladığını, kelime dağarcığımın "scrummy", "botched", "chuffed" ve "dodgy" gibi İngiliz deyimlerini içerecek şekilde nasıl genişlediğini. Alexander'a bu konuda yorum yaptığımda, gözleri zevkten yarı kapalı gizli gülümsemesini takındı ve sonra beni öyle sert becerdi ki, İtalyanca küfürler ettirdi.

Görünüşe göre bunu çok yapıyordu. Kör bir adam gibi kabartma yazıyla tenimi okuyor, sağır bir adam gibi haberlerdeki altyazıları gözlerime bakıyordu. Sanki diğer duyuları ona sırlarımı görmesinden daha kolay anlatabilirmiş gibi.

Bazen, ben onun adını haykırana kadar vücudum üzerinde çalıştıktan sonra, derimin altında ne tür sırlar keşfettiğini merak ediyordum.

Alexander ve ben, çocuğumuzun kaybı ve ölümünün gizemi tarafından açıklanamaz bir şekilde birbirimize çekilerek ne kadar mutlu olursak, Noel o kadar tedirgin görünüyordu.

Onu koridorda volta atarken, avuç içi seğirip bacağına çarparken nefesinin altında mırıldanırken yakalıyordum ve bazen, günün garip saatlerinde, evin duvarları arasında uğuldayan rüzgâr gibi bir şey duyuyor ve Noel'in arazide bir yerlerde hâlâ bir köle saklayıp saklamadığını merak ediyordum.

Bir gün spor salonuna giderken tuhaf bir tabloya bile tanık oldum. Bayan White dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu, başını Noel'in kalçasına yaslamıştı, o da alt kattaki mutfak masasında oturmuş saçlarını okşuyordu.

Bu görüntü içimde derin bir güvensizlik uyandırdı ama Bayan White'tan şüphelenmek için gerçek bir nedenim yoktu ve sadece

Noel'i suçlamak için spekülasyonlar ve oğluyla korkunç bir geçmiş var.

Ben de izledim ama sessizce bekledim, ta ki bir sabah Alexander'la yatakta sarmaş dolaş olduğumuzda, bana şahini Astor'u nasıl çalıştıracağımı öğretme fikrini ortaya atana kadar.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Noel bir elinde tanıdık kırmızı bir mühürle sonlandırılmış bir mektubu sallayarak çerçevede durdu.

Dionysos Tarikatı'ndan bir mesaj.

"Falmouth'taki liman projemin lanet olası fonunu kestiler," diye homurdanarak odaya girdi ve çıplak, birbirine dolanmış uzuvlarımızı ortaya çıkarmak için üzerimizdeki örtüleri yırttı. "Seni lanet olası pislik, erkekler böyle iş yapmaz."

"Senden daha başarılı bir adam olarak," dedi Alexander kibirli bir şekilde, kıyafetsizliğine rağmen. Hırçın babasıyla burun buruna gelmek için ayağa kalktı ve daha yüksek olan boyundan ona baktı. "Aynı fikirde değilim."

"Düzelt şunu, evlat," dedi Noel, kalın kâğıt parçasını Xan'ın göğsüne iterek. "Hemen düzelt ve korkaklığı bırak. Annen, büyükbaban ve tüm Davenport klanı şu anda senin aptallığına ve dik kafalılığına tanıklık ederken mezarlarında ters dönüyorlar. Belki o kızın amına bu kadar bağlı olmasaydın, onu buraya ne için getirdiğini hatırlardın."

Noel'in kaba konuşması kulaklarımı yaktı ama göğsüm alev alev yandı.

O anda Noel'den Alexander'la konuştuğu ve onunla bu şekilde ilişki kurduğu için kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret ettim.

Noel hışımla odadan çıktı ve kapıyı arkasından öyle bir çarptı ki tablo duvarda takırdadı.

Alexander hareket etmedi.

Elindeki kâğıda gözlerini kırpmadan baktı.

"Xan," diye sordum usulca, elimi omzuna koymak için yatağın kenarına doğru ilerledim. "İyi misin?"

Cesur görünümüleri ve gizli kırılganlıkları arasındaki zıtlık, benim kendi ikiliğimle çok kolay paralellik gösteriyordu. Güçlü ve dirençli görünmek için çok çabalıyor gibiydim ama hayatıma güçlü bir şey girdiği anda ona karşı duracak gücüm kalmıyordu.

Alexander'ın titanyum kalkanlarının sonuncusunu da kırarak ve karmaşık Üstadımın kalbini kazanacak kadar güçlü olmak istiyordum ama bu görev neredeyse aşılmaz görünüyordu.

İskender'in gözlerinin rengindeki koyu gri bulutlar gökyüzünde yuvarlanıyordu ama ben kımıldamadım. Soğuk İngiliz yağmurunun bulanık düşüncelerimi temizlemesini ve ardında kolay bir çözüm bırakmasını istedim.

Hayatımın düğümlenmiş yalanlar karmaşasını nasıl çözdüm ve iyi olanları koruyabilmek için iplikleri nasıl düzelttim?

Ailemi ve bağımsızlığımı korurken Xan'ı nasıl elimde tutabilirdim?

Gri perde aralandı ve yağmur tufan halinde yağmaya başladı. Greythorn malikânelerinin üzerine düşen su dalgasını incelemek için dirseğimi dayadım ama ahırdan hızla hareket eden bir şey gözüme çarptı.

İskender, Charon'un üzerinde, yeraltı dünyasından çıkan Hades gibi hızla nemlenen yeryüzünde dörtnala koşuyor, tanrıça Persephone'yi çiçek tarlasından kaçırmaya kararlı.

Tek istediğim, beni alıp götürmesi ve karanlık bölgesinin kraliçesi yapmasıydı.

Tepeye tırmanışını ve daha tam olarak durmadan Charon'un eyerinden inişini kıpırdamadan izledim.

Yüzü kımıldamaz bir taş gibiydi, etrafımızdaki havayı yaran fırtına kadar tehditkâr.

"Gittiğini sanıyordum," diye mırıldandı sessizce, ayaklarımın dibindeki çamurlu gelincik örtüsüne düşüp bileğimi tutarken.

Kalçalarım kalçalarının üzerine çıkana kadar beni öne doğru sürükledi ve sonra binicilik ceketinden çıkardığı çakıyla pantolonumun ortasında bir delik açtı. Her iki elini de kumaşın içine soktu ve kumaşı ikiye ayırdı, böylece yağmur beyaz külotuma vurdu ve onu şeffaflaştırdı.

"Kaçacağını düşünmüştüm ama bilmelisin ki *Topolina*, veda etmeden gitmene asla izin vermem," diye boğuk bir şekilde söz verdi ve ardından ağzımın içine girerken vücudu beni ıslak çimlere ve çiçeklere bastırıyordu.

İç çamaşırımı parmaklarıyla koparışında ve pantolonunu, sikinin öfkeli uzunluğunu serbest bırakacak kadar aşağı çekişinde hiçbir incelik yoktu. Sadece hayvani bir aciliyet ve çiftleşmek için ilkel bir içgüdü vardı.

Islak amımı bulup içime girerken omzunu tırmaladım, içime girerken boynumu sertçe ısırdı. Bıraktığı izin, altımızda ezilen gelincikler gibi kırmızıya boyanacağını ve hemen yok olacağını biliyordum.

Elleri ve dişleriyle tenimin her yerine gelincikler ekmesini istedim, böylece tüm çiçek tarlası gibi çiçek açtım, daha önce hiç olmadığım kadar canlı oldum.

Ve beni ısırdı, boynumu, omuzlarımı, göğsümün açıkta kalan derisini ve hatta dudaklarına götürdüğümde başparmağımı bile. Beni savaş ganimetlerine sahip çıkan bir barbar gibi sertçe becerdi ve ben onun esnek olmayan vücudunun benimkini toprağa gömdüğü her anı sevdim.

Seksimizde kötü bir şey vardı, başlangıçta bile var olan çaresiz bir zalimlik.

Beni düşmanıymışım gibi becerdi ve beni sikine gömüp döllерinin zaferiyle boyamak istedi.

"Sikimi al, *topolina*," diye emretti, daha hızlı, daha derin içime girerken büyük bir eliyle boğazımı sıktı. "Al ve bunun için bana teşekkür et."

Bu düşünceyle boşaldım, spazm geçirdim ve ağzım *teşekkür ederim Usta* ilahisini oluştururken bataklık toprağına doğru çırpındım.

Saniyeler sonra siki içime girdi ve dölleri rahmime sıçradı. Aletini ve menisini içime çekerken ona sıkıca sarıldım, beni hareketsiz bırakan ağır uzuvlarının hissini ve çiçeklerdeki yağmur kokusunu sonsuza dek hafızama kazıdım.

Bulanık beynim nihayet berraklaştığında, hala içimdeydi, ağrıyan seksimin dar pembe duvarları arasına sıkışmış çelik bir boru gibi sert ve kalındı. Sperminin sıcaklığını rahmimin açıklığında hissedebiliyordum ve serin damlacıkları iç uyluklarımdan kıcımın çatlağına doğru kayıyordu. İçimdeydi, ağırlığı üzerimdeydi ve zalim, kuklacı elleri etrafımdaydı, beni karanlık, kötü niyetli melodisiyle dans etmeye zorluyordu.

Beğenmek istemedim.

Ayaklarının dibinde yere yığılmış, uysal, pasif bir kurdele yığını haline gelene kadar cinsel emirlerinin rafine kenarıyla beni parçalara ayırmasının soğuk, hesaplı yolu.

Ama aylarca süren şartlanmadan, yediğim yemek ve içtiğim su için ona bel bağladıktan sonra, beynimin ilkel bir kısmı onu sevmeye programlanmıştı. DNA'daki bazı içgüdüsel kodlar onu arzulamaya hazırды.

Yine de kalbime yaptıkları için hiçbir mazeret yoktu.

Koridorda yaldızlı evime doğru ilerlerken ayakkabılarının mermere vuruşuyla nasıl da çarpıyordu.

Kafes.

Onu her hoşnut etmediğimde nasıl kısır düğümlere dönüştüğünü ve sonra beni övdüğünde gururla ağır ve memnun bir teslimiyetle esnek bir şekilde tekrar şekle girdiğini.

Adının, tıpkı kıcımın derisine kazındığı gibi, kalbimin kanlı duvarlarına kazındığını hissedebiliyordum.

Bu vahşı, acımasız canavarı tenimde tutarken ve kendimi kalbimin ihanetine teslim ederken, direncimin son kalıntıları da etrafımda parçalandı.

Onu severdim.

Bu malikânenin zalim lordu, bana sahip olan ve her isteğime hükmeden canavar adam.

Ve tam da teslim olduğum o anda, sudaki kanı hisseden bir köpekbalığı gibi beni yok etti. "Yarın gideceksin," dedi o kırılmış aksanıyla.

Her kelimededen duyguyu sıyıran. "Ve sonunda ondan kurtulacağım. Ve Tanrı'ya şükür senden de."

Kalbim kırılmadı.

Bunu, reddedilmenin çekiç yumruğu altında narin bir cam gibi kırılırken çıkan sesi hayal edecek kadar çok duymuştum.

Öyle bir şey olmadı.

Bunun yerine, organın ağırlaştığını ve yavaşladığını, içindeki kanın söylenmemiş duygularla birleştiğini, kemik derinliğinde bir kederle ağırlaştığını hissedebiliyordum. O kadar ağırlaştı ki, göğsümden karnımın derinliklerine doğru battı ve orada bataklığa demir atarak nabzımla birlikte ağrımaya başladı.

Babamın hayatımın sonu olacağını her zaman bildiğim gibi biliyordum, karnımda ölü kalbimin ağırlığı olmadan bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum.

Alexander beni intikamının silahı olmam için uzaklara gönderiyordu ve ruhumun derinliklerinde ona zarar görmeden geri dönmeyeceğimi biliyordum.

Chapter Twenty-Three

İtalya'ya geri dönmek garip hissettiriyordu. Hava solgun tenime karşı çok sıcaktı, her güneş ışığı bir neşter gibi her tarafım kıpkırmızı yanana kadar etimin katmanlarını soyuyordu. Küçük aile evim bana çok yakın geliyordu ve sürekli lambalara ve duvarlara çarpıyor, engebeli kaldırım taşlarına takılıp düşüyordum.

Başka şeyler de tuhaftı, Alexander'ın ayaklarının dibinde ya da yatak odamda kucağımda yemek tepsiyle aylarca yemek yedikten sonra akşam yemeği için masaya oturmak yanlış geliyordu. Elena ve Giselle ile paylaştığım odamdaki ikiz yatağımın üzerindeki ucuz çarşaflar hassas cildimi aşındırıyor ve uyumamı imkânsız hale getiriyordu.

Aynı zamanda azmıştım, bastırılmış cinsel özlemle şişmiştim, bu da göğüslerimi şişirmiş ve hassaslaştırmıştı, seksim en son dokunulduğu zamandan bu yana geçen zamanı tik tak eden bir sarkaç gibi ağırdı.

Alexander'ı bir bağımlılıktan detoks yapmanın acısını hissettiren fiziksel bir şekilde özledim. Onun düşünceleri derimin altında kaşınıyor ve yarışıyordu, zihnimde dönüyordu, böylece birkaç kez yanımdaki yatakta, mutfakta sarımsak doğramamı izlerken ve ağrıyan amıma dokunmaya cesaret ettiğimde duşta varlığını bile halüsinasyon olarak gördüm.

Annem ve Elena'nın yanında normal davranmak kolay değildi. İlki beni doğurmuştu ve sadece bir annenin anlayabileceği şekilde

Annem son on ay içinde geri dönülmez bir şekilde değiştiğini biliyordu. Yine de bu süre zarfındaki hayatım hakkında beni yorulmak bilmeden sorgulayan Elena'ydı. Milano'da nerede yemek yediğimi, arkadaşlarımın kim olduğunu, Londra'da yaşamamın ve çalışmamın nasıl bir şey olduğunu.

Yalanlar dudaklarımdan kolayca döküldü. Pearl Hall'daki usta manipölatörlerden öğrenmişim, bu yüzden yalanlar yüzünden kendimi kaybetmiyorum ya da onları zihnimde dolaştırmıyordum. Yine de, rahatlığımın rağmen, Elena sanki etik sorunlarından biriymişim gibi bana sık sık baktı.

Bu durum beni o kadar endişelendirmişti ki birkaç gün sonra onunla birebir vakit geçirmekten kaçınmaya başlamışım.

Bir haftadan uzun süredir evdeydim ve hâlâ Salvatore'a yaklaşmamın bir yolunu bulamamışım. Gerçek şu ki, kendi kızını köle olarak satarak ona ihanet eden bu adamla göz göze gelmek istemiyordum. Alexander'ı sevmeye başlamış olmamın ya da yeraltı dünyasında bir keşif yolculuğuna çıkıp yeniden doğmuş, daha karanlık ve eskisinden daha güçlü dönmüş olmamın bir önemi yoktu.

Hâlâ hayat hikâyemdeki kötü adamdı.

Söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey affedilmemi sağlayamazdı çünkü sadece bana değil, aileme de haksızlık etmişti.

Ve bu, her zaman olduğu gibi, unutulabilir ve affedilemez arasındaki çizgiyi çizdiğim yerd.

Bir şekilde nefretimi yutmanın bir yolunu bulmalı ve aramızdaki boşluğu doldurmak, bir Bildungsroman romanındaki tatlı bir hikâyeye gibi yeniden birleşmek istiyormuş gibi davranmalıyım. Tüm bunlar Alexander'a ve bana karşı yaptığı yanlışlar için sonunda adaletle teslim edilebilmesi içindi.

"Bugünlerde çok sessizsin," dedi Elena dikkatimin dağılmasını engelleyerek.

Kitaplarının bir kutusunu kapatırken beni inceliyordu ve bir an için onun bakışını sevmeme izin verdim. Kardeşlerim arasında en Melekleşmiş olan oydu, vücudu uzun ve zayıftı, teni beyazdı ve kızıl saçları o kadar koyuydu ki

Köşeli yüzünün etrafındaki ustaca karıştırılmış bukleler merlot gibi parlıyordu. Seamus, yüzünün ve şeklinin neredeyse her yönüne kazınmıştı; bu durumdan o kadar nefret ediyordu ki, bazen bunun onun kendisiyle ilgili tüm algısını lekeleyip lekelemediğini merak ediyordum.

Ben gittiğimden beri o da değişmişti, porselen bebek yüzü sakinliğini kaybetmiş, gözlerinin ve ağzının kenarlarını zalim görünmesine neden olacak şekilde sıkılaştıran bir acıya dönüşmüştü.

Ona erkek arkadaşı Christopher'ı sormak istedim ama iki yıl önce okula gitmeden önce Giselle'e açıkça saldırmış olmasına rağmen aralarında bir sorun olduğunu kabul etmedi.

Bu konudaki sessizliği beni tedirgin ediyordu ama en azından artık onu bir daha görmeyeceğinden emindim. Amerika'nın vaatleri, İtalya'daki geçmişimizin kasvetini dağıtan bir spot ışığı gibi onun geleceğinde parlıyordu. Amerikan Rüyası'nın vahşi canavarını dizginleyip evcilleştirebilecek biri varsa, o da benim kırbaç kadar zeki büyük kız kardeşimdi.

"Cosi?" diye tekrar sordu.

Başımı hafifçe salladım. "Üzgünüm, jet lag."

"Biliyor musun, bu bahanenin süresi dolmak üzere." Bir kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benimle konuşabilirsin. Amerika'ya taşınabilmemiz için bazı şeyler yaptığını *biliyorum* ama Cosima, ben senin ablanım. Eğer bu aile için fedakârlık yapan ben olamayacaksam, en azından senin yükünün bir kısmını omuzlamama izin ver."

Ona baktım, özleminden dilim tutulmuştu. Ailemle her zaman inanılmaz bir yakınlık kurmuştum ama şimdi kendimi kendi ailemle özgürce sohbet edemeyecek kadar başka bir soyun sırlarına gömülmüş buluyordum.

Kendimi bir Lombardi'den çok bir Davenport gibi hissettiğimi dehşetle fark ettim.

"Önemli değil Lena, sadece zaman değişikliğine alışmaya çalışıyorum."

"İki saat çok büyük bir değişiklik değil ama olsun." İcini çekti ve siyah kumaş saç bandının altındaki bir tutam saçını geriye itti. Sonra, içinden bir şeyler geçirerek, küçük oturma odamızda annemin kumaşlarını topladığım yere doğru hızla ilerledi ve beni kucakladı.

Kız kardeşim fiziksel şefkatten hoşlanmazdı. Büyürken hiçbir zaman çok gösterişli olmamıştı, ama soğukluğu son birkaç yıldır soğuk bir bıçağa dönüşmüştü ve şimdi geleneksel İtalyan selamlaşmasında onu öpmenize bile zar zor izin veriyordu.

Bu yüzden bu sarılma özeldi ve neredeyse duygu karmaşama ve sırlar ağıma açılan odanın karşısındaki devasa sürgünün kilidini açmak için işe yarıyordu.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Eskiden olduğumdan daha güçlü bir kadındım, bu yüzden acıyla karışık olsa bile elimden geldiğince zevk almayı biliyordum.

Kollarımla küçük beline sarıldım ve parfümünü koklayabilmek için onu kendime daha da yaklaştırdım. Bu Chanel 5 Numara'ydı, sadece tek tük dergilerde bulunan örneklerini alabildiğimiz halde yıllardır arzuladığı bir kokuydu. İlk modellik çekimi aldığımdan beri her yıl doğum gününde ona bu parfümü alırdım ve onun üzerinde koklamayı çok severdim.

"*Ti amo,*" diye fısıldadım kulağına, yanında olamadığım zamanlarda bile bu sözleri değerli bir mücevher gibi üzerinde taşımasını umarak.

Bir an için bana sıkıca sarıldı ve sonra daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle fısıldadı. "*Ti amo, Cosima, e grazie.*"

Seni seviyorum Cosima ve sana teşekkür ediyorum.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında birikti ve ona bir şey vermek için ağzımı açtım, sadece Elena'nın tam olarak değer verebileceğı bir hediye, bir bilgi, küçük evimizin kapısı bir patlamayla açıldı.

Davetsiz misafirlerle yüzleşmek için birbirimizden ayrıldık ama kim olduğunu anladığımda nefesi kesilen ben oldum.

Salvatore, alev alev yanan İtalyan güneşinin arkasında duruyordu; gür siyah saçları ve güçlü, sıkılmış çenesini mürekkep gibi boyayan sakalıyla bir canavarın büyük gölgesiydi.

"Bu drama niye?" Elena, hayatımız boyunca bizi ara sıra ziyaret eden, yeterince iyi tanıdığını düşündüğü bir adamla etkileşime girerken ellerini kalçalarında yumruk yaparak sordu. "Neredeyse kapıyı kırıyordun."

Rocco, Salvatore'nin arkasındaki kapıdan içeri girerken, "*Capo'yla* bu şekilde konuşma," dedi. "Siz Lombardi kadınları asla yeterince saygılı değilsiniz."

Annem yatak odasının kapısında belirdi, kapımızın önündeki Made Men kalabalığına bakarken yüzü kıpkırmızıydı. Gözleri önce bana sonra Salvatore'a kaydı ve zorlukla yutkundu.

Aramızdaki havaya altyazı gibi yazılmış gibiyken, onun dikkatini ve tedirginliğini daha önce nasıl fark etmemiştim.

"Cosima için buradayız," dedi Salvatore o tok sesiyle annesine.

Annemin elleri havada çırpındı, kalbine dokundu ve sonra korkmuş kuşlar gibi tekrar uçtu. "Hayır, Tore, lütfen..."

Onu görmezden gelerek, arkasındaki adamlara eve doğru ilerlemelerini işaret eden bir el kaldırdı.

Şartlanmış kaç ya da savaş tepkisi bedenimi baş döndürücü bir adrenalinle doldurdu. Elena'yı dikkatlice yoldan uzaklaştırdım ve Camorra piyadelerine keskin bir sırtışla baktım.

"Bakalım beni yakalayabilecek misiniz, çocuklar?" diye alay ettim onlarla.

İkisinden daha aptal olanı bana saldırdı. Alçak sehpanın üzerine zıpladım, bir bacağımın üzerine düşerken diğeri sallanıyordu.

Sıçrayışından aldığım güçle havada süzıldüm ve mafya babasının alçalan yüzüne çarptım.

Bir iniltiyle kanepeye düştü.

"Zorluk çıkarma," diye seslendi Rocco kapı aralığından. Gözlerimi yaklaşan adamdan ayırmamaya çalıştım ama sonra çan sesleri kulaklarımı gıdıkladı ve bakışlarımı başka yöne çekti.

Rocco parmaklarından çıkan minik zillerin dans etmesine izin verdi ve benim dehşet dolu bakışlarıma güldü. "Bunları annen ve kız kardeşin için getirdim Cosima. Bizim için o anlaşılmayı berbat edersen sana verdiğim sözü hatırlıyor musun? Onları ayak bileklerine bağlayacağım, böylece dışarıdaki serviden sarkan süs eşyaları gibi görünecekler."

Diğer adam beni yakaladığında boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ve sesimi helyuma çevirdi ve bir el elbisemi yakalayıp beni kollarına çektiğinde çığlık attım.

"Salvatore, sanki havadan sudan konuşuyormuşuz da eski eşi, piç kızları saldırıya uğrarken odanın öbür ucunda ağlamıyormuş gibi, "Tabii şimdi bizimle gelmezsen," diye söylendi.

"Salvatore, hayır," diye hıçkırdı annem, odanın öbür ucuna ilerleyip onu gömleğinden kavradı ve hızlı bir Napoliten diliyle yalvarışlar mırıldandı.

Rocco onu kopardı ve vahşice yere fırlattı.

Elena ve ben boğazımızdan sıkıntıyla ikiz sesler çıkardık ve kız kardeşim hemen onun yanına gitti.

Çırpınmayı bıraktım, beni esir alanın kollarında asılı kaldım. "Peki," dedim çenemi yukarı kaldırarak. "Ben de seninle geleceğim.

Evi ve ailemi rahat bırakın."

Salvatore, "Onu getirin ve bunu bağırarak yapmasını sağlayın ki Camorra'ya karşı gelenlerin başına neler geldiğini tüm mahalle bilsin," dediğinde gitmek için dönmeye başlamıştı bile.

Beni tutan adam bir yumruğunu saçlarıma sardı ve beni çekip tekmeleyebilmek için yarı yere düşürdü.

ve acı içinde bağırarak ön kapıdan çıktı ve merdivenlerden aşağı inerek bekleyen siyah bir sedana ulaştı.

Annem ve Elena kapıda birbirlerine sarılmış, arabanın arkasına atılmamı ve kapının yüzüme kapanmasını izliyorlardı. Parmaklarımı önce titreyen dudaklarıma, sonra da onları bir nebze olsun rahatlatacağını umduğum uzak bir öpücükle sıcak, kirli cama dayadım.

Araba gümbürdeyerek hareket etti ve evden uzaklaşmaya başladı ama ben yine de görüş alanından çıkana kadar parmaklarımı cama bastırdım.

"Ne dokunaklı bir manzara," dedi tanıdık bir ses yanımdan. Edward Dante Davenport'un uzun, geniş boyunun yanımdaki koltukta uzandığını görmek için arkamı döndüm. "Şimdi Cosima, sana bahsettiğim o tartışmayı yapmaya hazır mısın?"

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Four

Dante bir sigara yaktı ve gizemli sorusuna yanıt vermemi beklerken sigarayı ağzının kenarına yerleştirdi.

"En azından bir pencere aç," diye tersledim onu, hayatım bir kez daha tepetaklak olurken onun küstahlığının, dünyayı umursamadan orada uzanışının görüntüsünün ötesine geçemiyordum.

Özür dilemeden sırtıttı ve camı açmak için düğmeye bastı.

"Orada olanlar da neydi öyle?" Belki de tüm bu tuhaf senaryonun kurgulanmış olduğunu fark ederek sordum. "Salvatore hayatım boyunca bana ne sesini ne de elini kaldırdı. Neden saçlarımdan sürüklenerek evimden çıkarılmamı emretti?"

"Korku güçlü bir araçtır, Cosima," dedi bana, dolgun dudaklarının arasında beyaz bir duman kıvrımı duygulu bir şekilde yuvarlanırken.

Ağız İskender'inkinden daha kırmızıydı ama şekli aynıydı.

Onu öpme dürtüsü şok edici ve iğrençti ama bunu bir uyuşturucu gibi uzuvlarımda hissedebiliyordum.

Dante'nin gülümsemesi de sigara dumanı kadar yavaş ve kıvrımlıydı. "Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Yeraltı dünyasında yaşarken, olası düşmanlarınızın kalbine korku salmak için her fırsatı değerlendirmeyi öğrenirsiniz."

"Eski Sinyora Moretti'nin ya da Bianchi kardeşlerin size karşı bir çete kurmaya hevesli olduklarından şüpheliyim," dedim göz devirerek.

Bu adamda bir şeyler vardı, ruhumu coşturacak kadar Alexander'a benzeyen ve beni rahatlatacak kadar *bana benzeyen*, kendimi pervasız ve cesur hissettiren bir şeyler.

Kıkırdadı ve bir nefes daha çekti. "Hayır, bundan şüpheliyim. Yine de bazen gerçek düşmanlarınız için eve daha yakından bakmanız gerekir."

Delici bakışının ucunu yakaladım ve sanki beni büyülemiş gibi karışık saçlarımı çekerek onu savuşturdum.

Pearl Hall'dan, eski ağabeyinden ve eski babasından, orada yaşamadığı için bilmemesi gereken şeylerden bahsediyordu.

"Rocco yıllardır Salvatore'yi alt etmeye çalışıyor. Eğer gerçek ilişkinizi öğrenirse, bu ne Tore ne de sen ve Seb için iyi şeylere işaret eder," diye devam etti. "Şahsen ben saç çekme sahnesinin hoş bir teatral eklenti olduğunu düşündüm."

"Sen delisin."

Dante bir omuz silkti. "Olabilir. Her ne kadar saklamaya çalışsak da, yetiştirilme tarzınızın bir ürünüsünüz ve benimki çoğu kişi için yeterince çılgıncaydı."

"Buradaki motivasyonun ne olduğunu anlamıyorum. Neden bu arabada benimle konuşuyorsun? Neden bunca yıl sonra Pearl Hall'a geldin ve sonra beni Av'da Ashcroft'tan kurtardın? Ben senin için neyim?" diye sordum.

Sorularıma cevap alma konusunda iyi bir geçmişe sahip değildim ama hayatımın iplerini usta bir kuklacı gibi elinde tutan pek çok adamdan biriyle arabada yalnızdım ve konuşacak başka bir şeyimiz de yoktu.

Dante o muhteşem obsidyen gözleriyle uzun bir süre bana baktı ve sonra

Normalde izin verdiğinden daha İngiliz bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Size bir hikaye anlatayım. Şatoya benzeyen bir evde geçiyor ama güzel bir prenses ve prensiyle ilgili değil. Bunun yerine, sahte vaatlerle bir kadını baştan çıkararak evlendiren ve sonra da hayatı boyunca ona bir tiran gibi hükmeden büyük güç sahibi bir adam hakkında. Kadının sahip olduğu tek mutluluk iki oğludur; asla zalim babaları gibi olmayacaklarına dair kendi kendine söz verdiği iki oğlu.

"Onlara doğru ile yanlış arasındaki farkı öğretmek için en yakın çocukluk arkadaşından, bir erkek etkisinden yardım aldı; bu, babalarının yönettiği güç dünyasında öğrenemeyecekleri önemli bir dersti.

"Bir süre için her şey katlanılabilirdi ama sonra kadın tüm dünyasını değiştiren korkunç bir sır keşfetti. Çocukları alıp arkadaşının yardımıyla kaçmaya yemin etti. Ancak kocası bunu öğrendi ve kadın kaçamadan onu öldürdü."

Ona göz kırptım. "Bu daha önce duyduğum hiçbir çocukluk masalına benzemiyor."

"Olmazdı."

"Dinle, Noel'in zalim bir adam olduğunu düşünmeni anlıyorum. Kişisel tecrübelerime göre, ben böyle bir şey görmedim. Pearl Hall'da yaşarken bana karşı nazikti. Alexander'ın babasıyla kendi sorunları olduğu açık ve sonunda birlikte vakit geçirmemize izin verilmedi ama ben onu korkunç bir kötü adam olarak görmüyorum. Anneni öldürdüğüne de inanmıyorum. Öldüğünde *seninle birlikte Salvatore'un* evindeyken olmaz."

Dante'nin sevimli yüzü, açık pencereden çıkan duman gibi yok oldu. Gözleri günah gibi karardı ve kaba saba yüzü öfkeyle gerildi.

"Ben de oradaydım, bu yüzden gerçekte ne olduğunu bilmem gerekir. Annem Noel'den nasıl kaçabileceğimizi planlamak için beni Salvatore'lara götürmüştü. Alexander orada değildi çünkü

Varis oydu ve annem onun aile yükümlülüğünü çok fazla hissettiğinden ve Pearl Hall'da kalmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlayamayacak kadar ona benzediğinden endişeleniyordu. Artık çocuk değildik. O yirmi altı yaşındaydı, ben de yirmi bir, yani artık kimseyi körü körüne takip etmek zorunda değildik. Ama ben onu takip ettim ve Alexander evde kaldı."

"Bunca yıl sonra neden kaçmaya karar verdi?" Kendime rağmen hikâyeye inanarak sordum.

Büyük gizem buydu. Alexander'ın nefret ettiği bir babayla ittifak kurmasının ve annesinin ölümüne cevap bulmak için Tarikat'ı kullanmasının nedeni buydu.

Onun için cevapları bulabilseydim, belki her şey farklı olurdu.

Araba yavaşladı ve durduğumuzu fark ettim. Yan penceremin dışında, göz alabildiğine uzanan bir gelincik tarlası ve önümüzde nergis renginde kocaman bir sıva ev duruyordu.

Kapı benim için açıldı ama dışarı çıkmadım çünkü Dante bana bakıyordu, yüzü o kadar ciddiye ki kendi ölüm yerime mi geldiğimizi merak ettim.

"Kaçtı çünkü Noel'in kaçırdığı ve kendisinden saklamadığı köle kızlarla onca yıl ne yaptığını keşfetti."

"O ne yaptı?" Salvatore kapımın girişinde belirip dışarı çıkmama yardım etmesi için metanetle elini uzatırken sordum.

Ben almadım.

"Onları öldürdü," dedi Dante. "Tıpkı annemi öldürdüğü gibi."

Salvatore'nin evindeki boş bir yatak odasında yüzümü yıkamak ve düşüncelerimi toplamak için kısa bir ara verdikten sonra, kolunda silah olan bir adam tarafından villanın arka tarafındaki kırmızı kaldırım taşlı verandaya götürüldüm. Salvatore ve Dante, şarküteri ziyafeti ve kocaman bir sürahi kırmızı şarapla dolu yuvarlak ahşap bir masada oturmuş, kısık seslerle hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Hava kararmıştı, yıldızlar kadife mavisi gökyüzünde sadece kırsal kesimde yapabildikleri gibi parlıyordu. Hava tenime yumuşak bir his verecek kadar soğumuştı ve akasya çiçeklerinin tatlı kokusu açık hava mutfağından esen meltemin üzerine sinmişti.

İkisi de beni kapıda fark edince durakladılar, gözleri aynı anda vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Dante'nin bakışları erkek ilgisi ve hayranlığıyla doluydu.

Salvatore'unkini ayırt etmek daha zordu ama dudaklarında tam olarak bastıramadığı hafif bir gülümseme vardı ve bu da beni evinde görmekten hoşlandığını düşünmemeye neden oldu.

Kaşlarımı çatarak öne doğru yürüdüm, tetikçinin benim için çektiği koltuğa oturdum ve iş yapar gibi bacak bacak üstüne attım.

"Evet beyler, açıklama yapma zamanı geldi," diye ilan ettim.

Dante gülümsemesindeki çocuksu zevki engellemeye çalışmadı bile, ama Salvatore sırtışını ısırdı ve ciddiyetle başını salladı.

Parmağımla onu işaret ettim. "Benimle alay etme. Chiara Davenport'u öldürmemiş olabilirsin ama annemi, kardeşimi ve beni terk ettin, daha da kötüsü beni *sattın*. Yani buradaki kötü adam hâlâ sensin."

Salvatore'nin patrisyen yüzünde kalan her türlü mizah ya da zevk söndü ve benimle konuşmak için öne eğildiğinde, bu bir İtalyan mafya *babasının* alçak, tarif edilemez derecede güçlü sesiydi.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda konuşma kızım. Eğer gerçeği bilmeden taş atmak istiyorsan

seni annene geri gönderirim ve İngiltere'ye elin boş dönersin."

Oturduğum yerde hem surat asmamak hem de ters ters bakmamak için mücadele ederken kendimi azarlanmış bir çocuk gibi hissediyordum. Sonunda kollarımı endişeli göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum ve devam etmesi için çenemi ona doğru eğdim.

Dante kıkırdadı. "Bunu yaparken tıpkı sana benziyor."

İkimiz de ona öyle bir bakış attık ki, gözleri dans etse de ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

Salvatore bana döndü, gözleri beni kâğıda dökmeye hazır bir ressam gibi yüzümü tarıyordu.

"Caprice'in geçmişine girmeyeceğim. Annenle ikimiz de çok gençken tanıştık. Babandan zaten iki çocuğu vardı ama ben onun güzelliğine ve aklına vurulmuştum. Onu ve kızları yanımda götürmek istedim ama birçok nedenden dolayı bu mümkün olmadı. Buluşmamızdan yıllar sonrasına kadar senin ve Seb'in doğduğunu bile bilmiyordum. Bir birliğe katılmak için Venedik'e taşınmıştım ve eski bir arkadaşım bana senin ve Sebastian'ın resmini gönderdiğinde rütbemde yükseliyordum. Sadece üç yaşında olmalıydınız ama bana o kadar çok benziyordunuz ki, sizi gördüğüm anda bunu anlamıştım."

"Annemin sana söylemediğine inanamıyorum," diye itiraz ettim çünkü tanıdığım kadın ikiyüzlü ya da ahlaksız değildi.

Her Pazar kiliseye gider ve her gece yatmadan önce dua ederdi, bazen o kadar hararetle dua ederdi ki her gün Tanrısıyla ne tür konuşmalar yaptığını merak ederdim.

"Bana söylemedi çünkü benim nasıl bir adam olduğumu biliyordu," dedi Salvatore, sesi tutkuyla yükselmişti. "Hamile olduğunu bilseydim, onu Seamus'un bizi asla bulamayacağı bir yere götürürdüm."

Peynirlerle dolu bir tabağı ve zeytin kasesini altımızdaki kaldırım taşlarına çarparak yerinden oynatırken yumruğu masaya şangırtıyla çarptı.

"Öğrendiğimde Napoli'ye geri döndüm, ancak Caprice babalığımı kabul etmeyi reddetti ve Seamus'un bile hiçbir fikri olmadığı açıktı. Geri taşındım ve onun ve işimin izin verdiği ölçüde hayatlarınızın bir parçası olmaya çalıştım."

"Yeterli değildi," dedim sessizce.

Omzunun duruşundaki trajediyi ve gözlerindeki donuk çaresizliği okuyabiliyordum ama bir zinacıya, bir mafya babasına ve beni satan kişiye ancak bu kadar sempati duyabilirdim.

"Caprice sadece siz çocuklar için masaya yemek koymaya yetecek kadar parası olmadığına para kabul ederdi." Hayal kırıklığıyla başını salladı ama gülümsemesinde bir gurur parıltısı vardı. "Her zaman çok inatçıydı. Ve Seamus'un defalarca öldürülmesini engelledim, o kadar sık ki onu ve kaderini neden bu kadar önemsemişime dair rahatsız edici sorular soruldu."

"Sana karşı bir kara leke daha," dedim. "Ölmüş olsaydı daha iyi olurdu."

"Bu doğru değil. Annen bana bir şey için yalvardığı tek zamandı; Seamus'un öldürülmek üzere önüme getirildiği ilk zamandı. Elinde senin küçük elinle yerleşkeme geldi ve kocasının hayatını kurtaracağıma söz veririm ara sıra ziyaret edebileceğime söz verdi." Gülümsemesi kendini küçümsüyordu. "Hemen kabul ettim."

"Bu, onun kumar borçları için satılmama neden izin verdiğini açıklamıyor," diye karşılık verdim.

Dünya ayaklarımın altında bataklık gibi kayarken somut bir şeye tutunmam gerekiyordu.

Dante sırttı. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim. Alexander yıllardır annemi Tore'nin öldürdüğüne inanıyor çünkü Noel ona öyle söylemiş. Interpol, MI6 ve *Polizia di Stato*'yu sülük gibi üzerimize saldı ve hatta organizasyonumuzdaki insanları bile ele geçirmeye çalıştı. Yıllardır, biri adınızı ya da adresinizi ararsa diye bir alarm kurduk.

Sebastian'ın ve geçen Ağustos ayında senin kim olduğunu öğrendiğinde, bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı."

"Anlamıyorum," diye nefes aldım, ciğerlerim göğsümde sıkılmış iki havlu gibi duruyordu.

Çünkü anladığımı sanıyordum.

Alexander beni Camorra'ya sızmam için satın almıştı. Ama Camorra beni Pearl Hall'a sızmam için satmıştı.

Zihnim tıkanmış bir giderin etrafında dönen kirli suyla doluydu.

"Seni Alexander'a sattık ki Davenport sırlarını öğrenebilesin ve sonunda Chiara'yı öldürenin Noel olduğunu kanıtlayabilelim," diye açıkladı Dante, planından o kadar heyecanlıydı ki ne kadar solgun olduğumu fark etmemişti.

"Peki ya Alexander? Onu da herhangi bir suça bulaştırmak istiyor musunuz?"

"Dionysos Tarikatı'nın tamamının dağıtılması gerekiyor. Chiara'nın ölümünü ve Noel ile kardeşlerin köle olarak kullandığı diğer tüm zavallı kadınların ölümlerini örtbas ettiler." Sonunda Dante duraksadı, gözleri yüzümde keskinleşti. "Alexander benim kardeşim, bu yüzden inatçılığını anlayabiliyorum, ama o da gemiyle birlikte batmak zorunda kalabilir."

Domino taşları yerine oturmaya başladığında, "Bu yüzden Av'da bana yardım ettin ve Pearl Hall'da devreye girmeye çalıştın," dedim. "Beni kullanırken bile beni koruyordun."

"Kesinlikle," dedi Dante Salvatore'a bakmadan önce parlak bir gülümsemeyle. "Senin çocuğun olamayacak kadar akıllı."

Onu görmezden geldim.

Kulaklarımda hızla akan kanımın sesi ve hızla atan kalbimin tehlikeli gümbürtüsü dışında her şeyi görmezden geldim.

"Cosima," dedi Salvatore kararlı bir şekilde, dikkatimi çekip masadaki cansız elimi çekip kendi eliyle kavradı. "Bunun kolay olmadığını ve hazmetmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum. Birkaç gün, birkaç hafta burada bizimle kal, sonra da

karar vermeden önce birbirimizi tanımamız gerekiyor. Seni kullanıyormuşum gibi göründüğünü biliyorum ve bunun için üzgünüm ama işimin ve babalığın doğası böyle. Bunu söylemeye hakkım olmadığını biliyorum ama seni güvende tutmak için gerçekten yapmam gerekeni yapıyorum."

"Vermen gereken bir karar var," dedi Dante, bir kez daha ciddileşerek. Orada oturan Salvatore'un yardımcısı gibi görünüyordu, aynı karanlık ve güçlü, yaşlı adamın suçlu düşünceleri ve niyetleriyle tamamen senkronize. "Korkunç adamlardan oluşan bir tarikatı çökertmemize yardım edebilirsin, biz de sana ve ailene Amerika'da geçmişten ve Davenport etkisinden uzak yeni bir hayat kurmanızda yardımcı olabiliriz. Ya da Pearl Hall'a ve seni en az bizim kadar emin bir şekilde ama daha acı bir sona doğru kullanacak olan Efendi'ye geri dönebilirsin."

OceanofPDF.com

Pearl Hall güvenli olmasına rağmen asla gerçekte anlamda evim olamazdı çünkü duvarlarının içinde asla bir köleden fazlası olamayacaktım.

Salvatore'nin Roma'daki villası son üç haftadır benim evim olabilirdi ama oraya evim, ona da babam demeye hiçbir şekilde hazır değildim.

Bunu yapmamın nedenlerinden biri de buydu.

Kapıma yüksek sesle vurulduğunu ve ardından bir anahtar kartının otomatik kilitleme kayma ve tıklama sesini duyduğumda sıçradım.

Kapı açılıp Alexander ortaya çıktığında nefesim ciğerlerimde dondu.

Altın sarısı saçları endişeli elleri ve uzun uçak yolculuğu nedeniyle dağılmış, yakışıklı yüzü yorgunluktan kırıkmış ve pahalı takım elbisesi normalde izin vermeyeceği kadar kırıkmıştı.

Ama gözlerini kaçıramıyordum.

Karşısında kıpırdamadan dururken vücudumun her santimini izlediler, vücudumdaki her yeni izi ya da gözlerimde titreyen her ifadeyi hesapladılar. Bu, sevgilisinden çok uzun süre ayrı kalmış bir adamın duygusal arayışıydı.

Ağlamak istememe neden olan bir bakıştı.

Yüz ifademi yakaladı ve çantasını kapının içine bırakıp bana doğru odanın diğer ucuna yürürken, bana daha hızlı ulaşabilmek için sehpanın üstünden geçerken yüzü sertleşti.

Beni ortamdan yakalayıp kollarına aldığı anda, mücadele ettiğim gözyaşlarım galip geldi ve hıçkırıklara boğuldum.

Alexander bir an için beni sıkıca kavradı ve sonra bir eliyle saçlarımı tutarak başımı geriye çekti. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyu, pişmanlıkla kararmış ve acıyla paslanmış kalay rengindeydi.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Seni yapabileceğimden daha fazla özledim."

Ve sonra ağız benimkinin üzerine kapandı, dili şehvetli bir süzülüşle benimkine doğru kayd ve beni inletip ellerimi saçlarına dolamama neden oldu.

Bunun planın bir parçası olmadığını hatırlamadan önce, "Beni bir daha asla terk etmek zorunda bırakma," diye yalvardım.

"Asla," diye yemin etti, bu söz o kadar vaat doluydu ki, kışıma vurduğu damga kadar kesin hissettiriyordu. "Bir daha asla."

Beni tekrar öptü, o kadar şiddetli öptü ki dudaklarım morardı ama umurumda değildi. Onun tutkusunun mavisini ve sahip olduğu şeyin morunu ruj gibi ağızıma sürmek istedim.

"Çantan nerede?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Seni burada, yerde becermek istediğim kadar, bu kahrolası ülkeden götürmeyi daha çok istiyorum."

"Yatak odasında," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak çünkü planımın çok ama çok yanlış gidebileceği yer burasıydı.

Ve gerçekten kimsenin zarar görmesini istemiyordum, en azından Alexander'ın.

Bana son bir öpücük verdi ve sonra benden uzaklaşıp yatak odasına geçti. Gözden kaybolduğu anda Salvatore koridordaki açık kapı aralığında belirdi ve silahını havaya kaldırdı.

Saniyeler sonra kanlı bir çığlık attım ve Alexander elinde çantam ve büyük bir şaşkınlıkla kendi silahıyla oturma odasında belirdi.

Salvatore'un silahı şakağıma dayanmış, soğuk namlusu tenimi ısıırıyordu.

"Silahını indir Alexander," diye soğuk bir şekilde emretti Salvatore, boğazımı sıkan elini daha da sıkı tutacak şekilde ayarlayarak. "İkimiz de onun zarar görmesini göze alamayacağımızı biliyoruz."

"Kendi kızını öldürecek kadar kötü biri misin gerçekten?" Alexander sakince sordu, çantamı bırakarak biyolojik babama daha iyi bir açıdan bakabilmek için hafifçe etrafımda döndü.

"Sen tam bir aptalsın. Annen sana kendi adına

düşünmeyi öğretmeye çalıştı, ama sen beynini yıkamaya devam ediyorsun.

ve onun değerli tarikatı. Chiara'yı ben öldürmedim. En iyi arkadaşımı neden öldüreyim ki?"

"Doğduğunda terk ettiğin kızının kafasına neden silah dayadın? Belki de bir psikopatsın."

"Dünyayı siyah ve beyaz olarak görmeyi ne zaman bırakacaksın? Annen sana daha iyisini öğretmeye çalıştı," diye tekrar denedi Salvatore.

"Annemin adını bir kez daha söylersen kafana bir kurşun sıkarım," dedi Alexander sakince ve silahını doğrulttu. "Şimdi Cosima'yı bırak."

Beni tutarken Salvatore'un elindeki nişastanın sülük gibi aktığını hissedebiliyordum. Dante ve ben ikimiz de ona Alexander'ın soğuk ve sert bir kanıt olmadığı sürece ikna edilemeyeceğini söylemiştik ama Salvatore planımızın bir sonraki bölümünü uygulamaya koymadan önce ona bir şans vermek istiyordu.

Alexander'la sert bir göz teması kurdum ve düşüncelerimi okuma konusundaki tuhaf yeteneğinin ayrı kaldığımız süre boyunca bozulmamış olmasını umdum. Sonra, bir savaş çığlığı atmadan önce Salvatore'un ayak parmağına hafifçe vurdum ve kollarında iki büküm oldum. Benim sırtım kapıya, babamın sırtı da Alexander'a dönük olacak şekilde momentumumu kullanarak bizi döndürdüm ve sonra... *bam!*

Sırtından vurulan Salvatore'un gözlerinin acı dolu bir şaşkınlıkla açılmasını izledim. Onu üzerimden yere iterken boğazımdaki hıçkırığı yutmak için çok uğraştım, yüzüstü yuvarlandı ve hareketsiz yattı.

Alexander bir kolunda çantam, diğerinde dumanı tüten silahla bana doğru koştu. Bir kolunu bana doladı ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

"Sanırım onu sen öldürdün," diye fısıldadım kalın bir sesle.

İkimizi koridorda yarıştırmadan önce omzunun üzerinden yüzükoyun yatan adama zar zor bir bakış attı. Biz acil çıkıştan geçip merdivenlerden aşağı uçarken koridorun sonunda başka bir otel odasının kapısı açıldı.

Kaldırımında bekleyen bir araba vardı ve sürücü koltuğunda Riddick oturuyordu.

Alexander beni arkaya atıp yanıma geçerken ve Riddick'e dinlemediğim emirler yağdırırken gözlerim akmayan yaşlarla doldu.

Roma'nın *Testaccio* bölgesindeki otelden hızla ayrılıp havaalanına doğru yol alırken camdan dışarı baktım.

Salvatore'un ciddi şekilde yaralanmış olma ihtimali çok azdı. Kurşun Kevlar kaplı sırtına girmişti ve muhtemelen sadece bir çürük bırakacaktı ama kendi planımın beni bu kadar sarsması beni şaşırttı.

Salvatore ve Dante'nin Chiara'yı öldürdüğüne inanmasam da Alexander'ın bu olayı kapatmasına ihtiyacım vardı. Aslında, onu çok sevdikleri ve sırlarını açıklamakla tehdit ettikten sonra Noel'in bir şekilde onu öldürdüğüne inandıkları açıktı.

Bunlardan bazıları önceki kölelerini öldürmüş olmasıydı.

Noel'in kölelerinden biri olan Yana'yı birkaç hafta önce Club Dionysus'ta gördüğüm ve Pearl Hall'da kaldığım süre boyunca bana karşı çoğunlukla nazik davrandığı göz önüne alındığında, bunun ne kadarına inanacağımı bilmiyordum.

Emin olduğum tek şey bu kan davasının sonunda hepsinin öleceğiydi ve ben bunu istemiyordum.

Hayır, buna *dayanamazdım*.

İtalya'daki kısa haftalarımında sadece görünüş olarak değil mizaç olarak da kardeşinin tam tersi olduğunu anladığım Dante için öyle değildi. Daha Latin, tutkulu, karamsar ve çabuk öfkelenen biriydi; bir kılıcın ucu kadar keskin ya da gözyaşlarına neden olacak kadar komik bir mizaha sahipti.

Açıklamalarına rağmen mutsuz olmaya devam ettiğim Salvatore için değil. O bir babaydı. Annemin onu geri alıp almaması umurumda değildi, hayatlarımızda olumlu bir fark yaratmak için daha fazla çaba göstermeliydi. Kuşkularıma rağmen

Ona göz kırptım. "Fiziksel olarak evet ama sanırım az önce babamı öldürdün Xan."

Gözleri garip bir ışıkla parladı. "Peki ya yaptıysam? Sonunda annemin intikamını aldığım için beni yargılayacak mısın? O adamı yıllardır yasal yollarla alaşağı etmeye çalışıyordum ama bir yılan balığından daha kaypaktı."

"Onu öldürdüğünden bu kadar emin misin? Evdeyken onunla vakit geçirdim ve kendi masumiyetine inanmış görünüyordu," diye cüret ettim. "Onun iyi bir adam olduğunu düşünmüyorum ama sen de öyle değilsin."

"Ben asla masum bir kadını öldürmedim, öldürmem de."

"Hayır," diye fısıldadım. "Ama kendi babasına karşı kullanmak için bir tane aldın."

"Onu öldürmeyi düşünmemiştim, sadece ne şekilde olursa olsun adalete teslim etmeyi düşünmüştüm. O benim ailemi yok etti."

"Demek planın işe yaradı," dedim yüzümde yanlış olduğunu hissettiğim yorgun ve alaycı bir gülümsemeyle. "Onu saklandığı yerden çıkarmak için doğru yem bendim."

Zaferin ve adrenalinin son kalıntıları da yüzünden silinmişti ve savaş yorgunu bir adam yanımda oturuyordu, şeytanları tarafından yorulmuş ve kendi ahlakından emin değildi.

"Olanlardan sonra inanması zor olabilir ama bunu umursamayı uzun zaman önce bıraktım." Sanki orada kan görüyormuş gibi ellerine baktı ve çoğunlukla kendi kendine mırıldandı. "Bittiğinde daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm."

"Yine de beni İtalya'ya gönderdin."

İçini çekti, bir oyuncağın sönmesi gibi hüznünlü bir ses çıkardı. "Hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

"Ne kadar klasik bir erkek bahanesi," dedim klasik erkeklikle ilgili hiçbir şey bilmediğim halde.

Deneyimlerim sadece Alexander'la sınırlıydı ve onun davranışlarında tipik bir şey olduğundan şüpheliydim.

Tek istediğim onu kendi beklentilerinin ötesine, hayatına ve seçimlerine daha iyi bir ışık tutabileceği yeni bir yere itmektir. Bu benim üç haftamı almıştı.

Dante ve Salvatore ile birlikte hayatın nadiren bizim zorladığımız kadar kesin ve kuru olduğunu anladık.

Alexander bana daha iyi bakabilmek ve bir elini saçlarıma daldırabilmek için dizini aramızdaki koltuğa doğru kaldırdı. Çenemi, açığı garipleştirecek ve kafa derimi acıyla sızlatacak kadar geriye yatırdı.

Bu küçük hükmetme eylemi onu merkeze aldığı gibi beni de merkeze aldı.

"Ne olursa olsun, seni bir daha asla bırakmayacağım. Beni anlıyor musun, *Bella*?" diye sordu, inancı bir tokmağın darbesi gibi yüzüme çarpıyordu. "Seni istiyorum... hayır, bana sahip olacağın her şekilde benim olmana ihtiyacım var."

Nabzının gücünü hissetmek ve kendi nabzımı ayarlamak için bir metronom olarak kullanmak amacıyla elimi bileğinin üzerine koydum. "Bana zaten sahipsin. Bedenen, ruhen ve para olarak bana sahipsin. Sana verecek hiçbir şeyim kalmadı."

"Ama sen biliyorsun," diye ısrar etti, ben inleyene ve ağızım açık kalana kadar elini sıktı. Yakınıma eğildi, üst dudağımı yaladı, sonra yumuşak alt kısmını ısırdı. "Bana adını verebilirsin, ben de kendi adımla değiştirebilirim."

Burnunu boğazımdan içeri sokup eşini işaretleyen bir hayvan gibi omzumun birleştiği yeri ısırırken dikkatimi kaybetmemeye çalışarak ona göz kırptım.

"Xan, sen neden bahsediyorsun?"

"Ne Tarikat, ne Edward, hatta ne de Noel için, birbirimize bağlı olduğumuz konusunda kimsenin aklında bir şüphe kalmamasını istiyorum ve hiçbir şey yüzünden birbirimizden ayrılmamıza izin vermeyeceğim. Eğer isterlerse bizim için gelebilirler, ama geldiklerinde, karı koca olarak yasaların gözünde birbirimize kenetlenmiş olacağız."

Chapter Twenty-Six

Düğün günümü hiç hayal etmemiştim. Kız kardeşlerim bazen gece geç saatlerde duvaklar ve tül elbiseler hakkında fısıldaşmak yerine uyuyor olmamız gerekirken bundan bahsederlerdi, ama ben sadece dinlerdim, onların ayarlarını ve benim onların yanındaki yerimi hayal etmekten mutlu olurdum.

Kendime ait hiçbir hayalim yoktu ve düğün bir hayal olmalıymış gibi geliyordu.

On dokuzuncu doğum günümde uyandığımda ve hayatımın bir önceki yıl olduğu gibi dramatik bir şekilde yeniden değişmesine hazırlanırken sanki bir tanesini yaşıyormuşum gibi hissettim.

Bayan White çoktan kırmızı kadife perdeleri açmış ve diğer hizmetçilere kahvaltımı hazırlamalarını, elbisemi havalandırmalarını ve saç ve yüz kızları beni baştan aşağı yapmak için geldiklerinde makyajımı makyaj masasına yerleştirmelerini emrediyordu.

Yataktan çıkmak istemedim.

Midem düğümlendi, düğün günümle ilgili duygularım kadar karmaşık Şirbari düğümleriyle bağlandı.

Bir anlamda, hem de büyük bir anlamda, hiç olmadığım kadar heyecanlıydım. Ruhumun merkezindeki bereketli topraklarda filizlendirdiğim gizli dilek meyve vermek üzereydi.

Sadece birkaç saat içinde Sindirella gibi köle kızıdan aristokrata dönüşecektim. Pearl Hall benim

kalıcı evim ve Alexander sonsuza dek efendim olacak.

Damarlarımda dolaşan saf bir coşku olmalıydı ama korkunun kurşun zehriyle lekelenmişti.

Alexander herhangi bir aşk ilanında bulunmamış ya da beni hayatına dahil etmek için herhangi bir adım atmamıştı. Hâlâ ayrı bir yatak odası vardı ve sadece uygun olduğunda bana katılıyordu. Seksten sonra hâlâ gösterişliydi ve ikimize de bebeği hatırlatan bir şey olduğunda bana karşı dikkatliydi, ama bunun dışında garip bir şekilde mesafeli kalmaya devam etti.

Benimle doğru sebepler için evlenmediğinden endişeleniyordum. Tarikat'la bir savaş ve Noel'le savaşmak için bir neden istiyordu ve ben de çıra ve çakmaktaşıyım.

Sadece kullanabileceği başka bir araç.

Duştan sonra etrafımda uçuşan hizmetliler saçımı, makyajımı ve tırnaklarımı yaparken bir yandan da misafirler, yemekler ve tabii ki yakışıklı damat hakkında konuşuyorlardı.

"Çok şanslısın," dedi dudaklarımı koyu kırmızıya boyayan kız. "Hayatımda gördüğüm en güzel adam o."

"Güzel olan her şey iyi değildir," dedim ona kederle.

Bana sadece göz kırptığında, darbeyi yumuşatmak için gülümsedim ve sözlerimi bir şaka olarak algıladı, zekâm karşısında arkadaşlarıyla birlikte kız gibi güldü.

"Çok güzel görünüyorsun aşkım," dedi Bayan White, aynadaki bitmiş tenime bakarken dantel mendilini koklayarak.

Ben yaptım.

Aslında, düğünümde olduğumdan daha güzel göründüğümü hiç düşünmemiştim.

Saçlarım iri, gevşek dalgalar halinde kıvrılmış ve belime kadar uzanıyordu; sadece bir tutamı sol kulağımın üzerinden geriye doğru çekilmiş ve tarlamdaki gelinciklerden biriyle tutturulmuştu. Pearl Hall'daki tüm gardırobum gibi elbisem de Alexander tarafından seçilmişti ve diğer seçimlerinde olduğu gibi bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Grek tarzındaydı, omuzlarından diken şeklinde altın kapamalarla tutturulmuştu ve üzerinde

Önde ve arkada, yaz öpücüğü sürülmüş tenimin büyük bölümünü ve göğüslerimin uygunsuz kabarıklığını ortaya çıkaran derin bir çukur vardı. Boğazımda bir taç gibi asilce parlayan dikenli inci ve yakut yakamı tamamlamak için mükemmel bir elbiseydi.

Prensine doğru yürümeye hazır bir prenses gibi görünüyordum.

Bu yanılsamadaki yalanı düşündükçe, o gün yüzüncü kezmiş gibi gelen gözyaşları yüzeye çıktı.

Ben prenses değildim, Xan da tüm unvanlarına ve parasına rağmen prens değildi.

Biz sadece birbirlerinde küçük bir teselli bulmuş iki berbat insandık.

Ve ben de ona aşık olmak için bunun ötesine geçen bir aptaldım.

"Tanrım, Marra," dedi Douglas, iki eliyle ağzını kapatmış bir halde odamın kapısında belirerek. "Şu güzel yüzüne bir bakar mısın?"

Yanağıma bir öpücük kondurmak için yaklaştığında ona gülmekten kendimi alamadım.

"Törenden önce size bir göz atmam gerekiyordu, ben de mutfaktan fırladım. Muhtemelen ortalığı karıştırıyorlardır ama buna değdi."

"Teşekkür ederim Douglas," dedim ve gitmesine izin vermeden önce elini sıktım.

Umutsuzca kardeşlerimden ya da annemden birinin burada olmasını diledim, ama Douglas bir sonraki en iyi şeydi ve bunu bilmesini istedim. Onun çikolata kahverengisi bakışlarına bakarken aptalca bir şekilde gözlerim doldu ve duygularımı tam olarak dile getiremedim.

"Biliyorum tatlım," dedi usulca, elimi okşayarak. "Biliyorum. Dinle, ziyafet için kendimi mutfağa zincirlemeden önce töreni izlemek için dışarıda olacağım. Arkada uygunsuz bir şekilde tezahürat yapan ben olacağım."

Hâlâ gözyaşlarımı tutamayarak başımı salladım ve sonra eğilip gitmeden önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurduğunda yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Hazır mısın, tatlım?" Bayan White makyaj masasının üzerindeki saate bakarak sordu. "Şapele gitme vakti geldi."

Evin bitişiğindeki küçük şapele doğru attığım her adımda kalp atışlarım daha da hızlanıyordu.

Ya beni ektiye?

Ya Sherwood gelip bu işe bir son verirse?

Ya hayatımın en büyük hatasını yapıyorsam? Ama daha da fazlası, ya yapmıyorsam?

Ya hayatımdaki her zor karar ve kötü an beni tam da olmam gereken bu ana getirdiyse? Ya İskender, zor yaşanmış kısa bir hayatın ödülüyse?

Ya bu benim sonsuza dek mutlu sonum olsaydı?

Şapelin kapalı kemerli kapısına ulaştığımızda yutkundum ve Bayan White dantel duvağı başımdan geçirmeme yardım ettikten sonra bana narin bir şekilde sarıldı ve töreni izleyebilmek için odaya daldı.

Tavana bakıp hızla çarpan nefesimi sakinleştirmeye çalışırken ellerim gelincik buketimle kıpırdandı.

"Bundan emin misin?"

Donup kaldım ve yavaşça arkamdaki sütuna yaslanmış olan Dante'ye döndüm. Ağzının köşesine sıkıştırılmış bir sigara vardı ve havaya İtalyan tütününün tatlı kokusunu yayıyordu.

Gözlerimin dolduğunu görünce "Tanrım, ağlama," dedi.

"Burada olduğun için çok mutluyum" dedim çünkü duygusaldım ve bu doğrudu.

Her nasılsa, Dante kendini hikâyemin içine olasılık dışı bir kötü adam ve şaşırtıcı bir beyaz şövalye olarak yerleştirmişti.

"Cosi, onunla evlenmek istediğine emin misin? Seçeneklerin var. Salvatore'nin kapıda bekleyen bir arabası var ve Alexander'ın haberi olmadan seni Amerika'ya götürebiliriz." Dante öne doğru ilerleyerek parmaklarını hafifçe yanağımda gezdirdi. "Hayatında bir kez yaşayacağın bu güzelliği hak etmeyen biri için harcamak yazık olur."

Gözyaşlarım alt kapaklarımın aşırı dolu çukurlarında titriyordu, ama dökülmelerini önlemek için cesurca savaştım.

"Onu seviyorum," diye fısıldadım kırık bir sesle, her ne kadar saçlarımdaki hissi tutkal gibi olsa da, hayatımın ve kişiliğimin tehlikeli ve uyumsuz parçalarını dikkatli bir bütünlük içinde bir arada tutuyordu. "*Dio mio*, Dante, onu seviyorum."

İçini çekti ve ağır ellerini omuzlarıma koydu. "Şaşırdığımı söyleyemem. Çok şey yaşadın ve bazı açılardan o da senin için çabaladı. Hatta bence kendi berbat yöntemiyle o da seni seviyor."

"Belki," dedim, sanki vücudumdaki her nefeste aynı şeyi ummuyormuşum gibi.

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurmadan önce, "Bana ihtiyacın olursa diye sonuna kadar buralarda olacağım," diye söz verdi.

Ona ihtiyacım olmayacağına inanmak istiyordum ama kötü şansım o kadar derindi ki kendimi kara kedi gibi hissediyordum.

Kapıdan uzaklaştı, koridorda ilerlerken ayakkabılarının sesi azaldı.

Bir an sonra şapelin eski orgundan düğün marşının sesi yükseldi ve kapılar beni içeri almak için açıldı.

Sıralar insanlarla doluydu. Tepenin aşağısındaki kasabadan gelen köylüler, Alexander'ın Londra'dan gelen şirketinden insanlar, uzak akrabalar ve Tarikat'tan seçilmiş birkaç adam. Kimseyi tanı mıyordum ama yine de sıralara bak mıyordum.

Gözlerim mihrabın önünde duran, koyu gri metalik takım elbisesi ile mükemmel bir uyum içinde olan Alexander'a kilitlenmişti.

gözbebeklerinin gölgesi. Saçları geriye yatırılmış, güçlü çenesi tıraş edilmişti ve hiç bu kadar yakışıklı, bir kral gibi görünmemiştir.

Yine de beni tutuklayan bunların hiçbirisi değildi.

Benim ortaya çıkışımı ve koridorda ona doğru yürüyüşümü izlerken yüzündeki ifadeye bakamıyordum.

Kendisine gelecekteki kurtuluşunu bildirmek üzere Tanrı tarafından bir meleğin elçi olarak gönderildiği ölmek üzere olan bir adama benziyordu.

Karısı olmaya adım adım yaklaşırken bana böyle bakıyordu, sanki bu dünyadaki her iyilik duası ve mutluluk umudu benmişim gibi.

Sanki şimdiye kadar gördüğü her iyi ve saf şey benmişim gibi.

Yanına vardığımda hemen elimdeki buketi aldı ve yanında duran Riddick'e uzattı, böylece o da iki elimi birden tutabildi.

"Senin kadar güzel birini daha önce hiç görmemiştim," diye fısıldadı bana, rahip daha söze başlamadan önce ve konuştuğunda sesi beyaz örtülü bir deniz gibi aşırı duygusallıkla kabalaşmıştı. "Bir hediye için kendimi hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim ama sana her gün değer vereceğime söz veriyorum."

"Başlayabilir miyim?" diye sordu rahip, tüm odayı güldüren kuru bir İngiliz mizahıyla.

Alexander çenesini kayıtsızca eğdi ve "Yapabilirsin," dedi.

Tüm tören boyunca gözlerini benden ayırmadı, gelini öpmesi söylendiğinde ve dudakları benimkilerin üzerinde herhangi bir yasal kâğıttan ya da bağlayıcı sözcüklerden daha kırılmaz hissettiren bir mühürle kapandığında bile.

Afterparty tüm hızıyla devam ediyordu ve ben sonunda eğlenmeye başlamıştım. Alexander'ın elime tutuşturduğu şampanya, koridordan ana kattaki banyoya doğru yürürken kanımı kalbim kadar hafifletti. Şaraptan çakırkeyif olmuşum, Alexander'ın müstehcen öpücükleriyle sarhoş olmuşum ve daha önce olmaya cesaret edemediğim kadar umutluydum.

Beni henüz sevmemiş olabilir ve bu kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyebilirdi ama tören sırasındaki huşuunu izledikten sonra bana *değer verdiğine dair* aklımda hiçbir şüphe kalmadı.

Parçalanmış, uzak bir aileye sahip Napoli'li fakir bir kız için bu şimdilik fazlasıyla yeterliydi.

Banyodaki işimi henüz bitirmiştim ve koridorun kapısını açıyordum ki, hain bir el kapıdaki boşluktan içeri girip saçlarıma dolandı. Homurdanarak, rahatsız edici uzvu odadan dışarı çıkarmaya çalıştım ama arkasındaki her kimse çok güçlüydü.

Kapıdan içeri daldılar ve bir anda üzerime çullandılar; bir elleri çığlıklarımı bastırmak için ağzımı kapatmış, diğeri de beni odadan dışarı sürükleyebilmek için saçlarıma tutuyordu.

"Kızım," dedi Noel sakın bir gülümsemeyle beni koridordan aşağıya çekerken ve sonra basamaklardan hizmetçi katına inerken. Elini ağzıma koymaktan vazgeçti çünkü çırpınışlarım ikisini birden kullanmadan beni zapt etmesini imkânsız kılıyordu. "Sanırım birbirimizi biraz daha yakından tanımamızın zamanı geldi."

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki kulak zarlarım uğursuzca titredi ve boğazım acıdan yanıyormuş gibi hissetti ama yine de çığlık attım.

Alexander evin hiçbir yerinde yoktu, ama bu Davenport'ların çalıştırdığı yaklaşık elli küsur hizmetçiyi mazur göstermiyordu.

Hiçbiri benim için gelmedi.

Noel, mutfak girişinin yanındaki zindana açılan küçük, çarpık ahşap kapıyı kırarak açtı ve

Saçlarımdan öyle bir çekti ki, çığlıklarım yerini acıdan inlemeye bıraktı.

Acım umurunda değildi ve hiçbir zaman da olmadı. Benimle ilgilendiği çalıntı anlar sadece manipölasyondur, Davenport adamlarının çok iyi kullandığı bir araçtı.

Bodruma inen dik ve dar basamaklardan aşağı itilirken iki el sırtımda çoktan bırakılmış izleri itti. Yuvarlanarak aşağıya indim, bu sefer başımı çarpmamak için kollarımı boynuma dayadım.

Noel beni takip etmeden önce kapıyı kapatıp sürgülerken merdivenlerin dibinde bir yığın halinde inleyerek yatıyordum.

"Sonunda kimse görmeden baş başa vakit geçirebildiğimiz için çok mutluyum," dedi bana nazik bir şekilde. "Seninle konuşmak için çok uzun zamandır bekliyordum."

Beni yavaşça elimden tutup kaldırdı, böylece yarı ayakta duruyordum ve sonra sol tarafıma acımasızca bir yumruk indirdi, böylece böbreğimde acı patladı. Yere yığıldım.

Manevrayı iki kez daha tekrarladı, böylece sonunda beni koltuk altlarımdan odanın içine doğru çektiğinde bir kedi yavrusu kadar güçsüzdüm. Taşaklarına diz çökmeye çalıştım, o da suratıma acımasızca ters bir yumruk attı. Tekrar çığlık atmaya çalıştım ve baldırıma öyle sert bir tekme attı ki dizlerimin üzerine çöktüm.

Ben yerdeyken, tavana bağlı bir zincirden bir çift kelepçeyi aşağı çekmek için zamanı kullandı. Kelepçeleri kıvranan bileklerime geçirdi ve sonra bir kola basarak omuzlarımdaki yükü hafifletmek için parmak uçlarımdan üzerine fırlamamı sağladı.

Noel neredeyse kendi kendine, "Hadi seni şu güzel elbiseden çıkaralım," diye mırıldanarak etrafımda dolaşıp omurgam boyunca uzanan düğmelere doğru ilerledi.

Bacaklarımla tekme attım ama bu hareket neredeyse omuzlarımla yuvalarımdan çıkaracaktı.

"Yine de," diye emretti Noel son düğmeyi açarken ve muhteşem gelinliğim ayak parmaklarımın dibinde yere düşerek beni sadece dantel beyaz sütyen ve külotla bıraktı.

Çarpma aletleriyle kaplı bir duvara doğru yürürken neşeli bir melodi mırıldandı. Dikkatlice düşündükten sonra, son derece tanıdık gelen bir tanesini seçti.

Siyah bir yılan kırbacı.

Önümde durmak için geri çekildiğinde inledim.

"Bunu neden yapıyorsun? Daha yeni oğlunun karısı oldum, Tanrı aşkına" diye yalvardım ona.

"Bir hiç olan köle bir kızla evlenecek kadar aptal. En azından İtalyan orospu annesinin parası vardı. Senin güzellikten başka bir şeyin yok ve o da solacak. Güven bana, hep öyle olur."

"Bunu yaptığını öğrenecek," diye uyardım onu. "Bana zarar veren herkesi öldürür."

"Kamera kayıtlarını kestiğim için öğrenemeyecek. Suçu bir misafirin üzerine atacağız."

"Ona söyleyeceğim."

"Yapamayacaksın," dedi *cık cıklayarak*. "Yapamayacaksın çünkü bunu yapmak için burada olmayacaksın. Zavallı ilk çocuğumun üzerindeki kötü büyü için seni döveceğim ve sonra Pearl Hall'dan çok uzaklara kaçacak ve bir daha asla geri dönmeyeceksin." "Bunu neden yapayım ki?" "Bunu neden yapayım ki?" diye sordum.

Nemli bileklerimi sıkı bağların arasından geçirdim.

Çıkış yolu yoktu. En azından fiziksel olarak. Gitmek istiyorsam, Noel'i beni bırakması için manipüle etmeliydim.

Noel basitçe, "Eğer gitmezsen onu öldürürüm," dedi.

Ona bakakaldım ve içinde gizlenen psikopatın yüzünü daha önce nasıl olup da hiç görmediğimi merak ettim.

"Neden tek varisini öldürdün?" Ben talep ettim.

Merdivenlerin tepesindeki kapı itilerek açıldı ve Noel gülümsedi.

"Mükemmel zamanlama," dedi inen iki çift ayakkabının sesi üzerine. "Çünkü bende yedek var."

"Edward'ı evlatlıktan reddettin ve eğer kardeşini öldürürsen asla devreye girmeyi kabul etmez."

"Evet, evet, haklısın elbette." Uzun bir süre bekledi, iki beden merdivenin gölgesinden aydınlığa çıkmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Nefesim vücudumda kristalleşti, küçük parçalar ciğerlerimi ve boğazımı yakana kadar parçaladı.

"Sevgiler," dedi Bayan White titrek ama gururlu bir gülümsemeye beni selamlarken, elini sekiz dokuz yaşlarında bir oğlan çocuğuna sarıp onu hafifçe öne doğru itti. "Seni oğlumuz Rodger'la tanıştırmak istiyorum."

Onlara göz kırptım, zihnim bilgiyi işlemek için öfkeyle çalışıyordu.

Bayan White'ın kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmakla ilgili şifreli sözleri, Noel'in kucağında ağlaması ve son olarak Alexander'ın bebeğine hamile olduğumu öğrendiğinde Davenport'lu adamlara değerli bir şey teklif ettiğinden bahsetmesi.

Bu da demek oluyordu ki, Noel'e söyleyen ve Gramer balosuna gelip beni merdivenlerden aşağı iten oydu, böylece Noel'inkine rakip bir varis çıkaramayacaktım.

"Eğer uslu bir fare gibi kaçıp gitmezsen Alexander'ı öldürürüm," diye alay etti Noel kırbacı ellerinde sevgiyle gezdirirken. "Çünkü henüz gencim, en azından üçüncü oğlum kendi suretimde yetiştirecek kadar gencim."

Bu korkunç duruma bir anlam vermek için çaresizce, "O bir piç," diye işaret ettim. Kimsenin beni duymayacağını bilsem de göğsüm çılglık atma isteğiyle yanıyordu. "Miras alamayacak."

Bayan White bana evlilik parmağındaki sade altın yüzüğü göstermek için öne çıkarken, "Pekala," dedi. "Aslında bunun doğru olmadığını görüyorsunuz. Mary ve ben dokuz yıl önce, geçtiğimiz Mayıs ayında, Rodger doğmadan birkaç hafta önce evlendik."

Çark beynimde duyulabilir tıkırtılar ve vızıltılarla döndü ve sonra anladım.

"Chiara'yı öldürdünüz, böylece Bayan White ile evlenebilecek ve ilk ikisinin başarısız olması durumunda bir yedeğiniz daha olmasını sağlayabilecektiniz."

"Edward zaten umutsuz bir vakaydı, annesine çok benziyordu. Alexander için büyük umutlarım vardı, özellikle de Chiara'nın ölümünden sonra, ama sonra sen ortaya çıktın ve şey... aşk herkesi aptal yerine koyar."

Noel benden uzaklaşıp küçük oğlunu topladı ve ceza aletini birlikte seçebilmeleri için onu duvara götürürken zincirlerimdeki öfkeyle titredim.

İkisi de beni kırbaçlayacaktı.

Tıpkı Alexander'ın yıllar önce Rodger'in yaşındayken babası tarafından Yana'yı kırbaçlamaya zorlandığı gibi.

Bayan White'a baktım. "Lütfen, lütfen, bana bunu yapmalarına izin vermeyin. Gerçekten arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Ellerini sıktı ve dudağını ısırды, gözlerini yere dikmiş öyle bir teslimiyet gösterisi yapıyordu ki daha önce fark etmediğime şaşırdım.

"Ya sen ya ben, tatlım," diye sessizce itiraf etti. "Ve ben yeterince acı çektim."

"Hazır mısın, evlat?" Noel arkamda daireler çizerken sordu.

Elini kaldırdığında ve kırbacı geriye doğru salladığında havanın karıştığını hissettim.

"Bırak da baban sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Deri, sırtıma cehennem ateşi gibi indi ve çığlık attım.

Epilogue

Alexander'ı kilise ile ana ev arasındaki dar koridorda beni ararken buldum. Beni henüz görmemişti, bu yüzden aksak yürüyüşümü düzeltmek için mücadele ettim. İçi boş göğsümü havayla doldurmak için derin bir nefes çektim, böylece eskisi gibi görünebilirdim. Noel kalbimi tırtıklı bir bıçakla oymadan ve sırtımı mosmor etmeden önceki halime.

Önce Dante'yi buldum, bahçeye giden patikada gizlenmiş sigara içiyordu, bir yandan da evden tanıdığım yeni bir hizmetçiyle flört ediyordu.

Bana bir kez baktı ve anladı.

Maskara lekeli yüzümü düzeltmek ve rujumu yeniden sürmek, koyu, karışık buklelerimi düzleştirmek ve gelinliğime geri adım atmadan önce yırtılmış sırtımı elimden geldiğince temizlemek için yatak odama kadar dayanılmaz bir yolculuk yaptım.

Yine de Dante beni çakılların arasında gördü ve bedenen, ruhen ve zihnen ağır bir yenilgiye uğradığımı hemen anladı.

Sigarasını topuğunun altında ezdi ve bir anda yanıma geldi, kollarımı nazikçe tuttu çünkü içgüdüsel olarak sırtımın kan içinde kalacağını biliyordu.

Hemen gitmemi istedi ama kendimi şık göstermek için bu kadar özenli davranmamın nedeni bu değildi.

Onunla sadece iki saattir evliydim ama kocama veda etmek istiyordum.

Kilisenin kapısından içeri bakıp sonra da binanın kenarından dolanarak beni aradığını belli eden görüntüsü neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu. Sırtımdaki sakatlayıcı ağrının yanında bu hiçbir şeydi.

Göğsümde Noel'in kalbimi kestiği yırtık deliğin benzini gibiydi.

"Xan," diye seslendim, sesimden çok nefesim çıkıyordu.

Ama beni duydu, avını hisseden bir yırtıcı gibi başını çevirdi. Gözleri beni durduğum duvara sabitlerken burun delikleri alevlendi ve sonra bana doğru yaklaşımaya başladı.

Geçidin tentesinin altındaki karanlıktan memnundum çünkü gözlerimdeki ölüyü ve yanağımda beliren morluğun gölgesini gizlemeye yardımcı oluyordu.

Benden önce durmadı.

Bunun yerine, beni duvara çarptı, böylece hassas sırtım ateşle doldu, ama ben çığlık atamadan ağzı benimkinin üzerindeydi ve bu yüzden bir inilti olana kadar boğazımdaki sesi yedi.

Elini, elbisemin üst arka kısmından görünen hasarı gizlemek için yeniden taktığım tülün içine soktu. Bacaklarım titreyene ve beni ayakta tutan tek şey saçlarımdaki eli ve duvara yaslanmış kalçaları olana kadar ağzımı tam da sevdiği şekilde, gür dudakları ve akıllı dişleriyle yağmalayabilmek için saçlarımı acımasız bir açıyla geriye doğru çekti.

Vücudumda çok fazla acı vardı, kalbimin atışından ve kırılmasının sonsuz kargaşasından dolayı, ama zevke sarıldım çünkü bunun son kez yaşayacağımı biliyordum.

Sanki bunun son öpüşmemiz olduğunu biliyormuş gibi, sanki her an onu bir daha görmemek üzere terk edeceğimi biliyormuş gibi ağzımın tadını çıkardı.

Ama bunu bilemezdi çünkü kaçmayı planlamamıştım. Hiçbir zaman.

Alexander boğazından kısık bir sesle hırladı, eli bir an için acıyla kalçamda sıkıştı.

Umutsuzca yakışıklı yüzünü inceledim, yakışıklı alnındaki her çizgiyi, her altın saç telinin bir sonrakine dalgalanma şeklini ezberlemeye hevesliydim. Muhteşem gözlerinin eşsiz rengi için mükemmel bir tanıma ihtiyacım vardı, böylece benim gözlerimden nasıl göründüklerini asla unutmayacaktım.

Ama o an bir anda yok oldu ve zihnim düzgün bir fotoğraf çekemeyecek kadar sarsılmıştı.

Alexander öne doğru eğilerek dudaklarımın arasına çiçek gibi bir öpücük kondurdu, daha fazlası için söz verdi.

"Bu gece, karıcığım," dedi başımın yanındaki duvarı itip hizmetçiye içeriye doğru takip ederken. "Benim için hazır ol."

İçi boş göğsüme gömülüp hıçkıra hıçkıra ağlamak için köşeyi dönmesini bekledim. Yuvarlanacak zaman yoktu ama ellerimi gözlerimin üzerinde birleştirip gözyaşlarımı uzun ve değerli bir an boyunca biriktirdikten sonra onları yağmur dolu bulutlar gibi yere bırakıp koşmaya başladım.

Her sarsıcı adımda bedenime eziyet etmeme rağmen binanın arka tarafına doğru koştum çünkü misafirlerin gelinin kanlı beyaz elbisesiyle kaçtığını görmesini istemiyordum.

Çakıllı yoldan aşağı doğru koştum, inişte hızlandıkça taşlar ayaklarımı ısıırıyordu ve kapılarda bir araba belirdi. Dante koşan araçtan indi ve el salladı.

Acınası bir şekilde kayarak durdum ve nefesimi tuttum.

Sürekli olarak bir adamın kontrolünden başka bir adamın tiranlığına kaçıyormuşum gibi hissediyordum ve bu döngüden yorulmuştum.

İşte o kaçış anında, hayatımda ilk kez, başından beri vermem gereken bir kararı verdim.

Buna karar verdim.

Başkasının olmadan önce benimdim.
Ailemin geçimini sağlayan kişi
değildim.
Seamus'un şehit kozu değil. Ya da
Sebastian'ın ikizi.
Rakip kız kardeşlerim arasındaki arabulucu değil.
Ya da Salvatore'un piç kızı ve Dante'nin zor durumdaki
genç kızı.
Alexander'ın bir şeyi bile değildim.
Ben sadece, oldukça basit ve coşkulu bir şekilde
kendimdim.
Ve Pearl Hall'daki hayatımla ilgili kurduğum tek hayalden
uzaklaşarak, bir daha asla sadece benim olacağıma yemin
ettim.

Son

OceanofPDF.com

